

ကလေးစိတ်
မြန်မာ့အလင်းစာတိုက်
ကလောင်ခွဲ

ဒိုးဘုည

သစ်ငုတ်မိုးတို့

သင်္ဘောပေါ်က တစ္ဆေ

BURMESE
CLASSIC

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စုပျက်ကွဲရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုပျက်ကွဲရေး
အချစ်ဟာဗြာတာဏာတည်တံ့နိုင်ငံရေး

ဒို့အရေး
ဒို့အရေး
ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုး ပုထိုးနိဗ္ဗိဒ် အဆိုပြုပေးပေး ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်ပြည်တွင်းစစ်ကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချမှန်ကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး။
- အဖို့သားစည်းလုံးညီညွတ်မှုခိုင်မာရေး။
- ညဉ့်အောင်မြင်သော ဒီမိုကရေစီစနစ် ရှင်သန်ခိုင်မာအောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ဗြေ့ညဉ့်အခြေခံဥပဒေနှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကိုပိုမိုဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် ထောင်ရွက်ပြီး ခေတ်မီစက်မှုနိုင်ငံထူထောင်ရေးနှင့် အခြားစီးပွားရေး ကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင်တည်ဆောက်ရေး။
- လူမှုကုန်စီးပွားစနစ် ဖြစ်ပွားခြင်းပေါ်လာရေး။
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများပိတ်ပင်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းဆောင်ရည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

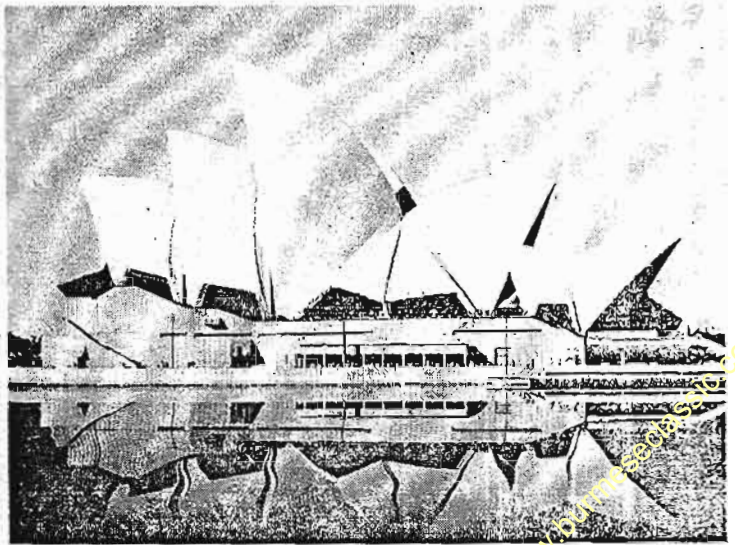
လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

- တစ်မျိုးသားဆုံးမစိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာပျက်ပြင်းပျက်မှုများကို ဆန့်ကျင်ကာ စတုဂံဝင်ပြည်ပရပ်ကွက်နှင့် ယဉ်ကျေးမှု အမွေတစ်ရပ်ကို အချိန်အကုန်အလုံး လက်ထောက်ပေးပေးပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- ထပ်မူနိုင်သော မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ဖြစ်သည့် ပြည်ထောင်စုစိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
- ထပ်မူနိုင်သော ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်ဖြင့်မာအရေး။

သစ်ငုတ်ခိုးတဲ ပြီးသူ့သ

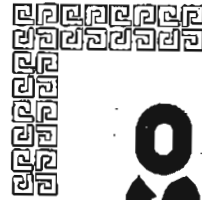
သင်္ဘောပေါ်က တစ္ဆေ

BURMESE CLASSIC

၂၀၁၃ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ - ပထမအကြိမ်
အုပ်ရေး (၅၀၀)၊ တန်ဖိုး (၁၀၀/-)ကျပ်

- ❑ ထုတ်ဝေသူ
ဒေါ်သင်းသင်းမွန်၊ သင်းစာပေ၊ အမှတ်(၁၀)၊
ရတနာမြိုင်လမ်း၊ (၁၂)ရပ်ကွက်၊ ကမာရွတ်မြို့နယ်။
- ❑ ပျက်နှာပုံးပုံနှိပ်
ဦးကျော်စိန် (၀၂၉၀၉)၊ ကျောက်စိမ်းပုံနှိပ်တိုက်
အမှတ်-၁၇၁၊ ၃၃-လမ်း၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်။
- ❑ အတွင်းပုံနှိပ်
ဦးသော်လွင်မြင့်၊ စန္ဒကူးပုံနှိပ်တိုက်
၉/အိတ်ချ်၊ နဝရတ်လမ်းသွယ်၊ မရမ်းကုန်းမြို့နယ်။
- ❑ ပြည်လုံးကျွတ်ဖြန့်ချိရေး
ဂျီဂျီအောင်စာပေ
အမှတ်-၄၉၊ မှန်ရဝေလမ်း၊ ဆရာစံမြောက်အရှေ့ရပ်ကွက်၊
ဗဟန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖိုးသူည

ဝေဖန်စာကဏ္ဍ

၈၉၅.၈၃

သစ်ငှက်ဖိုးတဲ့ဖိုးသူည
သဘောပေါ်ကတစ္ဆေ/သစ်ငှက်ဖိုးတဲ့ဖိုးသူည-ရန်ကုန်။
သင်းစာပေ၊ ၂၀၁၃။
၁၄၄-စာ၊ ၁၃ x ၂၀ စင်တီ။
(၁)သဘောပေါ်ကတစ္ဆေ

သစ်ငွေတိုင်းတဲ့ ဖိုးသုည

ရေးသားထုတ်ဝေပြီးစာအုပ်များ

- ၁။ ဝိညာဉ်တို့၏မာယာမြို့တော်
- ၂။ လိပ်ပြာမှားတဲ့ မာယာည
- ၃။ တမလွန်နလုံးသားနှင့်ဝိညာဉ်ချစ်သူ
- ၄။ တစ္ဆေနေတဲ့မြို့ကမှော်ဆရာ
- ၅။ တစ္ဆေတစ်ကောင်၏မွေးနေ့လက်ဆောင်
- ၆။ သေမင်းဒိုင်ယာရီထဲက ဝိညာဉ်မလေးနာမည်
- ၇။ မှော်ဆရာရေးတဲ့ မရဏကျမ်း
- ၈။ မရဏသေမင်း၏ တမန်တော်
- ၉။ တမလွန်စီရင်ချက်ထဲက ဝိညာဉ်မလေးရဲ့အမုန်း
- ၁၀။ အလောင်းတင်ရထား
- ၁၁။ တစ္ဆေအိမ်ကြီးက မာယာရှင်မိန်းကလေး
- ၁၂။ မှော်ဆရာရဲ့ဥပုသ်နေ့

ဆက်လက်ထုတ်ဝေမည့်စာအုပ်များ

- ၁။ ဝိညာဉ်ချစ်တဲ့ ဂျစ်ပစီမလေး
- ၂။ ဝိညာဉ်သေတမ်းစာထဲကသိုးမည်း

ယခုလ ... သဘောပေါ်ကတစ္ဆေ

သို့

ဆရာဖိုးသုညရှင် ...

ဆရာရေးတဲ့ "မှော်ဆရာရဲ့ဥပုသ်နေ့" ဝတ္ထုကို "မြင့်မြင့်" ဖတ်ပြီးပါပြီ။ တစ်ခေါက် ဖတ် အားမရ၊ နှစ်ခေါက်ဖတ်အားမရလို့ သုံးခေါက်တိတိဖတ်မိပါတယ်ဆရာ။ ဖတ်တိုင်းလည်း စိတ်ထဲမှာ စွဲနေအောင် ကောင်းလွန်းလို့ ဆရာ့ကို လေးစားပြီးရင်း လေးစားလို့မကုန်အောင် ဖြစ်ရပါတယ် ...

အရေးအသားပိုင်းမှာလည်း တစ်ခန်းပြီးတစ်ခန်းဇာတ်ရိုက်မြင့်သထက် မြင့်မြင့်လာလို့ စာဖတ်သူရဲ့စိတ်နှလုံးကို ဆွဲငင်သိမ်းငိုက်နိုင်ပါတယ်။ ဝတ္ထုဇာတ်အိမ်စွဲစဉ်မှာလည်း တော်တော် ကြီးကို စိတ်ကူးဆန်းသစ်တယ်လို့ "မြင့်မြင့်" ထင်တယ် ဆရာ ...

ဇာတ်လမ်းရဲ့ အဓိကဇာတ်ကောင်ဟာ သက်ရှိလူသားမဟုတ်ဘဲ တစ္ဆေတစ်ကောင် အဖြစ် ဖန်တီးလိုက်ခြင်းအားဖြင့် သာမန်ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ရဲ့ ဟန်နဲ့သီးခြားကွဲထွက်နေတယ်နော်။ စစ်နိုင်လွင်ဟာ တစ္ဆေဘဝရောက်နေတဲ့အထိ ဇနီးသည်နဲ့သမီးငယ်အပေါ် မြတ်နိုးတန်ဖိုးထား တယ်။ အိမ်ဦးနတ်(အိမ်ထောင်ရှင်ယောက်ျားကောင်း)ပီသစွာ မိသားစုကိုစောင့်ရှောက်တယ်။ ဇနီးသည် ပန်းပွင့်ဖြူကလည်း ဝုဒ္ဓဘာသာမြန်မာအမျိုးသမီးပီပီ သစ္စာတရားစောင့်သိတဲ့စရိုက် လက္ခဏာတွေနဲ့ သိပ်ကိုအားကျအတုယူစရာကောင်းတယ်ဆရာ ... ။

တစ္ဆေ စစ်နိုင်လွင်ဟာ တစ္ဆေတစ်ကောင်ဖြစ်ပေမယ့် သမီးလေးကေရီစစ်အပေါ်မှာ ထားရှိတဲ့ ဖခင်မေတ္တာလည်း အထင်အရှားပေါ်လွင်ပါတယ်။ အလှုပ်ရှားနိုင်တဲ့ ခွေးရုပ်လေးနဲ့ ဝက်ထုံရုပ်ကြီးနဲ့ဆော့နေရင်းက ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့အလိုအတိုင်း အရမ်းတွေကိုလမ်းလျှောက်

နိုင်တဲ့ သမီးငယ်လေးရဲ့ ဆန္ဒပြည့်ဆည်းပြီး အရပ်တွေလမ်းလျှောက်သလိုဖြစ်အောင် သမီးငယ်စိတ်ကို ကျေနပ်စေတယ်။ ဖြစ်ချင်တော့ အဲဒီအချိန်မှာ မိခင်ဖြစ်သူ ပန်းပွင့်ဖြူရောက်လာတယ် ... ကလေးကတော့ ကလေးသဘာဝအတိုင်း သူ့အရပ်တွေလမ်းလျှောက်တယ်လို့ မအေးကိုဝမ်းသာအားရပြောမိတယ်။ မအေးက လူကြီးဆိုတော့ ဆင်ခြင်ဉာဏ်နဲ့ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ယူဆတယ် ... စစ်နိုင်လွင်ကလည်း ဇနီးသည်တွေမှာဆိုတော့ အရပ်လေးတွေလုပ်အောင် လုပ်မပြုဘူး ... ဒါပေမယ့် ကလေးက စောစောက လုပ်တဲ့အရပ်လေးတွေ အခုမလုပ်တော့ဘူးဆိုတာသိတော့ လှုပ်ခိုင်းတယ်။ အရပ်လေးတွေက မလုပ်တော့ ကလေးက ဝမ်းဖြစ်လာတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ မိခင်ဖြစ်သူ ပန်းပွင့်ဖြူက စစ်နိုင်လွင်လက်ချက်မှန်း သိပြီး ကလေးကိုဒီလို မချဉ်းကပ်ဖို့ ခါးခါးသီးသီးပြောထွက်လိုက်တယ် ... အဲဒီအချိန်မှာ မိခင်ဖြစ်သူ ပန်းပွင့်ဖြူက စစ်နိုင်လွင်ရဲ့ ရုပ်လုံးလေးက ထင်ရှားလိုက်တာ ဆရာရယ် ... မြင့်မြင့်ရင်ထဲမှာ ဆိုနဲ့မွန်းကျပ်သွားတော့တာပါပဲ ...

ဇာတ်သိမ်းခန်းမှာလည်း မိသားစုနဲ့ နောက်ဆုံးနှုတ်ဆက်ထားပြီး အနှင့်လေးနဲ့ သိမ်းလိုက်တာနော် ... ဆရာရယ် ... မြင့်မြင့်ဝေဖန်စာရေးတာ ဝေဖန်စာမဟုတ်ဘဲ ချီးမွမ်းစာဖြစ်နေလားမသိဘူးရင် ... မြင့်မြင့်မှာ စာပေဝေဖန်ရေးသမားမဟုတ်ဘဲ ဆရာရယ် ... ကိုယ်ကြိုက်တဲ့ စာကိုကြိုက်တယ်လို့ ရိုးရိုးလေးရေးမိတာပါ။ ဘာပဲပြောပြော ဆရာရယ် "မော်ဆရာရဲ့ ဥပုသ်နေ့" ဝတ္ထုလေးကိုတော့ ကြိုက်ပါတယ် ...

မြင့်မြင့်
ဆူးလေကုန်းရပ်ကွက်
မုံရွာ။

ဆို

ဆရာဖိုးသူည ...

"မော်ဆရာရဲ့ ဥပုသ်နေ့" ဝတ္ထုထဲမှာ "စစ်နိုင်လွင်" ဟာ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ "ရဲဇော်" ရဲ့ ကြံစည်မှုပယောဂကြောင့် ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်ပြီး သေရတဲ့အသွင်မျိုးဆရာရေးချင်ပုံရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဆရာရေးလိုက်တော့ "စစ်နိုင်လွင်" ရဲ့ ကားကို "ရဲဇော်" ငှားပြီး ဘရိတ်ဖော်အောင်ပဲလုပ်နိုင်ခဲ့တာပါ။ ဒါပေမယ့် ခရီးဝေးကိုသွားမယ့် ဘယ်လိုကားသမားမျိုးမဆို ဆီလုံလောက်မယ်။ မလုံလောက်ဘူးစစ်ဖို့ ပေါ့လျော့ကောင်းပေါ့လျော့နိုင်ပေမယ့် ဘရိတ်ကောင်းကောင်းစစ်ဖို့တော့ သတိမနည်းတတ်ကြပါဘူး ... အထူးသဖြင့် "စစ်နိုင်လွင်" လို အရာရာစေ့စပ်အောင်မြင်ပြီး တိတိကျကျ စနစ်တကျဆောင်ရွက်တတ်တဲ့လူအနေနဲ့ ဒီသတိမျိုး လက်လွတ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး ... ။

နောက်တစ်ခုက "စစ်နိုင်လွင်" ရဲ့ အိမ်ထိန်းဒေါ်မိုးနက်က ပန်းပွင့်ဖြူကြိုပြောလိုက်တဲ့ စကားတစ်ခွန်းရှိတယ် ... ။

"သားသေတာသွေးရိုးသားရိုး မဟုတ်ဘူးလို့ ... ဒေါ်မိုးနက်စိတ်ထဲမှာထင်နေတယ် ... ပြီးတော့ အဲဒီကောင်မလေးဟာ သားသေတာနဲ့ပတ်သက်ပြီး တစ်နည်းနည်းဆက်စပ်နေတယ်လို့ ဒေါ်မိုးနက်တွေးမိတယ် ...

အဲဒီစကားအရဆိုရင် ဖြစ်သင့်တာက "စစ်နိုင်လွင်" ရဲ့ ကားဘရိတ်မဖိအောင် "ရဲဇော်" ဇနီးတို့အပေါ် ဒေါ်မိုးနက်ဟာ တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်းသိတဲ့ ရိပ်မိတဲ့ဇာတ်ကွက်တစ်ခုခုရေးဖူးမှာပါ။ အခုတော့ အဲလိုမရေးဘဲ "ရဲဇော်" က သူ့အကြောင်း သူပြန်တွေးတဲ့ဇာတ်ကွက် Play Back အနေနဲ့ပဲ ရေးလိုက်တော့ ဟာကွက်ဖြစ်သွားတယ်လို့ ကျွန်တော်ယူဆပါတယ်။

သို့

သတ်ငုတ်စိုးတဲ့ ဖိုးသူည ...

“မော်ဆရာရဲ့ညည်းနဲ့” ဝတ္ထုဖတ်ပြီးပြီဆရာ ... ကောင်းလိုက်တာ ဆရာရယ် သရဲဝတ္ထုဆိုတဲ့အတိုင်း အခန်း(၁)စပွင့်ပွင့်ချင်း သရဲနဲ့စလိုက်တယ်နော် ... ဆရာက စာအရေးအသားပိုင်း တကယ်ကို ကျွမ်းကျင်ပိုင်နိုင်တာပဲဆရာ ... သရဲဖြစ်တဲ့(စစ်နိုင်လွင်)က သင်္ချိုင်းကိုရောက်သွားပြီး သရဲဘဝကြီးကိုပြန်စားကြီး လက်ခံလိုက်ရလို့ မချီတင်ကဝမ်းနည်းရတဲ့ ဇာတ်ကွက်နဲ့ စပွင့်ကတည်းက ကျွန်မ အရမ်းသဘောကျသွားတယ် ...

နောက်ပြီး အခန်း(၃)မှာကျတော့ ဝတ္ထုမှာ မရှိမဖြစ်လိုအပ်တဲ့ မော်ဆရာနဲ့တွေ့အကူအညီတောင်းခံတာကို ရေးပြထားတာလည်း ကောင်းတယ်ဆရာ ... ပြီးပြီးရောမလုပ်ဘဲနဲ့ ဇာတ်ကွက်လေးနဲ့ ခင်းကျင်းထားတာကြိုက်လိုက်တာ ဆရာရယ် ...

အခန်း (၅)မှာ ဆက်ပြီးဇာတ်ကွက်ဆက်တာလည်း သရဲရုပ်လုံးပေါ်တယ်ဆရာ၊ သိနဲ့ ဇနီးရဲ့သောကတွေကို မြင်ကြားရပြီး ကြေကွဲပွားဆွေးနေတဲ့ သရဲစစ်နိုင်လွင်ရဲ့ အသွင်ပိုမိုထင်ရှားလာအောင် သရဲကိုဘမြင့်ကြီး ပေါ်လာပြန်ရော။

ဒီပေမယ့် ဆရာ ... အခန်း (၆)နဲ့ အခန်း(၇)မှာ သရဲကိုဘမြင့်ကြီးအကြောင်း ရေးထားတာ ကောင်းပေမယ့် ဝတ္ထုရဲ့ဇာတ်ရိုက်ကလေးစွာသွားသလိုဖြစ်လို့ ကျွန်မသိပ်ဘဝင်မတွေ့လှဘူး ... ဒါပေမယ့် အခန်း(၇)ရဲ့ နောက်ဆုံးအပိုင်းလေးမှာ သရဲကိုဘမြင့်ကြီးပြောတဲ့ စကားနဲ့ အဆုံးသတ်အထုတ်လိုက်တာတော့ ကြိုက်တယ်ဆရာ ...

“တစ်ခုတော့ရှိတယ် ... အရာဝတ္ထုပစ္စည်းတွေကို ထိနိုင်တာလောက်တော့ လှုပ်နိုင်တာရှိတယ် ... ”

“... ”
“ငါတော့ မလုပ်တတ်ဘူး အဝေးပြေးကစေ့ကြီးလုပ်တတ်တယ် ... ”

ပြီးတော့ ဒီဝတ္ထုမှာ အဓိကအကျဆုံး အရေးကြီးဇာတ်ကောင်ဟာ “မော်ဆရာလိုတရ”ပါ။ “မော်ဆရာ လိုတရ” မပါဘူးဆိုရင် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်လုံးကို ဦးဆောင်နေတဲ့ ဇာတ်ကောင်သရဲ “စစ်နိုင်လွင်” အနေနဲ့ ဒီဝတ္ထုဖြစ်အောင် ဖန်တီးလို့မရပါဘူး။ “လိုတရ” ကြားခံရုံလို့သာလျှင် သရဲဘဝ၊ သရဲအကြောင်းတွေဟာ ဝတ္ထုဘဝကိုရောက်လာရတာပါ။ သရဲဟာ အခြားဆက်နွယ်ပတ်သက်သူ တစ်စုံတစ်ယောက်မပါဘဲ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ လူ့ဗတ်တံဝတ္ထုမျိုး မတည်ဆောက်နိုင်မှန်း ဆရာကိုယ်တိုင်လည်းသိပါတယ် ... ဒါပေမယ့် ဒီလောက် အရေးကြီးတဲ့ ဇာတ်ကောင်ရဲ့ရုပ်လုံးကြွပို့ ဝတ္ထုပုံပေါ်ဖို့ “လိုတရ”ရဲ့ဇာတ်ကွက်တွေ ဒီထက်ပိုပြီး ရေးသင့်တယ်လို့ထင်ပါတယ်။ စာမျက်နှာ အခက်အခဲအရ အကျဉ်းချုံးရတယ်ဆိုရင်လည်း ကျွန်တော်အမြင်နဲ့အကြံပြုရရင် သရဲကိုဘမြင့်ကြီးရဲ့ဇာတ်ကြောင်းကို ချန်လှပ်ထားခဲ့တာသာ ပိုသင့်တော်လိမ့်မယ် ...

ဆရာဖိုးသူညခင်ဌား ... ကျွန်တော်အခုလို ကျွန်တော်အမြင်အတိုင်း ဝေဖန်လိုက်တာ ကြမ်းတမ်းရိုင်းပျသွားတယ်ဆိုရင် အနူးညွတ်တောင်းပန်ပါတယ် ... နောက်ပြီးတော့ ကျွန်တော်ဟာ ဆရာလိုအရည်အချင်းပြည့်တဲ့ စာရေးဆရာမဟုတ်တော့ ထင်မြင်ယူဆချက်တွေ အများကြီး ချွတ်ချော်တိမ်းစောင်းနိုင်မှာပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆရာစာကို တလေးတစားဖက်ခဲ့တာကို သိရှိနားလည်ပြီး ... ကျွန်တော်အပေါ် ခွင့်လွှတ်နားလည်ပေးပါလို့ တောင်းပန်လိုက်ပါတယ် ဆရာ ...

ဆရာကိုလေးစားလျှက်
အောင်သူမိုး
(ခေတ္တ-တိုကျို)

www.burmeseclassic.com

ဆိုတဲ့စကားက စာဖတ်သူတို့ရှေ့ဆက်ဘာဖြစ်တော့မှာပါလိမ့်လို့ သိချင်စိတ်တွေ နှိုးဆွလိုက်တာပဲနော်။ အခန်း(၉)မှာ ဇနီးသည်ကို ဒုက္ခပေးတဲ့ရဲဇော်ရဲ့ရန်ကလွတ်အောင် အပန်းပေးပြီး ကိုယ်ရောင့်ပြလိုက်တာရယ် ... အခန်း (၁၀)မှာ လူ့ယုတ်မာရဲဇော်ရဲ့ တပည့်တွေ အရေး ကြီးစာရွက်စာတမ်းတွေလာခိုးမှာ သရဲစစ်နိုင်လွင်ဟာ အဝေးပြေးသရဲကြီးဆီကနေ တတ်မြောက်ပြီးသား အဆင့်ရှိ သရဲအတတ်တွေနဲ့ တံခါးအဖွင့်အပိတ်လုပ်တာတွေ၊ ပန်းချီကား ဖြုတ်ချတာတွေ၊ ခြေသံပေးတာတွေ၊ ပန်းအိုးလွတ်ချတာတွေ၊ ဂျာနယ်စာရွက်တွေ ဝဲခနဲ ဝဲခနဲ လွှင့်ပစ် တာတွေအားလုံး အချိန်အဆက်လည်းမိ သရဲရုပ်လည်းပေါ်တယ်ဆရာ ... ။

ဒါပေမယ့် အခန်း (၁၁)ထဲမှာတော့ ရဲဇော်ကလိမ့်ကကျစ်လုပ်တာတွေရော စစ်နိုင် လွင်(လူသား) မန္တလေးသွား၊ ကားမောက်သေတာတွေရော၊ ရေခဲတိုက်ထဲမှာ သူ့အလောင်း သူတွေပြီး ရေခဲတိုက်စောင့်သရဲအဘွားကြီးနဲ့ သရဲစစ်နိုင်လွင်တွေ့တာတွေရော အများကြီးကို စုံပြုဖွဲ့တံဆိပ်ထည့်လိုက်တာတော့ သိပ်သဘောမကျဘူးဆရာ ...

အခန်း(၁၂)မှာတော့ ဘူတာရုံက သရဲဦးဘိုးသာဆီ သူရောက်သွားတယ် ... ဟောကောင်လေးပြန်လာပြန်ပြီလား" ဆိုတော့ အရင်ကသူရောက်ပြီးသားလို့ သိရပါတယ် ... ဘူတာရုံက သရဲဦးဘိုးသာနဲ့ အဝေးပြေးတစ္ဆေကြီးအဆင့်တွေ ဘယ်လိုကျော်ကူးသွားမှန်းတော့ ကျွန်မနားမလည်လိုက်ဘူးဆရာ ...

အခန်း (၁၃)ကတော့ တော်တော်ကို ကောင်းတယ်ဆရာ ... သမီးလေးနဲ့ ဇနီး သည်အကြားဘာလုပ်ရမှန်းသိတဲ့ သရဲတစ်ကောင်ရဲ့ သောကပေါ်လွင်လွန်းပါတယ် ...

အခန်း (၁၅)မှာ တစ္ဆေတစ်ကောင်ရဲ့ နောက်ဆုံးထွက်သက်ရေးပြီး ဇာတ်သိမ်း တာ သဘောကျတယ်ဆရာ ...

သရဲဇာတ်ကွက်တွေကိုပဲ ရွေးပြီးပြောတာကတော့ ကျွန်မကိုယ်တိုင်ကသရဲဇာတ်ကွက် တွေကိုပဲ သဘောကျလို့ပါဆရာ ... အမှားပါရင် ခွင့်လွှတ်ပါရင် ... ဆရာခွင့်ပြုမယ်ဆို ရင် နောက်လတွေမှာလည်း ကျွန်မဒီဝေဖန်စာကဏ္ဍမှာရေးပါရစေဆရာ ...

ဆရာဝတ္ထုတွေကို အစဉ်အားပေးလျှက်
ဖြူလွင်စိုး
ကြည်မြင်တိုင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်

ပါဝင်သောအခန်းများ

- အခန်း ၁။ တစ္ဆေသင်္ဘောလက်မှတ်
- အခန်း ၂။ မမျှော်လင့်ဘဲဆုံတဲ့ည
- အခန်း ၃။ တစ္ဆေသင်္ဘောပေါ်ကည
- အခန်း ၄။ တစ္ဆေလာတဲ့ည
- အခန်း ၅။ ငှက်ဆိုးထိုးတဲ့ည
- အခန်း ၆။ သွေးစုပ်ခံရတာလား
- အခန်း ၇။ ချစ်သူတစ္ဆေ
- အခန်း ၈။ အကူအညီတောင်းကြသူတွေ
- အခန်း ၉။ ကပ္ပိခန်းမ

- အခန်း ၁၀။ တရားခံဟာ ဝိညာဉ်
- အခန်း ၁၁။ သင်္ဘောကုန်းပတ်ပေါ်ကအတွဲ
- အခန်း ၁၂။ ဝိညာဉ်တွေတားဆီးဖို့
- အခန်း ၁၃။ မသာတွေထွက်လာပြီ
- အခန်း ၁၄။ သစ်နက်သားစူးများ
- အခန်း ၁၅။ စစ်မှန်တဲ့သံယောဇဉ်

အခန်း (၁)
တစ္ဆေသင်္ဘောလက်မှတ်

“ကဲ ရော့ ... မင်းနဲ့ငါ ကံစမ်းရအောင်”
 “ဟင်”
 စားပွဲခုံပေါ်ကျလာတဲ့ စာရွက်လေးတစ်ရွက်ကို ကြည့်ပြီး
 ခန့်ထည် အံ့ဩသွားတယ်။
 “ဘာသဘောလဲ ... ဇော်ထိုက်”
 ခန့်ထည် ပြန်မေးတော့ ဇော်ထိုက်က စားပွဲရှေ့ထိုင်ခုံတစ်လုံး
 ဆွဲယူထိုင်လိုက်ပြီး ...
 “မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ ... ခန့်ထည်”
 “အေးလေ ... ငါ မင်းကို မှာလိုက်တာနှစ်စောင် ... ခု
 ဘာလို့ တစ်စောင်ပဲရလာတာလဲ”
 ဇော်ထိုက်က စားပွဲပေါ်ရှိ စာရွက်လေးကို မှန်တော့တော့နဲ့
 ကြည့်ပြီး ...

“လက်မှတ်က တစ်စောင်ပဲရတော့တယ် ... ဒါတောင် မနည်းတိုးကြိတ်ဝယ်ခဲ့ရတာ”

“အဲ့လောက်တောင်ခက်လားကွာ ... ”

ခန့်ထည်ကပြောတော့ ဇော်ထိုက်က ...

“မင်းဟာလေ ... ကိုယ်တိုင်တော့ ဘာမှမကြိုးစားဘူး သူများလုပ်ထားတာကို အပြစ်တင်ဖို့ပဲ စဉ်းစားနေတယ် ... ”

“နိုး ... နိုး ... ငါသဘောက အဲလိုမဟုတ်ဘူး ... မင်း အရည်အချင်းကို ယုံပြီးသား ... မင်းလို လူတစ်ယောက်လိုချင်တဲ့ လက်မှတ်နှစ်စောင်ရမလာတာကို အံ့သြတာပါ”

ခန့်ထည်က ပြန်ဖြေရှင်းမှ ဇော်ထိုက်မျက်နှာတင်းမာတာတွေ လျော့သွားတယ်။

“သဘောစီးမယ့်လူတွေက သိပ်များတယ်၊ ခန့်ထည် ... ပင်လယ်ကို အပျော်စီးထွက်မှာဆိုတော့ ... လူတွေက တအားစိတ် ဝင်စားကြတာမလား ... ကုမ္ပဏီက ကြေငြာထားတာ ... ဘာ ကြာသေးတာမှတ်လို့လဲ ...

လက်မှတ်ကကုန်ပြီ ... ဒီလက်မှတ်တောင် ရိုးရိုးတန်းက ပဲရတာ ... အထက်တန်းလက်မှတ်တွေဆို ... ဝယ်လို့မရတာ”

ဇော်ထိုက်ကပြောတော့ ခန့်ထည်က ခေါင်းညိတ်ပြီး ...

“အေးလေ ... တို့သွားမှာက နှစ်ယောက် လက်မှတ်က တစ်စောင်တည်း ... ”

“အေးလေကွာ ... ဒါကြောင့် တို့တွေကံစမ်းမယ်လို့ပြော တာပေါ့ ... ”

“ဟင်း ... ”

ခန့်ထည် သက်ပြင်းချလိုက်တယ် ... အပျော်စီးသင်္ဘော ကုမ္ပဏီက မြိတ်ကျွန်းစုကို သင်္ဘောထွက်မည့်အကြောင်း ခေတ်မီ သုံးထပ်သင်္ဘောကြီးဖြင့် ဖျော်ဖြေရေးနှင့် တခြားပျော်စရာအစီအစဉ် တွေကို စီစဉ်ထားသည်ဆိုတာတွေကို ဂျာနယ်တွေထဲ ကြော်ငြာထည့် တော့ ခန့်ထည်နဲ့ ဇော်ထိုက်တို့ လွန်စွာမှစိတ်ဝင်စားကြတယ်။

လက်မှတ်ဝယ်ဖို့အတွက် ငွေကလိုပြန်တယ် ...

နှစ်ယောက်စလုံးက ကျောင်းသာပြီးသွားကြတယ် ... အလုပ် ကရှိတာမဟုတ် ...

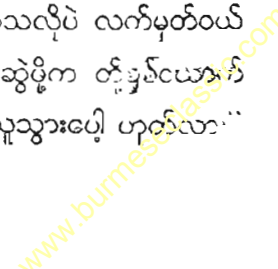
အုပ်ထိန်းသူတွေက ကြွယ်ဝကြတယ်ဆိုပေမယ့် ငွေကိုလိုတိုင်း ပေးတာမဟုတ် ...

သူတို့ကိုယ်တိုင်ကလည်း တော်ရုံငွေမတောင်းကြ ...

လူငယ်တွေပီပီ ကိုယ်လုပ်ချင်တဲ့အလုပ်အတွက် ဗန္ဓုကိုကိုယ့် ဘာသာရအောင်ရှာကြတယ် ...

“ငါက တို့နှစ်ယောက် အတူတူသွားရင် ပျော်စရာကောင်း မယ် ထင်ထားတာဇော်ထိုက်”

“လုပ်မနေနဲ့ ခန့်ထည် ... ဖြစ်လာသလိုပဲ လက်မှတ်ဝယ် တည်းက သင်္ဘောပေါ်မှာ စရိတ်ငြိမ်း သုံးဖို့ဆွဲဖို့က တို့နှစ်ယောက် ရှာထားတဲ့ ငွေရှိတယ် ... သွားခွင့်ရတဲ့လူ ယူသွားပေါ့ ဟုတ်လား”

“ကောင်းပြီလေ ... ဘယ်လိုကံစမ်းမလဲ”

ခန့်ထည်က လက်ခံပြီဆိုတော့ ဇော်ထိုက်က ပိတ်တာ
ကောင်လေးတစ်ယောက်အား ...

“ညီလေး ... အစ်ကိုတို့ကို တစ်ထောင်တန်နှစ်ရွက်ယူလာ
ခဲ့ကွာ ... ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အစ်ကို”
ပိတ်တာကောင်လေး ထွက်သွားတော့ ခန့်ထည်က ...

“ဘာလဲ ... တွဲမလို့လား ... ”

“အေးလေ ... ”

သူတို့နှစ်ယောက်က ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုခု ချမယ်ဆို အနိုင်
အရှုံးကို ပိုက်ဆံပွတ်ပြီး ဆုံးဖြတ်လေ့ရှိတယ် ...

နိုင်တဲ့လူက ကြိုက်သလိုဆုံးဖြတ် ရှုံးသူက လိုက်လုပ်ရပြန်ပဲ။
ပိတ်တာကောင်လေးက ခဏအကြာမှာ ပြန်ရောက်လာတယ် ...
တစ်ထောင်တန်နှစ်ရွက်ယူလာပြီး ဇော်ထိုက်ကိုပေးတော့ ဇော်ထိုက်
က စားပွဲပေါ် မှောက်လျက်တင်လိုက်တယ် ...

“နိုင်တဲ့လူက ခရီးသွားရမယ်ဆိုတဲ့ သဘောမလား ...
ဇော်ထိုက်”

“ဟုတ်တယ်လေ ... ကဲ မင်းကြိုက်တဲ့ တစ်ရွက်ယူလိုက်”

“အေး”

ခန့်ထည်က ပိုက်ဆံတစ်ရွက်ကို အရင်ယူတော့ ကျန်တစ်ရွက်
ကို ဇော်ထိုက်ကယူတယ် ...

“နောက်ဂဏန်းငါးလုံးနော် ... ”

“အေး ... ”

သေချာအောင် ခန့်ထည်ကမေးတာကို ဇော်ထိုက်ကခေါင်း
ညိတ်တယ် ...

“ဟင် ... ”

ဇော်ထိုက် ခေါင်းခါလိုက်တယ် ... ခန့်ထည်ကတစ်လုံးချင်း
အသေအချာကြည့်ပြီး ...

“ဖြစ်တယ်ကွ ... ငါးပေါက်”

ပြောတော့ ဇော်ထိုက်က သူ့ ဂဏန်းကြည့်နေတဲ့ ပိုက်ဆံကို
စားပွဲပေါ်တင်လိုက်တယ် ...

“မင်းနိုင်ပြီ ခန့်ထည် ... မင်းလိုက်သွားတော့ ... ”

ဇော်ထိုက်က လက်မှတ်စာရွက်လေးကို ခန့်ထည်ကို ထိုးပေး
လိုက်တယ် ...

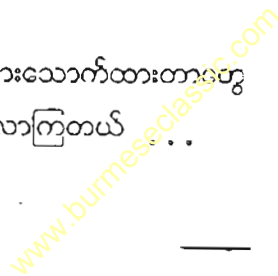
“စိတ်မကောင်းပါဘူး ဇော်ထိုက်”

“ကိစ္စ မရှိပါဘူး ... အနိုင်နဲ့အရှုံးပဲရှိတာ မင်းသွားတဲ့ခရီး
ပျော်ရွှင်တဲ့ခရီးဖြစ်ပါစေ”

“ကျေးဇူးပဲ ဇော်ထိုက်”

ခန့်ထည်က သင်္ဘောလက်မှတ်ကို ဒဏ်ထဲကောက်ထည့်လိုက်
တယ် ...

ပြီးတော့ ... သူတို့နှစ်ယောက် စားထားသောက်ထားတာတွေ
ကို ပိတ်ထားကိုခေါ်ရင်းပြီး ဆိုင်ထဲကထွက်လာကြတယ် ...

အပြင်မှာတော့ ညဉ့်နက်လို့နေလေပြီ ... ဇော်ထိုက်က သူ
ကားပေါ်တက်ပြီး မောင်းထွက်သွားသလို ခန့်ထည်ကလည်း သူ့ကား
ပေါ်တက်ပြီး မောင်ထွက်လို့လာလေတော့တယ်။

ကားတားတက တကယ်တော့ ...

အခန်း (၂)
မမျှော်လင့်ဘဲဆုံတုံည

ခန့်ထည် ကားမောင်းလာရင်း တွေးမိတာက ပင်လယ်သို့ သင်္ဘောဖြင့် အပျော်စီးထွက်မယ့် ခရီးအတွက် ဇော်ထိုက်ပါမလာ မှာကို စိတ်မကောင်း ...

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ဇော်ထိုက်နဲ့သူက တစ်ယောက်နဲ့ တစ် ယောက် သိပ်ခင်ကြတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေလေ ...

ခုတော့ ... ပင်လယ်ခရီးကို သူတစ်ယောက်တည်းသာသွား ရတော့မည်လေ ...

“ဟင်”

ကားမောင်းလာရင်း ရှေ့မလှမ်းမကမ်းတွင် ကောင်မလေး တစ်ယောက် သူ့ကားကိုလှမ်းတားတယ် ... ပုံမှန်ဆို ကားတား တာက ဘာမှပြဿနာမဟုတ် ... ကောင်မလေး ကားတားတဲ့ ပုံက လမ်းမပေါ်တက်တားတာကြောင့် ခန့်ထည်က အလျင်အမြန်

သင်္ဘောပေါ်က တစ္ဆေ

ကားကိုရပ်လိုက်တယ် ...

“ကျွှီ ...”

ကောင်မလေးက သူ့ကားမောင်းတဲ့နားရောက်လာပြီး ...

“ကျွန်မကို ကမ်းနားလမ်းပို့ပေးပါလားရှင်”

ခန့်ထည် ဒေါသထွက်သွားတယ် ... သူ့ကားကို ကောင် မလေး အငှားကားလို့ထင်နေတာလားမသိ ...

“ဒီမယ် ... ကျွန်တော် အငှားကားမောင်းနေတာ မဟုတ် ဘူး ...”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ... ကားတွေကို ချိုဇင်တားပါတယ် ... တစ်စီးမှ မရပ်လို့”

ကောင်မလေးရဲ့ မျက်နှာက ပကတိရိုးသားစွာပြောနေမှန်း ခန့်ထည်ရိပ်မိတယ် ...

“မင်း ... ဘယ်သွားမှာလဲ”

“ကမ်းနားလမ်းပေါ်က ဟိုတယ်တစ်ခုခုကိုပါ ... မနက်ဖြန် ထွက်မယ့် Black Night သင်္ဘောနဲ့ လိုက်ပလို့ပါ”

“ဟင်”

Black Night သင်္ဘောဆိုတော့ ခန့်ထည်လန့်သွားတယ် ... သူလည်း ထိုသင်္ဘောနဲ့ ပင်လယ်ကိုအပျော်စီးထွက်မှာလေ ...

“ပို့ပေးမလားဟင်”

“ကဲ ... တက်”

ကောင်မလေးရဲ့မျက်နှာ ဝင်းပသွားတယ် ... မလက်ငတ်

ပေါ်မှာရှိတဲ့ အဝတ်အစားထုပ်ကိုသွားယူပြီးခန့်ထည်ကားရဲ့နောက်ခန်းကို ထည့်တယ် ...

ပြီးတော့ သူက ကားမောင်းတဲ့ ခန့်ထည်ဘေးမှာဝင်ထိုင်တယ် ခန့်ထည်က ကားမောင်းရင်း ...

“မင်းက ဘယ်ကလဲ ... ဒီမြို့က မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟင်း ... ”

ခန့်ထည်မေးတာကို ကောင်မလေးက ရယ်နေတယ် ...

“ငါမေးတာ ဘာရယ်စရာပါလို့လဲ ... ”

“အစ်ကိုပြောတာကို ရယ်တာမဟုတ်ပါဘူး ... အိမ်က အကြောင်း တွေးမိလို့ပါ ... ”

“အေးလေ ... မင်းက ဒီမြို့ကဆိုရင် သင်္ဘောစီးဖို့ ဟိုတယ်မှာ ဘာလို့တည်းမှာလဲ ... ပြီးတော့ မင်းတစ်ယောက်တည်းလား”

“ချီဇင်တစ်ယောက်တည်းပါ ... ချီဇင်က ပဲခူးဘက်ကလေ”

“အဲ့လိုလား ... ”

ချီဇင်မျက်နှာကို ခန့်ထည်က တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်တယ် ဖွေးဖွေးနုနု မျက်နှာလေး ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်က သွယ်သွယ် ချောတာလှတာထက် ချစ်စဖွယ်ကောင်းတဲ့ ဟန်ပန်အမူအရာလေ။

“သူငယ်ချင်းတွေကို ခေါ်ပါတယ် ... သူတို့က ပင်လယ်ထဲ သင်္ဘောစီးရမှာ ကြောက်တယ် ... အဲဒါကြောင့် တစ်ယောက်တည်း ထွက်လာတာ ... ”

“မင်း ... မကြောက်ဘူးလား”

“ဘာကိုလဲ ... ”

ချီဇင်က မျက်လုံးလေးဝင့်ပြီးကြည့်ကာ ပြန်မေးတယ်။ ခန့်ထည်က ပြုံးလျှက် ...

“သင်္ဘောပေါ်မှာ ... အသိမရှိ ... တစ်ယောက်တည်း မလား”

“ခစ် ... ခစ် ... ခစ်”

ခန့်ထည်က စိတ်မရှည်စွာမေးလိုက်တယ် ...

“အသိဆိုတာတော့ ခရီးသွားရင်း ရင်းနှီးသွားမှာပဲလေ အဲဒီအတွက် စိတ်မပူပါဘူး”

“ဟုတ်ပါပြီ ... ”

“ဪ ... အစ်ကို အခုလို ကားပေါ်ခေါ်တင်လာလို့ ကျေးဇူးအရမ်းတင်တယ် ... သိလား”

“ရပါတယ် ... ”

ခန့်ထည်က ခပ်ပေါ့ပေါ့ပြောရင်း ကားကိုဆက်မောင်းလာတယ် ... ချီဇင်လည်း တိတ်ဆိတ်စွာ ပါလာတယ် ...

ကမ်းနားလမ်းရောက်တော့ ...

“ဟဲ ... ရောက်ပြီ၊ ဘယ်ဟိုတယ်မှာ တည်းမှာလဲ”

“အင်း ... ”

ချီဇင်က စဉ်းစားနေတယ် ... ပြီးမှ ...

“Dream Light ဟိုတယ်မှာတည်းပယ်”

“ကာ ... ”

ခန့်ထည် အံ့ဩစွာ ရေရွတ်လိုက်တယ် ... ချိုဇင်က
နားမလည်စွာနှင့် ...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ... ဟင်”

မေးရာ ခန့်ထည်က ...

“Dream Light ဟိုတယ်က ဟိုတလောက မီးလောင်သွား
တယ်လေ ... မင်း မသိဘူးလား ... ဧည့်သည် ခုနစ်ယောက်
လောက် သေသွားတယ် ...”

“ဟင် ... ဟုတ်လား”

“ငါ ... မင်းကို လိမ်စရာလား ... ခု အဲဒီ မီးလောင်
ထားတဲ့ဟိုတယ်က ဒီအတိုင်းပဲရှိသေးတယ် ... ပြန်လည်းမဆောက်
ဖြစ်သေးဘူး ...”

“ဘာလို့လဲ ...”

အမေးအမြန်းထူတဲ့ ချိုဇင်ကို ခန့်ထည်က စိတ်မရှည်စွာ
နှင့်

“သရဲ အရမ်းခြောက်လို့တဲ့ သိပြီလား”

ပြောရာ ချိုဇင်က ...

“ခစ် ... ခစ် ... ခစ်”

အားရပါးရ ရယ်နေတယ် ... ကားက ကမ်းနားလမ်းအတိုင်း
ဝင်လာပြီး မဲမှောင်နေသော မီးကောင်ထားသည့် ဟိုတယ်မျက်ကြီး
ရှေ့အထောက်တွင် ချိုဇင်က ...

“ရပြီ ... ရပ်တော့ ...”

“ဟင် ...”

“ကျွဲ ...”

ခန့်ထည်က ယောင်ရမ်း၍ ကားဘရိတ်နင်းလိုက်ချိန်တွင်
ချိုဇင်က ကားဟံခါးကိုဖွင့်ပြီး ထင်းသွားတယ် ...

ပြီးတော့ ... ခန့်ထည် ဘာမှပေးပေးမိ နောက်တံခါးကိုဖွင့်ပြီး
အဝတ်အစားယုပ်ကုယူကာ အမှောင်ထဲကို ခပ်သွက်သွက် လျှောက်
သွားရာ ခန့်ထည်လည်း သတိဝင်လာပြီး ဂမးကိုဟောင်းထွက်လာ
တော့တယ် ...

ခန့်ထည်တစ်ယောက် စိတ်ထဲချောက်ချားနေတယ်။ သူ့ကား ပေါ်တက်လိုက်လာတဲ့ ချိုဇင်ဟာ လူမှဟုတ်ရဲ့လားဆိုတဲ့အတွေးက ခေါင်းထဲရောက်လာတယ် ...

“ဟူး ... ”

လေပူကိုတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်လိုက်ပြီး ... ဖုန်းကိုကောက် ကိုင်ကာ ဇော်ထိုက်ဆီ ဖုန်းခေါ်လိုက်တယ် ...

“ခန့်ထည်ပြော ... အိမ်ပြန်ရောက်ပြီလား”

တစ်ဖက်ဖုန်းမှ ဇော်ထိုက်ကမေးတော့ ခန့်ထည်က ...

“မရောက်သေးဘူး ... ဇော်ထိုက်၊ မင်းကို ပြောစရာရှိလို့”

“ဟေ ... ဘာပြောမှာလဲ”

“ဒီလိုက ... ”

ခန့်ထည်က ချိုဇင်ကားတားစီးရာမှ ဆင်းသွားသည်အထိ ဇော်ထိုက်ကား ပြောလေရာ ...

“အေးလေ ... ဘာဖြစ်လဲ Taxi ငှားမရလို့နေမှာပေါ့ ... အထူးအဆန်းလုပ်လို့ကွာ ... ”

“မဟုတ်ဘူး ... ဇော်ထိုက်၊ ငါပြောချင်တာ လူမှဟုတ်တဲ့ လားလို့ပြောတာ ... ”

“ခန့်ထည် မင်းကတော့လုပ်ပြီ ... သရဲတစ္ဆေက မင်းကား ကို လိုက်စီးမလား ... သူတို့ဘာသာသွားမှာပေါ့ကွာ ... ”

“သူ ဆင်းသွားတာ ... မီးလောင်ထားတဲ့ ဟိုတယ်ရှေ့မှာ ကွ ... ”

ခန့်ထည်က သူကြိုတာကို ဇော်ထိုက်ကိုပြောတော့ ...

“ဟေ့ကောင် ခန့်ထည် ... ငါ့ကို ဇာတ်လမ်းတွေ လာရေး ပြမနေနဲ့ ... သရဲတစ္ဆေပုံပြင်တွေ နားထောင်ရတာရိုးနေပြီ အိမ် ပြန်ရောက်ရင် အိမ်ရေးဝအောင်အိမ် ... မနက်ဖြန် ခရီးသွားရမှာ မလား ... အိုကေ ဒါပဲ”

“ဟင်း ... ”

ဇော်ထိုက်က ဖုန်းပိတ်သွားတော့ ခန့်ထည်လည်း သက်ပြင်း ချလိုက်တယ် ...

“အင်း ... ငါ့စိတ်ထဲထင်လို့နေမှာပါ ... ”

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တွေးရင်း အိမ်ကိုသာ ကားမောင်းလာတယ် မျက်လုံးထဲမှာတော့ ချိုဇင်ရဲ့မျက်နှာကို မြင်နေတယ် ...

“တီ ... တီ”

ခြံရှေ့ရောက်တော့ ကားဟွန်းသံပေးလိုက်ရာ ခြံစောင့်ဦးဖိုးသူ က ခြံတံခါးကိုလာဖွင့်ပေးတယ် ...

“ဦးဖိုးလူ ... မမ အိပ်ပြီလား”

“မအိပ်သေးဘူးထင်တယ် ... မောင်ခန့်ထည် ခုနကခြံထဲ ဆင်းပြီး မောင်ခန့်ထည်လာတာကို စောင့်နေတယ်ထင်ပါရဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ”

ကားကိုခြံထဲမောင်းဝင်လာပြီး အိမ်ရှေ့မှာရပ်လိုက်တော့-

“မောင်လေး နောက်ကျလှချည်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... မမ၊ ဇော်ထိုက်နဲ့ စကားကောင်းနေလို့”

“မမတောင် ထမင်းမစားရသေးဘူး ... မင်းကိုစောင့်နေတာ”

“စားထားနှင့်ပေါ့ မမရယ် ... ”

ခန့်ထည် မမထည်ဝါကို သနားသွားတယ် ... မမထည်ဝါက သူ့ထက် ငါးနှစ်ခန့်ကြီးပြီး အိမ်ထောင်လည်းမကျသေး ... မိဘများ ထူထောင်ခဲ့တဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကို ကိုယ်တိုင်ဦးစီးလုပ်ဆောင်နေသူ။

သူ့ကိုလည်း လွန်စွာမှချစ်သလို လွန်စွာမှအလိုလိုက်တယ်။ ကလေးတစ်ယောက်လို သဘောထားကာ ဘယ်နေရာမှစိတ်မချ။

တကယ်တော့ ...

မမထည်ဝါနှင့်သူက မောင်နမအရင်းမဟုတ်ကြ။ မမထည်ဝါ မိဘတွေက ခန့်ထည် ဆယ်နှစ်သားလောက်မှာ သူတို့အိမ်မှ လူယုံကြီး စောဘာတီးရွာပြန်စဉ် မိဘမဲ့ တူတော်သူ ခန့်ထည်ကို လက်တို့ လက်တောင်းခိုင်းရာခေါ်လာရာမှ မွေးစားခဲ့ကြခြင်းဖြစ်တယ် ...

“မောင်လေး ... နောက်ဆို အိမ်စောစောပြန်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... မမ”

အပြင်မှာ ဇော်ထိုက်နဲ့စားထားသောက်ထားတာကြောင့် မိုက်ပြည့်နေပေမယ့် မမစိတ်ကျေနပ်စေရန် ထမင်းအတူစားလိုက်တယ်။

“အင်း ... ငါ့မောင်လည်း ကျောင်းသာပြီးသွားတယ် မမတို့ အလုပ်ထဲဝင်ပါဆို မလုပ်ဘူး ... ဘာအလုပ်လုပ်ချင်လဲ မမကိုပြော ... ”

“ဇော်ထိုက်နဲ့ တိုင်ပင်နေတယ် မမ ... ”

“အေး ... အေး ... အလုပ်လုပ်ဖြစ်မယ်ဆိုပြောပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ ... ”

ခန့်ထည်လည်း ထမင်းစားပြီးတော့ သူ့အခန်းထဲဝင်လာတယ်။ မနက်ဖြန် အပျော်စီးသဘောနဲ့ ခရီးထွက်ဖို့ကိစ္စ မမထည်ဝါကို ပြောလို့မဖြစ် ပြောရင်လည်း ခွင့်ပြုမှာမဟုတ် ...

ထို့ကြောင့် ...

အဝတ်အစားနဲ့ တခြားအသုံးအဆောင်များကို ကိုယ့်ဘာသာ ခရီးဆောင်အိတ်ထဲကိုထည့်လိုက်တယ် ...

ဒီခရီးဟာ သူ့အတွက် ပထမဆုံးခရီးဖြစ်တာကြောင့် အရာရာဟာ ဆန်းကြယ်နေမှာပဲလို့ စိတ်ထဲတွေးမိတယ် ...

ပြီးတော့ ...

ချိုဇင် ... ချိုဇင်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးဟာ တကယ်ပဲ မနက်ဖြန်ထွက်မယ့် ... အပျော်စီးသဘောမှာ ပါလာမလားဆိုတာ ဟုတ် မဟုတ် ... သူ ကြည့်ရဦးမယ်လေ ...

www.burmeseclassic.com

ခန္ဓာတစ်ခုကို ဝိညာဉ်တွေက ပင်ပန်းလျှံ့ကုတမ်းလျှံ့ ...

အခန်း (၃)
တစ္ဆေသဘောပေါ်ကည

သဘောပေါ်ရောက်တော့ ကိုယ်နေရမယ့်အခန်းကို လိုက်ရှာ
တော့ ဒုတိယထပ်အခန်းမှာ ဖြစ်တာကြောင့် အဝတ်အစားအိတ်ကံ
ဆွဲပြီး အပေါ်ထပ်တက်လာတယ် ...

သဘောပေါ်က ဝန်ထမ်းတွေကလည်း သဘောစီးမယ့် ခရီး
သည်တွေကို လိုအပ်တာ ဝိုင်းကူညီတယ် ...

သဘောတစ်စီးလုံးကိုလည်း ဟိုတယ်ကြီးတစ်လုံးလို ခမ်းနား
စွာတည်ဆောက်ထားပြီး ဈေးဆိုင်ခန်းများ၊ စားသောက်ဆိုင်ခန်းများ၊
ရေကူးကန်မှအစ ကျန်းမာရေးလေ့ကျင့်ရေး အခန်းများပါ တည်
ဆောက် လိုထားတယ် ...

အခန်းတိုင်းကိုလည်း ပင်လယ်ကိုလှမ်းကြည့်လို့ မြင်ရအောင်
ဖွဲ့စည်းထားတာကြောင့် သဘောစီးသူတွေအတွက် စိတ်ကျေနပ်စရာ
ဖြစ်ရတယ်လေ ...

ခန့်ထည်ရဲ့ အခန်းနံပါတ်က A - 205

အခန်းစကြိုန်လျှောက်လမ်းအတိုင်း ဝင်လာပြီး အခန်းရှေ့ ရောက်တော့ တံခါးကိုတွန်းကာ အခန်းထဲဝင်လာတယ် ...

အခန်းရဲ့ ပြတင်းပေါက်တံခါး ဖွင့်ထားတာကြောင့် ပြင်ပက ပင်လယ်လေတို့ ထိုးဝင်လာတာကြောင့် လူကလန်းဆန်းလို့သွား တယ်။ အဝတ်အစားထည့်လာတဲ့ အိတ်ကို အခန်းခုတင်ပေါ်ပစ်တင် လိုက်ပြီး ပြတင်းပေါက်ရှေ့သွားကာ ပင်လယ်လေကို တဝကြီးရှူပစ် လိုက်တော့ စိတ်ထဲလန်းသွားတယ် ...

“တူ ... တူ ... ”

“ဟင်”

အိတ်ထဲထည့်ထားတဲ့ဖုန်းက အသံမြည်လာတာကြောင့် ဖုန်း နံပါတ်ကြည့်လိုက်တော့ မမထည်ဝါဆီက ဖုန်း ...

“ဟဲလို ... မမ ပြောပါ”

“မောင်လေး ... ဘယ်ရောက်နေလဲ၊ ညနေရောက်ရင် မမမိတ်ဆွတစ်ယောက်ရဲ့ ဧည့်ခံပွဲရှိတယ်၊ မောင်လေးလိုက်ခွဲပါ လား ... ”

“ဈာ ... ”

“ဘာလို့လဲ ... မောင်လေး၊ မောင်လေး မအားဘူးလား၊ အချိန်ခဏလေးပါ ... မမတစ်ယောက်တည်း သွားရမှာ အဆင်မပြေ လို့ပါ”

ခန့်ထည် ပြောရခက်နေတယ် ...

“အင်း ... ”

“ဘာလဲ ... မောင်လေး လိုက်မယ်မလား ... ”

မမထည်ဝါက ထပ်မေးတော့ ... ခန့်ထည်က-

“မမ ... ကျွန်တော် အပျော်စီးသဘောပေါ် ရောက်နေပြီ”

“ဟင် ... ဘယ်လို”

“ဟုတ်တယ် မမ ... မမကိုပြောရင် ခွင့်မပြုမှာစိုးလို့”

“ဟာ ... ဘာလို့ မမကို အခုမှပြောတာလဲ၊ ပင်လယ်ခရီး က အန္တရာယ်များပါတယ်ကွယ် ... သဘောမထွက်သေးရင် ပြန်လာခွဲပါလား ... ”

“သဘောကထွက်တော့မှာ မမ ... ဒါပဲနော် ပြန်လာမှ တွေ့မယ်”

ခန့်ထည်ကပြော၍ ဖုန်းပိတ်လိုက်တယ် ... မမထည်ဝါ အကြောင်း သူသိတယ် ... ကြိုတင်ခွင့်တောင်းရင် သွားရမှာ မဟုတ် ... ဒါကြောင့် ...

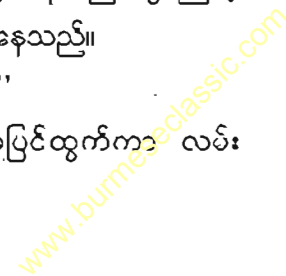
သဘောပေါ်ရောက်မှ ပြောလိုက်တာ ...

သဘောကိုလည်း သဘောစီးမယ့် ခရီးသည်တွေကလွဲရင် တခြားသူတစ်ဦးတစ်ယောက်မှ တက်ရောက်ခွင့်မရှိ ...

တဖြည်းဖြည်း သဘောပေါ်တက်လာတဲ့ ခရီးသည်တွေကြောင့် မကြာခင်မှာပဲ သဘောက ထွက်ခွာဖို့ ပြင်နေသည်။

“အင်း ... အခန်းအပြင်ထွက်ဦးမှ”

အဝတ်အစားလဲလိုက်ပြီး အခန်းအပြင်ထွက်ကာ လမ်း

လျှောက်လာတယ် ...

“ဟင်”

ခန့်ထည် သူ့မျက်လုံးကို သူမယုံနိုင် ... အောက်ထပ်လှေကား မှတက်လာတဲ့ကောင်မလေးတစ်ယောက် ...

“ညက ငါ့ကားကိုစားစီးတဲ့ ကောင်မလေးပါလား ... ချိုချိုဇင် ... ဟုတ်တယ် ... ချိုဇင်”

မျက်မှန်အပိုင်းအကြီးကို မျက်နှာမှာတပ်ထား ခေတ်ဆန်စွာ ဝတ်ထားတဲ့ ချိုဇင်ရဲ့ပုံစံမှာ ဘေးမှယောက်ျားတွေ ငေးယူရလောက် အောင် လှပလွန်းနေတယ် ...

ခန့်ထည်က သူနဲ့မျက်နှာချင်းဆိုင် လျှောက်လာတဲ့ ချိုဇင်ကို ဘေးအသာကပ်ကြည့်နေတယ် ...

ချိုဇင်က သူ့ကိုမြင်တာလား ... မမြင်ချင်ယောင်ဆောင်၍ ထွက်သွားတာလားတော့ မသိ ... သူ့ကို လုံးဝနှုတ်မဆက်။

ခန့်ထည်လည်း သင်္ဘောလက်ရမ်းမှ ဆိပ်ကမ်းမှခွာတော့မည့် သင်္ဘောကိုကြည့်နေတယ် ...

“ဘော် ... ဘော် ...”

သင်္ဘောရဲ့ အချက်ပေးဥသြဆွဲသံကြောင့် ဆိပ်ကမ်းတွင် လာရောက်နှုတ်ဆက်သူတွေ သင်္ဘောပေါ်မှာ အမြန်အလှန် နှုတ်ဆက် သူတွေ ဆူညံလို့သွားတယ် ...

“ဘော် ... ဘော် ...”

သင်္ဘောက နောက်တစ်ကြိမ် ဥသြသံပေးပြီး နောက်ဆိပ်ခံ

ဘောတံတားများ တဖြည်းဖြည်း ခွာလို့လာတယ် ...

“ဟေး ... ဟေး”

ဆိပ်ကမ်းမှ စတင်ထွက်လာတာနှင့် သင်္ဘောပေါ်က လူတွေ ရဲ့ ဝမ်းသာစွာအော်ဟစ်သံတို့က ဆူညံလို့နေတယ် ...

ခန့်ထည်လည်း သင်္ဘောအနောက်ဘက် လျှောက်လာတယ် သင်္ဘောရဲ့အပေါ်ထပ် အနောက်ဘက်အပိုင်းမှာတော့ ကျယ်ဝန်းလှတဲ့ နေရာမှာ ထိုင်ခုံတန်းလျားများ ပက်လက်ကုလားထိုင်များ နှင့် ပန်းခြံ အသေးစားလေးတစ်ခုလို ဖန်တီးထားတယ် ...

သင်္ဘောလက်ရမ်းတွေကို မှီရင် ဓာတ်ပုံရိုက်သူ စကားပြော သူတွေနဲ့ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေတယ် ...

ခန့်ထည်လည်း လွတ်နေတဲ့ ထိုင်ခုံတန်းလျားမှာဝင်ထိုင်ရင်း သင်္ဘောရဲ့ ရေလှိုင်းတို့နဲ့အတူ တဖြည်းဖြည်း ကျန်ခဲ့တဲ့ ရှုခင်းကို ငေးကြည့်နေမိတယ် ...

“မောင်ရင့်နာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ”

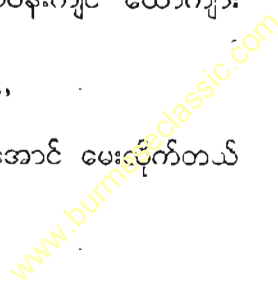
“ဟင် ...”

ရုတ်တရက် သူ့ကိုမေးလိုက်တဲ့ စကားသံကြောင့် ခန့်ထည် လန့်သွားတယ် ...

ကြည့်လိုက်တော့ အသက်လေးဆယ်ဝန်းကျင် ယောက်ျား တစ်ဇောက် ...

“ကျွန်တော့်ကို မေးတာလား ...”

ခန့်ထည်က လှည့်ကြည့်ပြီး သေချာအောင် မေးလိုက်တယ်

“ဟုတ်တယ်လေ... မောင်ရင်နဲ့ ကိုယ်နဲ့နှစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေတာပဲမလား... ”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော့်နာမည် ခန့်ထည်ပါ။”

အသားဖြူဖြူ ရုပ်ရည်သန့်သန့် ခန္ဓာကိုယ်တောင့်တောင့်နှင့် လူက ပြုံး၍ ခန့်ထည်ကိုလက်လှမ်းပေးရင်း...

“ကိုယ့်နာမည် သီဟပါ... ဆရာဝန်တစ်ယောက်ပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့... ”

ခန့်ထည်က သူ့လက်ကိုလှမ်းဆုပ်ရင်း နှုတ်ဆက်လိုက်တယ်

“မောင်ရင် တစ်ယောက်တည်းလား”

“ဆိုပါတော့ အစ်ကိုရယ်... လက်မှတ်က တစ်စောင်ပဲ ရတယ်လေ... စီစဉ်ထားတာတော့ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းနဲ့ ကျွန်တော်နှစ်ယောက်ပါ... ”

“ဟုတ်လား... အစ်ကိုလည်း တစ်ယောက်တည်းပဲ၊ ဆေးပညာနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ စာအုပ်တစ်အုပ်ရေးနေတာ အလုပ်ထဲမှာ စိတ်နှစ်လုပ်နေတော့ လူက စိတ်ပန်းလှပန်းတာနဲ့ထွက်လာတာ”

“ဪ... ”

ခန့်ထည်က ဒေါင်းညိတ်လိုက်တယ်...

“အစ်ကိုက စိတ်ပညာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သုတေသနလုပ်နေတာ”

“အစ်ကိုက ဆရာဝန်ဆို... ”

“ဟုတ်တယ်လေ... စိတ်ရောဂါကုဆရာဝန် အစ်ကို”

သုတေသနလုပ်နေတယ်ဆိုတာ... တို့လူသားတွေမှာ ထူးခြားတဲ့ စိတ်စွမ်းအားတွေရှိတယ်... စိတ်နဲ့ပဲ သက်ရှိသက်မဲ့တွေကို လိုသလိုခိုင်းနိုင်တယ်...

ဗုဒ္ဓဘာသာအရဆိုရင် နာမ်နဲ့ရုပ်နဲ့ရှိတယ်... ရုပ်နာမ်တွဲ သွားလာလှုပ်ရှားနိုင်တယ်... ဟုတ်ပြီ၊ နာမ်ချည်းသက်သက် ရှိရင် ရုပ်ကို လိုသလိုပူးကပ်ခွင့်ရှိမလား... ရှိနိုင်မလား...

ဒေါက်တာသီဟပြောတာကို ခန့်ထည်စိတ်ဝင်စားတယ်။

“ကျွန်တော့်အထင် မဖြစ်နိုင်ဘူး... ”

ဒေါက်တာသီဟ ပြုံးလိုက်တယ်...

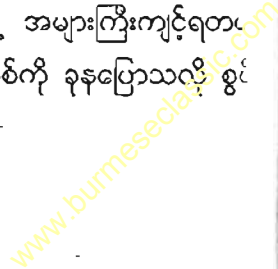
“ဥပမာ နတ်ဝင်သည်တွေ ဓာတ်စီးရှင်တွေဟာ သူ့ရုပ် မဟုတ်တဲ့ ခန္ဓာကို ဝင်ပူးကပ်နိုင်တယ်မလား... ဒါဟာ ထူးခြားစွာ စိတ်စွမ်းအင်ကြောင့်လေ... ”

“ကြားတော့ ကြားဖူးတယ်... ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ သာမန်လူတွေက တခြား လူခန္ဓာကိုယ်ကို ဝင်ကပ်လို့ ရပါ့မလား မရနိုင်ဘူး ထင်တယ်”

ခန့်ထည်လည်း သူထင်ရာကို ပြောလိုက်တယ်...

“ဟုတ်တယ်... အဲဒါ သာမန်စိတ်တစ်ခုပဲ ရှိလို့ စိတ်တန်ခိုးတက်လာရင် ကိုယ်လိုသလို လုပ်လို့ရပါတယ်... မြန်မာ့ဂန္ထီရ ပညာရပ်မှာတော့ ရှိတယ်... အများကြီးကျင့်ရတာပဲ”

ပရလောကသားတွေထဲမှာတော့ အစ်ကို ခုနပြောသလို စွမ်းဆောင်နိုင်တဲ့ သူတွေရှိတယ်... ”

သစ်ပုဒ်စိုးတဲ့ ဖိုးသူည

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကို ... ”

“ကဲ ... နောက်မှပဲဆက်ဆေးခွေးကြတာပေါ့ ... အစ်ကို အခန်းက S-208 ပါ”

“ကျွန်တော်က S-205 နီးနီးလေးပဲ”

“ငါ့ညီနဲ့ အစ်ကို ဘော်ဒါဖြစ်သွားပြီ ... တခြားလူတွေက အဖွဲ့လိုက် ပျော်ပျော်ပါးပါးဖြစ်နေချိန်မှာ တို့နှစ်ယောက်က ကြောင် တောင်တောင် မဖြစ်တော့ဘူးပေါ့ ... ”

“ဟုတ်တာပေါ့ ... အစ်ကိုရယ် ... ”

ခန့်ထည်က သီဟကိုပြုံးပြီးပြောလိုက်လေတော့တယ် ...

ဂုဏ်တရုတ်၊ စာလောင်းပျောက်သွားတာကြောင့် ..

အခန်း (၄)
တစ္ဆေလာတဲ့ည

“အမလေး သမီးလေးရဲ့ အမေတို့ကိုခွဲထားခဲ့ပြီလား ဟီး ဟီး ... ”

ဒေါ်သူဇာရဲ့ ငိုသံက ဆူညံလို့နေတယ် ... အလောင်းပြင် ထားတဲ့ အခန်းရဲ့ ခုတင်ပေါ်မှာတော့ အသက်နှစ်ဆယ်ဝန်းကျင် ကောင်မလေးတစ်ယောက် သေဆုံးသူတစ်ယောက်လို့ မထင်ရလေ အောင် ချောမောလှပစွာ အိပ်ပျော်နေသူ တစ်ယောက်ပမာရှိနေ တယ် ...

“သမီး ... အမေ့ကို ထကြည့်ဦးလေ ... အမေ ဘယ်လို ဖြေရမလဲ သမီးရယ် ... ”

“မသူဇာ သတိထားပါ ... လာ ... လာ အိမ်ရှေ့ကိုသွား ကြမယ် ... ”

လင်ယောက်ျားဖြစ်သူ ဦးမြစိုးက ဇနီးဖြစ်သူရဲ့ ခံစားမှုကို စာနာစွာနဲ့ ဖေးမကာ အိမ်ရှေ့ကိုခေါ်လာတယ် ...

အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်းမှာတော့ နာရေးသတင်းလာမေးသူတွေရဲ့ မျက်နှာမှာတော့ စိတ်မကောင်းစွာနဲ့ ...

“သမီးလေးက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ မသူဇာ ...

မနေ့ကတောင် ကျောင်းကပြန်လာတာတွေ့သေးတယ်”

မေးရာ ဒေါ်သူဇာက ...

“မပြောတတ်တော့ပါဘူး ... မသိတာရယ်၊ ကျောင်းကပြန် လာပြီး တရေးအိပ်မယ် အိပ်ရာကနီးတော့ ရေချိုးခန်းဝင်ပြီး ရေချိုး တာ တစ်နာရီလောက်ကြာတယ် ...

ရေချိုးပြီး ထွက်လာတော့ ခေါင်းတွေတအားမူးတယ်ဆိုပြီး လဲကျသွားတယ် ... ဆရာဝန်ပင့်ပြီး ကြည့်တော့ အသက်မရှိတော့ ဘူး ... ”

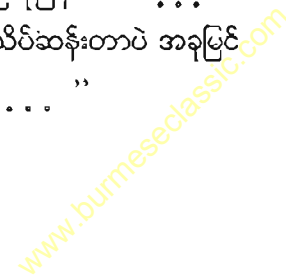
“ဟင် ... ထူးဆန်းလှချည်လား ... ”

“ဟုတ်တယ် ... ဆရာဝန်တောင် အံ့သြနေတာ ... ဘာရောဂါမှလည်း ရှာမတွေ့ဘူးလေ ... အမျိုးမျိုးစမ်းသပ်ပြီးပါ ပြီ ... အသက်မရှိတော့ရှာဘူး ... ဟီး ... ဟီး”

ဒေါ်သူဇာက ပြောလည်းပြော ငိုလည်းငိုပြန်တယ် ...

“ဖြစ်ရလေ အခုခေတ်ရောဂါတွေက သိပ်ဆန်းတာပဲ အခုမြင် အခုပျောက် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တရားနဲ့ပဲဖြေပါ ... ”

“ဘယ်လိုမှ မဖြေနိုင်တာပါ ... ”

ဒေါ်သူဇာရဲ့ မျက်ရည်တွေမစဲတော့၊ အိမ်ကိုလာရောက်ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးသူ သတင်းလာမေးသူတွေနဲ့ စည်ကားနေတယ် ...

ချိုဇင်သစ်က ပဲခူးတက္ကသိုလ် နောက်ဆုံးနှစ်ကျောင်းသူဆိုတော့ ... ချိုဇင်သစ် သတင်းကိုကြားတာနဲ့ ရောက်လာကြတဲ့ အပေါင်းအသင်းတွေက မနည်းမနော ...

“ဖြစ်ရလေ သူငယ်ချင်းရယ် ... ”

“တို့နဲ့ ညနေကတောင် ကင်(နီ)တင်းမှာ အတူတူထိုင် နောက်ပြောင်နေကြတာ ... ”

“နင် ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ ချိုဇင်ရယ် ... ”

သူငယ်ချင်းတွေက ချိုဇင်အလောင်းဘေးမှာ ဝမ်းနည်းစွာ ပြောနေကြတယ် ...

အလောင်းပြင်ထားတဲ့ ခုတင်ရဲ့ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ အလောင်းကို ရီဝေစွာကြည့်နေတဲ့ မင်းရင့် သူ့ဘေးမှာတော့ ကျော်ထက်က မင့်ရင့်ပခုံးကိုဖက်ပြီး ...

“သူငယ်ချင်း မင်းရင့်ထဲမှာ ဘယ်လိုဖြစ်နေမလဲဆိုတာ ငါ သိပါတယ် ... မင်း ချိုဇင်ကို ဘာပြောချင်လဲ ... ပြောလိုက်လေ သူငယ်ချင်း”

“ ... ”

မင်းရင့်က နံရံကိုခေါင်းနဲ့ထိထားပြီး နှုတ်ခမ်းကိုပြတ်လှမတတ် ကိုက်ထားတယ် ...

သူက ချိုဇင်ကို အသည်းပေါက်မတတ် မြတ်မြတ်နိုးနိုး ချစ်တဲ့

လူ ... ချိုဇင် ရင်ခုန်သံ ဘယ်တော့ပြန်ကြားရမလဲဆိုတာ စောင့်စားနေသူလေ ...

ခုတော့ ...

သူသိပ်ချစ်တဲ့ ချိုဇင်က ဘယ်သူ့ကိုမှ မနှုတ်ဆက်ဘဲ လောကကြီးထဲက ထွက်ခဲ့ပြီလေ ...

“မင်းရင့် ... မင်း သိပ်ဝမ်းနည်းနေလား ... တို့လည်း အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ဆုံးရှုံးရတာပဲလေ”

“ဟုတ်တယ် ... ကျော်ထက်၊ ချိုဇင်ဟာ တို့တွေဘဝထဲက အပြီးထွက်သွားပြီ ... ဒါပေမယ့်ကွာ ဘယ်လိုမှ ထင်မထားတဲ့ အချိန်မှာ အခုလို ရုတ်တရက်ထွက်သွားမယ်လို့ ငါမထင်ဘူး”

“အေးပါကွာ ... စိတ်ကိုတော့ထိန်းပါ ... ”

ကျော်ထက်က မင်းရင့်ပေါက်ကွဲမှာစိုးလို့ သတိပေးတဲ့စကား ပြောတယ် ...

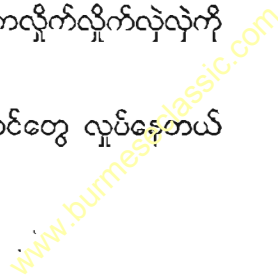
မင်းရင့်က ခြေတစ်လှမ်းချင်းလှမ်းပြီး ချိုဇင် ခုတင်ဘေးမှာ ရပ်လိုက်ပြီး ချိုဇင်အလောင်းကို သေချာစိုက်ကြည့်နေတယ် ...

သူငယ်ချင်းအားလုံးက မင်းရင့်ရဲ့ ခံစားချက်ကို စာနာစွာနဲ့ ကြည့်နေကြတယ် ...

“ချို ... ချိုဇင်”

မင်းရင့်က အသံမတိုးတကျယ်နဲ့ ရင်ထဲကလှိုက်လှိုက်လှဲလှဲကို ခေါ်လိုက်တယ် ...

“ဟင် ... ချို ... ချိုဇင် မျက်တောင်တွေ လှုပ်နေတယ်

ကျော်ထက် ကြည့်ပါဦး ... ချိုဇင် မသေသေးဘူးကွ”

“ဟင်း ... ”

ကျော်ထက်က စိတ်မကောင်းစွာ သက်ပြင်းချလိုက်တယ်။

“မင်းရင့် သတိထားကွာ ... ”

“မဟုတ်ဘူး ... ငါ တကယ်ပြောတာ မင်းတို့သေချာကြည့်

ကြ ... ”

ချိုဇင် သူငယ်ချင်းများဖြစ်တဲ့ ဝတ်ရည်၊ ယုဝေ၊ သီရိတို့က ချိုဇင်မျက်နှာကိုကြည့်သော်လည်း ဘယ်လိုမှ ထူးခြားမလာ ...

“မင်းရင့် ... လာ တို့တွေ ပြန်ကြမယ် ... ”

“လာ ... မင်းရင့် ပြန်မယ်၊ ကြာရင် မင်းအခြေအနေ အခုထက်ပိုဆိုးလာမယ် ... ”

“မဟုတ်သေးပါဘူးကွာ ... ငါပြောတာယုံပါ ... ချိုဇင် မသေသေးဘူး”

“လာ ... လာ”

ကျော်ထက်နဲ့ သူငယ်ချင်းများက မင်းရင့်ကို အတင်းဆွဲကာ ခေါ်လာရာ မင်းရင့်လည်း အိမ်အပြင်သို့ရောက်လာတယ် ...

“မင်းတို့အားလုံး မှားနေတာ ... ချိုဇင် လုံးဝမသေဘူး”

မင်းရင့်ရဲ့ ပါးစပ်က အရှူးတစ်ယောက်လို ပြောလို့သာနေတော့ တယ် ...

“အု ... ဂူး”

ခွေးအူသံတွေက ဆူညံစွာထွက်ပေါ်လာတယ် နာရေးအိမ်စောင့် နေတဲ့သူတွေက ခွေးအူသံကြောင့် အထိတ်တလန့်ဖြစ်ကြတယ်။

“မျိုးအောင် ခွေးတွေက အူလှချည်လား ... ”

“ဟုတ်တယ် ... အူတဲ့အသံက ကြောက်စရာကောင်းတယ် ငါကြက်သီးတွေတောင် ထလာတယ်ကွ”

“အေး ... ဟုတ်တယ် ... ”

လူငယ်တချို့က ချိုဇင်တို့အိမ်ဝိုင်းထဲရှိ ကုလားဖျင်းထိုးထား သည့် အောက်တွင် ဝိုင်းဖွဲ့ထိုင်၍ စကားတပြောပြောနဲ့ နေနေကြရာ က ရုတ်တရက် ထိတ်လန့်ဖွယ် ခွေးအူသံကြောင့် တစ်ယောက် မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြတယ် ...

“အု ... ဂူး ... ”

ခွေးအူသံကနာရေးအိမ်နဲ့ နီးသထက်နီးလာတယ်

www.burmeseclassic.com

ထိုစဉ် ...

“ရွှီ ...”

မြွေတွန်သံလိုလို အသံရှည်တစ်ခုကို ကြားလိုက်ရတယ်။

“ဟင် ...”

“ဘာလဲဟ ...”

သူတို့တွေ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြ

တယ် ...

“ဝုန်း”

“ဟင်”

“ဘာ ... ဘာသံလဲ”

အလောင်းထားရာ နေရာမှ ကျယ်လောင်လှသော အသံကြီး

ထွက်လာလေရာ ...

“ဟေ့ ... ဟေ့ကောင်တွေ အိမ်ပေါ်တက်ကြည့်ဦး ...

အိမ်ပေါ်က ဘာသံကြီးလဲမသိဘူး ...”

“လာ ... အတူတူ သွားကြည့်မယ် ...”

“အေး ...”

သူတို့တွေ အိမ်ပေါ်သို့ တက်ကြည့်လိုက်သောအခါ ...

“ဟာ ... ချို ... ချိုဇင်အလောင်း မရှိတော့ဘူး”

“ဟင် ...”

အိမ်ရှေ့ခန်းတွင် ပက်လက်အနေအထားဖြင့် ချိုဇင်အလောင်း

ကိုပြင်ထားတာ မတွေ့ရတော့ ...

“လုပ်ကြဦး ... အဒေါ်ကြီးကိုနှိုးလိုက်”

လူငယ်တွေက ထိတ်လန့်စွာဖြစ်ကုန်ကြတယ် ...

“ဒုန်း ... ဒုန်း”

ဒေါ်သူဇာ့အခန်းတံခါးကိုထုကာ နှိုးတော့ ဒေါ်သူဇာနိုးလာ

တယ် ...

“ဘာ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

သွေးတွေအလွန်တိုးကာ ဆရာဝန်က ဆေးထိုးပေးထားတာ

ကြောင့် ဆေးအရှိန်နဲ့ အိပ်မောကျနေတဲ့ ဒေါ်သူဇာက အသံတုန်တုန်နဲ့

ပြန်မေးလိုက်တယ် ...

“အဒေါ်သမီးအလောင်း မရှိတော့ဘူး ...”

“ဟင် ... ဘယ်လို”

ဒေါ်သူဇာက အခန်းပြင်သို့ အလျင်အမြန်ထွက်လာပြီး

အလောင်းပြင်ထားရာသို့ ကြည့်လေရာ ...

“ဟာ ... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ငါ့သမီးအလောင်း ...

ဘယ်ရောက်သွားလဲ ...”

ဒေါ်သူဇာက မေးတော့ လူငယ်တွေထဲက မျိုးအောင်က

“ကျွန်တော်တို့လည်း အပြင်မှာ စကားကောင်းနေတာ ဝုန်း

ဆိုတဲ့ အသံကြားလို့ အပေါ်တက်ကြည့်တော့ ချိုဇင်အလောင်းကို

မတွေ့တော့ဘူး ...”

ထိုစဉ်မှာပဲ ချိုဇင်ဖခင် ဦးမြစိုး အိမ်ပေါ်ထပ်မှ ဆင်းလာ

တယ်။

“ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ ...”

“ကိုမြစိုး... ရှင့်သမီးအလောင်း မရှိတော့ဘူး၊ ဘယ်လို လုပ်ကြမလဲ ...”

ဒေါ်သူဇာက လှမ်းပြောတော့ ဦးမြစိုးက အလောင်းပြင်ထား ရာနေရာကို ကြည့်၍ ...

“ငါ အပေါ်ထပ်မှာ တရားထိုင်နေတာ ... ရုန်းဆိုတဲ့ အသံတော့ကြားတယ်၊ အလောင်းဆိုတာ ထလျှောက်သွားလို့ရတဲ့ အရာမှ မဟုတ်တာ ...”

“ဟုတ်တယ် ... ဘယ်လို လုပ်ကြမလဲ”

“ရှာရမှာပေါ့ ... ကြားလို့မှ မတော် ... ကဲ မင်းတို့လည်း ဝိုင်းရှာကြ ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ...”

ဦးမြစိုးနဲ့ လူငယ်တွေက တစ်အိမ်လုံး နေရာအနှံ့လိုက်ရှာကြ တယ် ... ဒေါ်သူဇာကတော့ တရှုံ့ရှုံ့နဲ့ ငိုလို့နေတယ် ...

“အိမ်ထဲမှာတော့ မတွေ့ဘူး ... ဦးလေး”

“ကျွန်တော်တို့လည်း ခြံထဲလိုက်ရှာတာ တစ်ခြံလုံးနဲ့နေပြီ ရှာမတွေ့ဘူး ...”

လူငယ်တွေကပြောတော့ ဦးမြစိုးက ...

“ဒီလိုဆို မဖြစ်ဘူး ... အရပ်လူကြီးကိုသွားပြောမှ အလောင်း ပျောက်တယ်ဆိုတာ ထုံးစံမှ မဟုတ်တာ ...”

“ဟုတ်တယ် ...”

လူငယ်တွေထဲက ဖိုးတင့်ဆိုတဲ့ကောင်လေးက ...

“ကျွန်တော် စဉ်းစားမိတာရှိတယ် ... ဦးလေး”

“ဟေ ... ဘာများလဲ”

“ချိုဇင့်အလောင်းကို တစ်ယောက်ယောက်က လာခိုးတာ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား ...”

“ဟင် ...”

ဖိုးတင့်စကားကြောင့် ဦးမြစိုး စဉ်းစားသွားတယ် ... ဖိုးတင့် ပြောတာ ဖြစ်နိုင်ချေရှိတယ်လေ ...

“ငါတူ မင်းထင်တာကိုပြောစမ်း ...”

“ဦးလေး စဉ်းစားကြည့်လေ ... သေနေတဲ့လူက သူ ဘာသာ ဘယ်လိုထထွက်သွားမလဲ ... မသေလို့ အသက်ပြန်ရှင် တယ်ဆိုရင် အိမ်ကလူတွေ သိရမှာပေါ့ ...

ဒီကိစ္စဟာ အလောင်းခိုးခံရတာ ကျိန်းသေတယ်”

“ဟင် ... ငါ့သမီးအလောင်းကို ဘယ်သူခိုးမလဲ စဉ်းစား ကြစမ်း ...”

ဦးမြစိုးကပြောတော့ ဖိုးတင့်က ...

“ချိုဇင့်ကို တန်းတန်းခွဲကြိုက်နေတဲ့ကောင်ရှိတယ်ဦးလေး”

“ဟေ ... ဘယ်သူလဲ”

“မြောက်ပိုင်းက မင်းရင့်ဆိုတဲ့ကောင်”

“ဟင်”

ဦးမြစိုးလည်း သူ့သမီးအလောင်း ရှာပုံတော်ဖွင့်ရန်အတွက် လူငယ်တချို့နဲ့အတူ အရပ်လူကြီးအိမ်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြတော့ တယ်။

www.burmeseclassic.com

စိန်ကျွန်း၊ မြောက်ပိုင်း၊ အရှေ့ဘက် ...

အခန်း (၅)
ငှက်ဆိုးထိုးတဲ့ည

မင်းရင့် ဘယ်လိုမှအိပ်မပျော် မျက်လုံးထဲမှာလည်း ချိုဇင်ရဲ့ ပုံရိပ်တွေသာ မြင်ယောင်လို့နေတယ် ...

ချိုဇင်ရဲ့ တက်ကြွတဲ့ဟန်ပန် ပွင့်လင်းရိုးသားတဲ့အပြောအဆို တွေဟာ သူ စွဲမက်ခဲ့တဲ့ ချိုဇင်ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်သင်္ကေတတွေကို ဘယ်လိုမှ မေ့ပျောက်လို့ မရခဲ့ ...

“ချိုဇင်က မင်းကို အဖြေပြန်မပေးသေးတာကလွဲရင် အားလုံး ထက် မင်းအပေါ် သံယောဇဉ်ပိုပါတယ် ...”

သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ ပိုင်းဝန်းနှစ်သိမ့်တဲ့စကား ...

ချိုဇင်ကိုယ်တိုင်က သူ့အား ...

“မင်းရင့် ငါဘယ်ယောက်ျားကိုမှ စိတ်မဝင်စားသေးဘူး၊ ငါ့ကိုလည်း နှင့်လောက်ဘယ်သူမှ စိတ်ဝင်စားတာ မရှိဘူး ...”

အချိန်တစ်ခုရောက်လို့ ငါ့ရင်ခုန်သံကို ပြခွင့်ရရင် နင့်ကိုပဲ ပြဖြစ်မယ် ထင်ပါတယ်ဟာ”

ပြောခဲ့တဲ့စကားတွေကို နားထဲကြားယောင်လို့လာတယ်။

“ဟင်း ... ”

သက်ပြင်းရည်ကြီးကိုချရင်း အိပ်မရတာကြောင့် ခြံထဲဆင်းလာ တယ် ...

“သား ... ညကြီးအချိန်မတော် ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ဘယ်မှမသွားဘူး ... အမေ ခြံထဲဆင်းထိုင်မလို့”

“အေး ... အေး”

အမေက သူ့ရင်ကိုလှမ်းမြင်တယ် ... ချီဇင် ဆုံးသွားတယ် ဆိုတာကို ရုတ်တရက်ကြားရတော့ သူ့လုံးဝ မယုံ ...

ချီဇင် အလောင်းကိုကြည့်ပြီး ဗလောင်ဆူနေတဲ့ရင်မှာ မီး တောက်နေမှ သူ့အပူကို သတိထားမိတယ် ...

မင်းရင့်က မိခင်ကြီးနဲ့ နှစ်ယောက်တည်းနေတာ ... သူတို့ ခြံက မြို့စွန်မှာရှိတာကြောင့် ကျယ်ဝန်းတိတ်ဆိတ်တယ် ...

အလှစိုက်ပန်းတွေနဲ့ ဘုရားလှူတဲ့ ပန်းမျိုးတို့ကို စိုက်ပျိုးပြီး မင်းရင့်က တက္ကသိုလ်ကို ချီချီငဲ့ငဲ့တက်ရတာ ...

ကျောင်းကအတန်းပြီးလို့ အားတဲ့ရက်တွေဆို သူတို့သူငယ်ချင်း တွေ ခြံထဲမှာ ပျော်ကြပါးကြနဲ့နေလာကြတာလေ ...

အခုတော့ ...

ချီဇင်က ဘယ်သူ့မှကို နှုတ်မဆက်ဘဲ လောကကြီးထဲက

တိတ်တဆိတ်ထွက်သွားတယ် ...

ညဉ့်နက်လာတာနဲ့ အအေးဓာတ်ကစိမ့်နေအောင် အေးလာ တယ် ...

ကောင်းကင်မှာ လရောင်မရှိပေမယ့် ကြယ်တချို့ရဲ့ အလင်း ဖျော့ဖျော့နဲ့ အားယူပြီး အရောင်တောက်ပနေတယ် ...

“ဂီး ... ”

“ဟင်”

ညဉ့်နက်တစ်ကောင်ရဲ့ အော်သံကြောင့် မင်းရင့်အတွေးလွန် နေရာမှ သတိဝင်လာတယ် ...

“ဂီး ... ”

“ဘာလဲဟ ... ဒီငှက်”

ငှက်ဆိုးထိုးရင် အတိတ်နိမိတ်မကောင်းဘူးဟု လူတွေက ပြောတာ မင်းရင့် ကြားဖူးတယ် ...

“ဂီး ... ”

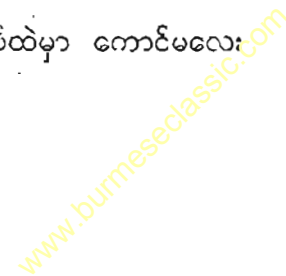
“ဟာ ... ”

သုံးကြိမ်မြောက် ငှက်ဆိုးထိုးတော့ မင်းရင့်စိတ်တိုစွာထအော် လိုက်တယ် ...

“ဟင်”

ခြံဝကိုကြည့်လိုက်တော့ အမှောင်ရိပ်ထဲမှာ ကောင်မလေး တစ်ယောက် ရပ်နေတယ် ...

“ချီ ... ချီဇင်လားမသိဘူး”

စိတ်ထဲက တွေးမိပြီး ထိုင်နေရာက ထလိုက်တယ် ...

ကောင်မလေးက မှောင်ရိပ်ထဲမှာ ရပ်နေတုန်းပဲ ...

“ချိုဇင် ...”

မင်းရင့်ရဲ့နှုတ်ဖျားက အသံထွက်ကာခေါ်ရင်း ခြံဝကိုပြေးထွက်

သွားပြီး ကြည့်လိုက်ရာ ...

“ဟင်”

မှောင်ရိပ်မှာ ကောင်မလေးကို မတွေ့ရတော့ ...

“ချိုဇင် ... ချိုဇင်”

မင်းရင့် ခြံရှေ့လမ်းတစ်လျှောက် သူ့လှမ်းတွေ့လိုက်တဲ့နေရာ မှာရှာသော်လည်း မတွေ့ရတော့ ...

“ချိုဇင် ... နင် ခုနဂါ့ဆီလာတယ်မလား ... ဘယ်ရောက် သွားပြီလဲ ... ငါ နင့်ကိုမကြောက်ပါဘူး ... နင်ဘယ်မှာလဲ”

ပါးစပ်ကပြောလည်းပြော လိုက်လည်းရှာသော်လည်း ချိုဇင်ကို မတွေ့ရ ...

“သား ...”

“ဟင် ... အမေ”

မင်းရင့် နောက်ကျောက ထွက်လာတဲ့အသံကြောင့် လှည့် ကြည့်လိုက်ရာ သူ့မိခင်ကြီးက သူ့ကိုစိုးရိမ်စွာကြည့်နေတယ် -

“သား ... စိတ်တွေတအားလှုပ်ရှားနေတယ် ... အိမ်ပေါ် တက်ပါသားရယ် ... ပရိတ်ရေသောက်လိုက် ...”

“အမေ ... သား ချိုဇင်ကိုတကယ်တွေ့တာ”

မိခင်ကြီးက ခေါင်းကိုခပ်လေးလေးညှိတ်တယ် ...

ပြီးမှ ...

“ဟုတ်မှာပါ ... ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် သားအိမ်ပေါ်တက်ပါ တော့”

မိခင်ကြီးက မင်းရင့်ပန်းကိုဖက်ကာ အိမ်ပေါ်ကိုခေါ်လာတယ်။ ဘုရားစင်ရှေ့ရောက်တော့ မင်းရင့်ကိုထိုင်စေပြီး အန္တရာယ်ကင်း ပရိတ်ရေကိုတောင်းခံပြီး တိုက်လိုက်တယ် ...

“သား ... အိပ်တော့ ပရလောက ဝိညာဉ်လောကသား တွေဟာ ဘဝသစ်တစ်ခုကို သူတို့သွားတော့မယ်ဆိုရင် သူတို့နဲ့ လူ့ ဘဝက နီးစပ်သူတွေကို နှုတ်ဆက်တာပဲဖြစ်ဖြစ် သတိပေးတာပဲ ဖြစ်ဖြစ် ပြုတတ်ကြတယ် ... တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် တိုက်တိုက် ဆိုင်ဆိုင်တွေ့ဖို့ဆိုတာ ဖြစ်ခဲပါတယ်လေ ...”

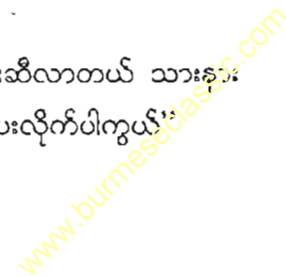
“ဟိုလေ ... ချိုဇင် သားဆီ တကယ်လာတာပေါ့နော်”

“အမေ ပြောပြီးပြီပဲ ... ဟုတ်ရင်လည်း ဟုတ်မယ် ... သူ့အတွက် အကောင်းဆုံးလုပ်ပေးချင်ရင် ကိုယ်ပြုခဲ့တဲ့ ကုသိုလ် တစ်ခုခုကိုတွေးပြီး အမျှဝေပေးလိုက် ပရလောကသားနဲ့ တွေ့ဆုံဖို့ ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ဘူးလေ ...”

“အမေ ချိုဇင် သားဆီ လာဦးမလား”

မိခင်ကြီးက ခေါင်းရမ်းလိုက်ပြီး ...

“ချိုဇင်ကသေသွားပါပြီ ... သူ့သားဆီလာတယ် သားနား မှာရှိနေတယ်လို့ စိတ်ထဲထင်ရင် အမျှဝေပေးလိုက်ပါကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အမေရယ် ...”

မင်းရင့်ကပြောကာ အိပ်ခန်းထဲသို့ဝင်လာခဲ့တယ် ...

သူ့မျက်လုံးထဲမှာတော့ မှောင်ရိပ်ထဲ မတ်တတ်ရပ်ကာ သူ့ဆီ လှမ်းကြည့်နေတဲ့ ချိုဇင်ရဲ့ ပုံရိပ်ကိုသာ မြင်ယောင်နေတယ်လေ။

လည်ပင်းဖျာ အပေါက်နှစ်ပေါက်နဲ့ ဒေါ့ဖိုး ...

အခန်း (၆)

သွေးစုပ်ခံရတာလား

“ဗျို ... ဒေါ်ဖြူဖွေး ... ထပါဦးဗျ”

“ဟင်”

‘ခြေရှေ့ကခေါ်သံကြောင့် ဒေါ်ဖြူဖွေး မှေးခနဲအိပ်ပျော်နေရာမှ လန့်နိုးလာတယ် ...

“ဒေါ်ဖြူဖွေး ... ထပါဦး”

“လာပြီဟေ့ ... ”

အိပ်ရာဘေးက မီးခြစ်ကို ထစမ်းလိုက်ပြီး မီးထွန်းလိုက်တယ်။

“ဘယ်သူတွေလဲ ... ”

“ကျုပ်တို့ပါ အရပ်လူကြီးတွေ”

“ဟင် ... ”

အရပ်လူကြီးတွေက သူ့အိမ်လာစရာ အကြောင်းမရှိ။ ဘာကိစ္စ များလဲဟု တွေးကာ အိမ်တံခါးဖွင့်ပြီး အောက်ဆင်းလာတယ်။ ခြံဝ ရောက်တော့ အရပ်လူကြီးများအပြင် လူစိမ်းလေးငါးခြောက်ယောက်။

“ဘာကိစ္စလဲ ... ရှင့်”

“ဒီက ဦးမြစိုးက သေသွားတဲ့ သူ့သမီးရဲ့ အလောင်းပျောက် သွားလို့တဲ့”

“ဟင် ... အဲဒါ ကျွန်မတို့နဲ့ ... ”

“ကဲ ... နောက်မှပြောကြမယ် ခြံတံခါးဖွင့်ပါဦး”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့”

ဒေါ်ဖြူဖွေးက မင်းတုံးကန့်ထားတဲ့ တံခါးကိုဖွင့်ပေးလိုက်တော့ အရပ်လူကြီးတွေနဲ့ ဦးမြစိုးတို့ခြံထဲ ဝင်လာတယ် ...

“ဒေါ်ဖြူဖွေး ခင်ဗျားသား ... မင်းရင့်ကိုနှိုးလိုက်ပါ”

“သားနဲ့ ဘာဆိုလို့လဲ ... ”

ဒေါ်ဖြူဖွေးက ပြန်ပြောနေစဉ် မင်းရင့်က အိမ်ပေါ်ကဆင်းလာ တယ် ... ဦးမြစိုးက မင်းရင့်ကိုမြင်တော့ ...

“ဟေ့ကောင် ... မင်း ငါ့သမီးအလောင်းကို ဘယ်မှာထား လဲ ... ”

“ဗျာ ... ချိုဇင့်အလောင်း ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အိမ်မှာ မရှိတော့ဘူးကွ ... ကဲ ... ပြောစမ်း၊ ဘယ်မှာ လဲ ... မင်းက ငါ့သမီးကို တန်းတန်းစွဲ ကြိုက်နေတာလို့ ...

မင်းအပေါင်းအသင်းတွေကပြောတယ် ... အလောင်းကို မင်းယူ သွားတာပဲဖြစ်မယ်”

“ဟို ... ကျွန်တော်မယူပါဘူး”

မင်းရင့်က အံ့သြရင်း ငြင်းလိုက်တယ် ...

ဒေါ်ဖြူဖွေးက ...

www.burmeseclassic.com

“ကျွန်မသား ညနေပိုင်းအိမ်ပြန်လာတည်းက အိမ်မှာရှိတယ် အလောင်းဆိုတာ ယူစရာမှ မဟုတ်တာ ...”

“ပြောလို့ရမလား စိတ်ရှူးပေါက်ပြီး လျှောက်မလုပ်ဘူးလို့ ပြောရမလား”

“ဒီလိုဆိုလည်း အိမ်နဲ့ခြံထဲမှာ ကြိုက်သလိုရှာ”

ဒေါ်ဖြူဖွေးက ပြောလေရာ ဦးမြစိုးက ... သူနဲ့ပါလာတဲ့ လူငယ်တွေအား ...

“ကဲ ... ရှာကြစမ်းကွာ ... တွေ့ရင် ဒီကောင်ကို တရား စွဲမယ်”

“ရှာ ... ကြိုက်သလိုသာရှာ ...”

လူငယ်တွေက ခြံထဲရှာသူရှာ အိမ်ပေါ်တက်ရှာသူရှာနဲ့ အတန် ကြာအောင် ရှာကြတယ် ...

ဘယ်နေရာမှ ရှာမတွေ့တော့မှ ဦးမြစိုးကိုလာပြောတယ်။

“မရှိဘူး ဦးလေး ...”

“ဟေ ...”

“ကျွန်တော်တို့လည်း နေရာအနှံ့ရှာတာပဲ ... တွေ့မှ မတွေ့တာ”

အဲရပ်လူကြီးကဝင်၍ ...

“ဦးမြစိုးတို့ ပြောလို့သာ ကျုပ်လိုက်လာတာပါ ... ခုတော့ သံသယ ကင်းသွားပြီလား ... အလောင်းဆိုတာ ဘယ်သူက ခိုးပြီး ကိုယ့်အိမ်ယူလာမှာလဲ ...

တခြားဖြစ်နိုင်တဲ့အရာတွေကိုတွေးပါလား ...”

“စိတ်ညစ်တယ်ဗျာ ... ဒီကိစ္စဟာ သမရိုးကျက်စွတော့ မဟုတ်ဘူး ... ဘယ်လိုခဉ်းစားရမှန်းကို မသိတာ ...”

ဦးမြစိုးက စိတ်ပျက်စွာ ညည်းလိုက်တယ် ...

“မသေဘဲနဲ့ စိတ်ကယောင်ချောက်ချားဖြစ်ပြီး တစ်နေရာကို ထွက်သွားတာများလား ...”

“အဲဒါလည်း မဖြစ်နိုင်ဘူး ... ကျုပ်သမီးက စိတ်မာတယ် ဘယ်လိုလုပ်ရမှန်းကို မသိဘူး ... ပြန်ဦးမယ်ဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ...”

ဦးမြစိုးတို့ ပြန်ထွက်သွားတော့ အရပ်လူကြီးက ဒေါ်ဖြူဖွေးအား

“စိတ်မရှိပါနဲ့ ဒေါ်ဖြူဖွေး ... မိဘဆိုတာ သားသမီးဖောနဲ့ တွေ့လိုတွေ့ငြား လာရှာတာပါ။ ရာဇဝတ်မှုကြောင့် သေတာမှ မဟုတ် ဘဲ ... ဘယ်သူက အလောင်းခိုးတာ ဖျောက်တာလုပ်မလဲ ...

ခုဆို သူတို့စိတ်ရှင်းသွားပြီ သူတို့သမီးရဲ့အလောင်းပျောက်တာ ထူးဆန်းတယ် ...”

မင်းရင့် စိတ်မကောင်းစွာငိုနေရင်းမှ ...

“ချိုဇွဲကို ကျွန်တော်သိပ်ချစ်တာပါ ... သူသေတာကို သိတော့ ရူးမတတ်ခံစားရပေမယ့် သူ့အလောင်းကိုတော့ ကျွန်တော် မယူပါဘူး ...

ကောင်းကောင်းမွန်မွန် သဂြိုဟ်တာကိုပဲ မြင်ချင်တာပါ။ အခု လိုဖြစ်တော့ ကျွန်တော် ချိုဇွဲအလောင်းကို တွေ့အောင်ရှာမယ်”

အံ့ကိုကြိတ်ရင်း ပြောလိုက်လေတော့သည်။

www.burmeseclassic.com

“ခေါင်းလာပို့တာတော့ ဟုတ်ပါပြီ ... ကျုပ်တို့မှာ ခေါင်းထဲ ထည့်မယ် ကျုပ်သမီးရဲ့အလောင်း မရှိတော့ဘူး”

“ဟင် ... ဘယ်လို”

ခေါင်းလာပို့သူက အံ့ဩသွားတယ် ...

“ဟုတ်တယ် ... ကျုပ်သမီးအလောင်း ပျောက်သွားလို့”

“အဲလိုဆို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ... လာပို့တဲ့ခေါင်း ပြန်ယူသွား ရိုး ထုံးစံမရှိဘူး ... ”

“ပြန်မယူသွားလို့ ကျုပ်တို့က ဘာလုပ်ရမှာလဲ ... ပြန်သာ ယူသွား ... ကျုပ်တို့သမီးရဲ့အလောင်းကိုရှာတွေ့ရင် လာယူမယ်”

“ဟာ ... ခင်ဗျားတို့ဟာတွေက ဘာတွေလဲဗျာ ... ထုံးစံ မဟုတ်တာတွေလုပ်ရင် မဟုတ်တာတွေ ဖြစ်တတ်တယ်”

“မတတ်နိုင်ဘူး ... ”

ဦးမြစိုးကပြောရာ ခေါင်းလာပို့သူလည်း ခေါင်းကိုတင်လာတဲ့ ဆိုက္ကားကို ပြန်လှည့်ထွက်သွားတယ် ...

နာရေးအိမ်ဆိုပေမယ့် အလောင်းကို မသင်္ဂြိုဟ်လိုက်ရပေမယ့် ရက်လည်လုပ်ဖို့အတွက် အမိုးတွေကို မဖျက်ဘဲ ဆက်ထားတယ်။

ညဘက်စောင့်တဲ့ လူငယ်တွေရဲ့ စိတ်ထဲမှာ ထိတ်လန့်နေ တယ် ...

ဟိုနေရာက အလောင်းပေါ်လာမှာလား ...

ဒီနေရာကပဲ ထွက်လာမလား စိတ်ထဲတထင့်ထင့်နဲ့ ဖြစ်နေ တယ် ...

“ဟယ် ... အဟုတ်လား။ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“ဟဲ့ ... ဒါ ထင်တာလျှောက်ပြောလို့ရတဲ့ကိစ္စမှ မဟုတ်တာ အရပ်ထဲက လူတွေ အကုန်သိနေကြပြီ ... ”

“အဲဒါဆို ကြောက်စရာကြီး ... ”

အရပ်ထဲမှာတော့ ချိုင့်အလောင်းပျောက်သွားတဲ့ကိစ္စဟိုလေး တကျော်ကျော် ဖြစ်လို့နေတယ် ...

မသာရှင် ဦးမြစိုး ဒေါ်သူဇာတို့လည်း ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင် ရမှန်း မသိဖြစ်နေကြတယ် ... သတင်းလာမေးတဲ့ လူတွေကို ဖြေရှင်းရတာလည်း မောနေပြီ ...

ညနေရောက်တော့ မှာထားတဲ့ခေါင်းကို သင်္ချိုင်းမှ ခေါင်းလုပ် သူက လာပို့တယ် ...

ဦးမြစိုး ... ခေါင်းလာပို့သူအား ...

အဲဒီလိုနဲ့ ... သုံးညမြောက်မှာ

“အမလေး ... လုပ်ကြပါဦး ... ကျွန်မသားလေး

အသက်မရှိတော့ဘူး ... ”

မဝိုင်းစိန်ရဲ့ အော်သံကြောင့် အရပ်ထဲကလူတွေလန့်နိုးသွားကြ

ပြီး မဝိုင်းစိန်အိမ်ကို အပြေးရောက်သွားတယ် ...

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ မဝိုင်းစိန် ... ”

“ဒီမှာကြည့်ပါဦး ... ကျွန်မသားလေး လည်ပင်းကို မြွေ
ပေါက်တာလား မသိဘူး ... အပေါက်နှစ်ပေါက်နဲ့ တစ်ကိုယ်လုံး
လည်း ဖြူဖွေးနေပြီ ခေါ်လို့လည်း မရတော့ဘူး”

“ဟာ ... ဟုတ်မိရဲ့”

မဝိုင်းစိန်သား သံလုံးက အသက်ရှစ်နှစ်လောက်ရှိပြီ။ အသား
က ညိုညို တုပ်တုပ်ခိုင်ခိုင် ခန္ဓာကိုယ် ...

ခုတော့ ... လည်ပင်းမှာ အပေါက်နှစ်ပေါက် သွေးအနည်း
ငယ် စီးကျနေပြီး ခန္ဓာကိုယ်က ဖြူဖတ်ဖြူရော်ဖြစ်ကာ သေဆုံးနေ
တယ် ...

“ဟဲ့ ... မဝိုင်းစိန် ဘာလုပ်လို့ မြွေပေါက်ခံရတာလဲ”

“အိမ်အောက် အပေါ့ဆင်းသွားတာနေမှာပေါ့ ... အိမ်
အောက်မှာ ခွေခွေလေး မျက်လုံးကလည်း ပြူးထွက်နေတယ် ...
အမလေး သားရဲ့ ... ”

မဝိုင်းစိန်က ပြောလည်းပြော ငိုလည်းငိုနေတယ် ... အရပ်ထဲ
က ဦးရဲဆိုသူက ...

“နင့်သားကို မြွေပေါက်တာမဟုတ်ဘူး ... အကောင်တစ်
ကောင်ကောင် ကိုက်တာနေမှာ ... မြွေကလည်ပင်းတက်မပေါက်
ဘူး ... မြွေပေါက်ရင် မြွေဆိပ်ပျံ့တယ်၊ ခန္ဓာကိုယ်က ပြာနမ်းနေမှာ
ခုသွေးစုပ်ခံထားရလို့ ဖြူဖွေးနေတာ ... ”

“ဟင် ... ”

“ဟာ”

ကလေးသေတာကို လာကြည့်သူတွေ တစ်ယောက်မျက်နှာ
တစ်ယောက်ကြည့်ကာ ထိတ်လန့်နေတယ် ...

“ဘာ ... ဘာကောင်က သွေးစုပ်တာလဲ”

“ဘယ်သိမလဲ... သတိတော့ထားရမယ်၊ ဒါသာမန် သွေးရိုး
သားရိုး မဟုတ်ဘူး ... ”

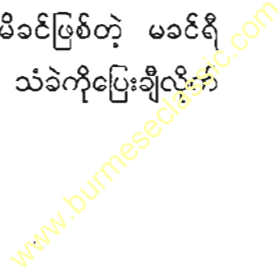
“ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ်”

မဝိုင်းစိန်သားသေတာ အရပ်ထဲကလူတွေ လွန်စွာထိတ်လန့်
သွားတယ် ...

ညဘက်ဆို ကောင်းကောင်းမအိပ်ရဲကြတော့ ... တစ်ညမှာ
တော့ ...

“အမေရေလုပ်ပါဦး ... ကျွန်တော့်နောက်ကို အစွယ်နဲ့
မိန်းမကြီးလိုက်လာလို့ ... ”

သံခဲဆိုတဲ့ ကလေးအော်သံကြောင့် မိခင်ဖြစ်တဲ့ မခင်ရီ
အိမ်အောက်ကိုဆင်းကာ ခြံထဲပြေးဝင်လာတဲ့ သံခဲကိုပြေးချီလို့က်
တယ် ...

“ဟောဟဲ ... ဟောဟဲ”

သံခဲက အလွန်မောနေတယ် ... အတန်ကြာမှ အကြောက် ပြေသွားပြီး ...

“လမ်းထိပ် ညောင်ပင်အောက်မှာ မိန်းမကြီးတစ်ယောက်က သားကို လက်ယပ်ခေါ်လို့သွားတာ အနားရောက်တော့ ပါးစပ်ကြီးဖြူ လိုက်တာ အစွယ်တွေနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ကိုက်ဖို့လုပ်တာ ကျွန်တော် ကြောက်ကြောက်နဲ့ ထွက်ပြေးလာတာ ... ”

“ဟင် ... ”

မခင်ရီ ထိတ်လန့်သွားတယ် ... သူ့ယောက်ျား ကိုဋ္ဌေး အရက်ဆိုင်သွားသောက်တာ တော်တော်နဲ့ပြန်မလာလို့ သံခဲကို လိုက်ခေါ်ခိုင်းလိုက်တာလေ ...

“သားရယ် နောက်ဆို ညဘက်အမေအပြင်မခိုင်းတော့ပါဘူး”

“ကျွန်တော်လည်း ညဘက် အပြင်မထွက်ရဲဘူး အမေ”

“ဒါနဲ့ ... သားတွေခဲတဲ့ မိန်းမကြီးက ဘယ်အရွယ်လောက်

ရှိပြီလဲ ... ”

“အင်း ... ”

သံခဲက ချက်ချင်းမဖြေသေးဘဲ စဉ်းစားနေတယ်။

ပြီးမှ ...

“အမှောင်ထဲမှာဆိုတော့ သေချာမသိဘူး ... ဒါပေမယ့် အသက်သိပ်မကြီးသေးဘူး ... ရှိလှ မမညမ္မာတို့လောက်ပဲ ရှိဦးမယ်”

“ဟင်”

မခင်ရီ သံခဲစကားကြောင့် ပိုထိတ်လန့်သွားတယ် ... ပဉ္စမက အသက်နှစ်ဆယ်ဝန်းကျင် အရွယ်ပဲလေ ...

“ကဲ ... သား အိပ်တော့၊ မအိပ်ခင် ဘုရားဦးချလိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ”

သံခဲမှတစ်ဆင့် သိခဲ့ရတဲ့အကြောင်းတွေ နောက်တစ်ရက် မှာတော့ အရပ်ထဲပျံ့နေတော့တယ် ...

သူတို့အားလုံးတွေ့မိတာက အရပ်ထဲမှာ သွေးစုပ်ဖုတ်ကောင် ရှိနေတယ်ဆိုတာပဲလေ ...

www.burmeseclassic.com

ပါးစပ်ထဲက စန္ဒယ်နှစ်ချောင်းထွက်လာပြီး ...

အခန်း (၇)

ချစ်သူတစ္ဆေ

“ရယ်ရတယ်ကွာ ... တို့အရပ်ထဲမှာ အလောင်းပျောက်တာနဲ့ သွေးစုပ်ဖုတ်ကောင် သွေးစုပ်လို့သေရတာနဲ့ လူတွေ လူတွေ ပုံကြီးချဲ့ပြီး လျှောက်ပြောနေကြတယ် ဟား ဟား ... ”

အရက်သမား သက်နိုင်က အရက်ဆိုင်မှာ အရက်သောက်ရင်းပြောတော့ ... အတူတူ သောက်နေတဲ့ စိုးဝေက-

“ဟေ့ကောင် အဲဒီကိစ္စက ရယ်စရာမဟုတ်ဘူး၊ အရပ်ထဲ တကယ်ဖြစ်နေတာ”

“တကယ်ဖြစ်ဖြစ် မဖြစ်ဖြစ်ကွာ သွေးစုပ်ခံရလို့ သေတယ်ဆိုတာ အိပ္ပိုယ်မရှိဘူး”

သက်နိုင်ကတော့ အရက်နောက်တစ်ခွက်ကိုသောက်ရင်း ပြောတော့ ... စိုးဝေက ...

“အိပ္ပိုယ်ရှိလို့ မဝိုင်းစိန်သား ဆုံးတာလေ ... ”

“အလကားပါကွာ ... တခြားအကောင် တစ်ကောင်ကောင် ကိုက်တာနေမှာပါ။ မင်းတို့ပြောတဲ့ သရဲတို့ ဖုတ်တို့ဆိုတာ ပုံပြင်တွေ ထဲမှာပဲရှိတယ် ငါ မယုံဘူး ... ”

“မင်းမယုံတာ မင်းအပိုင်းလေ ... တခြားလူတွေပြောနေ တဲ့ အကြောင်းတရားကိုတော့ လိုက်ငြင်းမနေနဲ့ ... ”

စိုးဝေက ဖန်ခွက်ထဲ အရက်ငွေရင်း ပြောတယ် ...

“အေး ... ငါက လက်တွေ့သမား လက်တွေ့ကြုံမှ ယုံတာကွ၊ ကြည့်နေ ... ငါ အဲဒီသွေးစုပ်ဖုတ်နဲ့တွေ့လို့ကတော့ အပြတ်ရှင်းမယ်”

“ဟာ ... ဒီကောင်ကတော့ မဟုတ်တာတွေပြောတော့မယ် သောက်စရာရှိတာ သောက်တာမဟုတ်ဘူး ... ”

“ငါနဲ့သာ တွေ့စမ်းပါ ... ”

စိုးဝေက တားပေမယ့် သက်နိုင်ရဲ့ပါးစပ်က ကြိမ်းဝါးလို့နေ တယ် ... နှစ်ယောက်သား အရက်ကိုဖိမိခံသောက်ကြရင်း ဆိုင်ပိတ် ခါနီး အချိန်ရောက်မှ ထပြန်လာတယ် ...

လူကလည်း အတော့ကိုမှူးလို့နေပြီ ...

“ဟေ့ကောင် စိုးဝေ ... ငါ့ကိုတွဲနော် ငါလဲကျသွားရင် ထနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး ... ”

“သက်နိုင် ငါတောင် မနည်းလျှောက်နေရတာ”

နှစ်ယောက်သား ဒယီးဒယိုင်နဲ့ လျှောက်လာကြတယ်။

သက်နိုင်က ...

“ခုနေ သွေးစုပ်ဖုတ်ကောင်နဲ့တွေ့ရင် ကောင်းမယ် ... ဘယ်လိုကောင်လဲဆိုတာ သိချင်တယ်”

“သက်နိုင် ပေါက်ကရ မပြောနဲ့ကွာ ... ”

“မင်းကလည်း သွေးစုပ်ဖုတ်ကောင်က ကလေးတွေကိုပဲ ဒုက္ခ ပေးလို့ရမှာ ငါတို့ကို ဒုက္ခလာပေးရင်တွေ့သွားမယ် ... ”

သက်နိုင်က ပြောချင်ရာတွေပြောနေပေမယ့် စိုးဝေကဘာမှ မပြောတော့ ... လမ်းတစ်လမ်းလုံးကလည်း လမ်းမီးတွေက မရှိ အိမ်တွေကလည်း ခြံတွေကျယ်တာကြောင့် တစ်အိမ်နဲ့တစ်အိမ် အလှမ်းဝေးတယ် ...

“ရှပ် ... ရှပ်”

“ဟင် ... ”

သူတို့နောက်က တကောက်ကောက်လိုက်လာတဲ့ ခြေသံကို ကြားလိုက်ရတယ်။

စိုးဝေ နောက်ကိုဆတ်ခနဲ ကြည့်လိုက်ရာ ...

“အမလေး ... ”

အော်ပြီး ထွက်ပြေးရာ သက်နိုင်က ...

“ဟေ့ကောင် ... ဘာဖြစ်တာလဲကွ”

“နောက် ... နောက်မှာ သ ... သရဲ”

စိုးဝေကပြောရင်း ပြေးသွားတော့ သက်နိုင်က အားရပါးရ ရယ်တယ် ...

“ဟား ... ဟား ... စိုးဝေ မင်းက ငါ့ကိုသရဲကြောက်တယ်

လို့ ထင်လို့လား ... မကြောက်ဘူးကွ၊ သရဲတွေ့ရင်တောင် ကုပ်ချိုးသတ်မှာ ဟား ... ဟား”

သက်နိုင်က စိုးဝေကိုအော်ပြောပြီး ဒယ်မ်းဒယ်ိုင်နဲ့ လျှောက်လာ တယ် ...

“ဟင်”

နှာခေါင်းထဲ၌ လွန်စွာဆိုးလှသည့် အပုပ်နံ့ရလာတာကြောင့် စိတ်ထဲတစ်မျိုးဖြစ်သွားတယ် ...

“နံ့လိုက်တာ ... ”

နှာခေါင်းကိုပိတ်ပြီး ဆက်လျှောက်လာတယ် ...

“ဖုတ် ... ”

“ဟင်”

ပန်းပေါ်ကျလာတဲ့ အေးစက်စက် အထိအတွေ့ကြောင့် နောက် သို့ ဖြည်းဖြည်းချင်း လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ...

“အမလေး ... ”

သက်နိုင် ထိတ်လန့်ကာ အော်လိုက်တယ် ... မိန်းကလေး တစ်ယောက် ဆံပင်တို့ မျက်နှာပေါ်ဖြန့်ချထားသဖြင့် မျက်နှာကို မမြင်ရ ...

“ဘာ ... ဘာလုပ်မလို့လဲ”

အသံတုန်တုန်နဲ့မေးရာ နောက်လက်တစ်ဖက်က သက်နိုင်ရဲ့ ပခုံးတစ်ဖက်ကို လှမ်းကိုင်လိုက်တယ် ...

“ဖယ် ... လွတ်”

သက်နိုင် အတင်းရုန်းသော်လည်း ဘယ်လိုမှ ရုန်းလို့မရ။ ညှပ်နဲ့တင်းတင်းညှပ်ထားသလို ဖြစ်နေတယ်။

“ခစ် ... ခစ် ... ခစ်”

“ဟင်”

မိန်းကလေး အားရပါးရ ရယ်မောကာ ခေါင်းကိုအသာရမ်း လိုက်တော့ မျက်နှာရှေ့ကျနေတဲ့ ဆံပင်တို့ ဘေးရောက်သွားတာ ကြောင့် သက်နိုင် မိန်းကလေးရဲ့ မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရတယ်။

“နင် ... နင်”

သက်နိုင် စကားမဆုံးခင် မိန်းကလေးက ပါးစပ်ကို ဟလိုက် ရာ ပါးစပ်တွင်း၌ ကြီးမားသော အစွယ်နှစ်ချောင်း ထွက်ပေါ်လာပြီး သက်နိုင် ဘာမှမပြောနိုင်ခင် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဖက်လိုက်ပြီး ... ပြီးတော့-

သက်နိုင်ရဲ့ လည်ပင်းကို သူပါးစပ်က အစွယ်နှစ်ချောင်းနှင့် စိုက်ချလိုက်ရာ ...

“အား ... ”

သက်နိုင်ရဲ့ ငယ်သံပါအောင် အော်လိုက်တဲ့ အသံကြီးက တိတ်ဆိတ်နေသော ညအမှောင်ထဲတွင် စူးစူးဝါးဝါး ထွက်ပေါ်လို့လာ တော့တယ် ...

www.burmeseclassic.com

“လူတွေကတော့ ပြောနေကြတာပဲကွာ၊ ငါတော့မယုံဘူး”
မင်းရင့်စကားကို ကျော်ထက်က ခေါင်းညိတ်လိုက်တယ်။

“ငါလည်း မယုံပါဘူး ... ဒါပေမယ့် အသေအချာတွေ့တဲ့
လူတွေက အတိအကျကို ပြောတာဆိုတော့ ... ”

“ဟုတ်တယ် ... လူနှစ်ယောက်တောင်သေသွားပြီမလား
သေတဲ့ပုံစံကလည်း အတူတူပဲဆိုတော့ ပြောရခက်နေတယ်လေ”

“ချိုဇင် ... အခုလို တကယ်ဖြစ်နေတာဆိုရင် ဘယ်လို
လုပ်မလဲ မင်းရင့် ... ”

ကျော်ထက်အမေးကို မင်းရင့်မှာ ဖြေစရာစကားမရှိ။

“ငါက ဘာလုပ်ပေးနိုင်မှာလဲ ... သူလိုအပ်လို့ ငါ့ခန္ဓာကိုယ်
က သွေးသားကို လိုချင်တယ်ဆိုရင် ပေးလိုက်ရုံပဲ”

“ငါ ယုံပါတယ် ... ဒါပေမယ့် ဒီကိစ္စ ဒီအတိုင်းထားလို့
မဖြစ်ဘူး ... ချိုဇင် အလောင်းပျောက်သွားတာကို တွေ့အောင်

ရွာရမယ် ... ငါထင်တာပြောမယ်၊ ချိုဇင်အလောင်းကို မကောင်း
ဆိုးဝါးတစ်ကောင်ကောင်ကစီးပြီး အခုလိုဖြစ်နေတာလား မသိဘူး”

ကျော်ထက်ပြောတာကို မင်းရင့်ကခေါင်းညိတ်လိုက်တယ်။

“ဟုတ်မှာပါ ... တကယ်လို့ ချိုဇင်အသက်မသေဘဲ
ထထွက်သွားရင်တောင် အခုလို ပြဿနာမျိုး မဖြစ်နိုင်ဘူး ...

အခု ဖြစ်နေတာက လူတွေရဲ့သွေးကို စုပ်နေတာဆိုတော့”

“မင်း ကြားဖူးတယ်မလား ... လူကသေသွားပြီ ဖုတ်ဝင်
နေတော့ သာမန်လူတစ်ယောက်လို နေထိုင်ပြောဆိုနေတာလေ ဖုတ်
လည်းထွက်သွားရော သေနေတာကြာပြီဆိုတော့ ခန္ဓာကိုယ်က အရိုးပဲ
ကျန်တော့တယ်လေ”

“ကြားဖူးတယ် ... ငါတို့ ချိုဇင်ကို ဘယ်လိုရှာမလဲ”

မင်းရင့်ကမေးတော့ ကျော်ထက်က ခေါင်းရမ်းတယ်။

“ရှာဖို့ လွယ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ လူတွေကို ရှောင်ပုန်းနေမှာပဲ
ဘာလို့လဲဆိုတော့ ချိုဇင်ရဲ့ခန္ဓာကိုယ် ဆိုပေမယ့် ချိုဇင်ရဲ့ဝိညာဉ်မှ
မဟုတ်တော့တာ”

“အဲဒီတော့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

ကျော်ထက်က လေးနက်စွာတွေးလိုက်တယ် ...

ပြီးမှ ...

“ငါ့အစ်ကိုရဲ့ သူငယ်ချင်းက ရန်ကုန်မှာရှိတယ်၊ သူက
ဝိညာဉ်တွေ လူတွေနဲ့ပတ်သက်ပုံအကြောင်းတွေကို လေ့လာနေတာ
သူ့ဆီအကူအညီတောင်းကြည့်ရင် ကောင်းမယ်”

www.burmeseclassic.com

“ဟေ ... ဟုတ်လား”

“သူလည်း တို့ဆီမှာ ဖြစ်နေတာတွေကို စိတ်ဝင်စားမှာပါ”

“အေး ... တို့ ရန်ကုန်သွားမလား”

“နေဦး ... ငါ့အစ်ကိုကိုမေးလိုက်ဦးမယ် ... သူ့ဆီက လိပ်စာရရင် သွားမယ်လေ”

“အေး ... ”

မင်းရင့် စိတ်ထဲမှာ မျှော်လင့်ချက်တွေ ပြန်ပြည့်လာတယ်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် သူသိပ်ချစ်ရတဲ့ ချိုဇင် အခုလိုအဖြစ်မျိုး ဖြစ်နေတာကို သူ မလိုလား ...

ချိုဇင်အလောင်းကိုတွေ့ရင် ကောင်းမွန်စွာ သင်္ဂြိုဟ်ပေးလိုက်ချင်တယ် ...

“မင်းရင့် ... တကယ်လို့ပေါ့ကွာ ချိုဇင် အစစ်အမှန်က သွေးစုပ်ဖို့ အားသန်နေတဲ့ ဖုတ်ကောင်တစ်ကောင်ဖြစ်နေတာဆိုရင် မင်း ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

ကျော်ထက်ကမေးတော့ မင်းရင့်က ပြုံးပြီး ...

“ဘယ်သူ့ရဲ့ သွေးမှမစုပ်နဲ့ ငါ့သွေးကိုသာယူဖို့ပြောမှာပေါ့”

“မင်းရင့် ... မင်းက ချိုဇင်ကို တော်တော်ချစ်တာပဲနော်”

မှတ်ချက်ပေးတဲ့ ကျော်ထက်ကို မင်းရင့်က ပြုံးပြလိုက်တယ်။ သူ့အပြုံးကတော့ ခပ်ယုံယုံ နွမ်းနေတဲ့ အပြုံးသာဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ကျော်ထက်သိတယ်လေ ...

တစ္ဆေက ကားငှားဦးတစ်ဆူပါ

အခန်း (၈)
အကူအညီတောင်းကြသူတွေ

“အဲဒါပဲ ငါ့ညီ ... အစ်ကို့ဆီကို ကောင်လေးနှစ်ယောက်က လာအကူအညီတောင်းတယ်”

“ဘယ်လို အကူအညီလဲ ... ကိုသီဟ”

ကိုသီဟပြောပြတဲ့ ဇာတ်လမ်းလေးဟာ စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းတာကြောင့် ခန့်ထည် နားထောင်နေရင်းက ပြန်မေးလိုက် တယ် ...

သူတို့ထိုင်နေတဲ့ သင်္ဘောအပေါ်ဆုံးထပ် အနောက်ဘက် ခုံတန်းလေးတွေမှာ လူကရှင်းနေတယ် ...

ညနေပိုင်း ပင်လယ်ရဲ့ ရှုခင်းက လွန်စွာလှပနေတယ်။ ကမ်းကို လည်း မမြင်ရတော့ ... ဘယ်နေရာကြည့်ကြည့် ပြာလဲ့လဲ့ ရေပြင်ကျယ်ကိုသာ မြင်နေရတယ် ...

ကိုသီဟက သူ့ကို ဘီယု သောက်ဖို့ လာခေါ်တော့ သူထလိုက် လာတယ် ... သင်္ဘောအလယ်ပိုင်းက စားသောက်ဆိုင်မှာ ဆူညံ တယ်ဆိုပြီး ဘီယာဘူးနဲ့ အမြည်းတွေယူလာပြီး ဒီနေရာမှာ လာ သောက်ကြတာ ...

“အလောင်းရှာဖို့ပေါ့ ... ဘယ်လိုရှာရင် တွေ့နိုင်မလဲလို့ အကြံလာတောင်းတာ”

“စိတ်ဝင်စားစရာပဲ ... ကိုသီဟ ဘာပြောလိုက်လဲ”

ကိုသီဟက ပြုံးလိုက်တယ် ...

“အစ်ကိုကိုယ်တိုင် ရှာပေးမယ်လို့ပြောလိုက်တယ်”

“ဟင် ... ကိုသီဟက သူတို့ပြောတဲ့ ကောင်မလေးကိုသိလို့ လား”

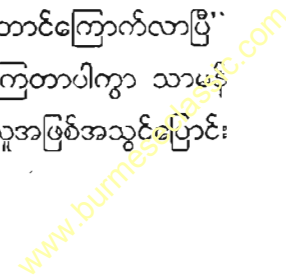
ခန့်ထည်ပြောတာကို ကိုသီဟက ခေါင်းရမ်းလိုက်တယ်။

“မသိပါဘူး ... ဒါပေမယ့် လူတွေထဲမှာ ရောနှောနေတဲ့ ဘုံသားတွေရဲ့ နေထိုင်ပုံပြုမှုပုံကို အစ်ကိုသိတယ် ... သာမန်ဆိုရင် လူတစ်ယောက်ပဲလို့ ထင်ရတယ်။ လူတစ်ယောက်လို နေထိုင်တယ်

ဥပမာကွာ ... ကျိုက်ထီးရိုးဘုရားရာဝင်မှာ နဂါးမက လူယောင်ဆောင်ပြီး ဝိဇ္ဇာဖော်ဂျီနဲ့ညားပြီး ကလေးတောင်မွေးခဲ့တယ် ဒီလိုပဲ လူလောကမှာ အဲလိုမျိုးတွေ အများကြီးရှိတယ်လေ”

“ဟုတ်လား ... လူတွေကို ကြောက်တောင်ကြောက်လာပြီ”

“အကြောင်းကြောင်းတွေကြောင့် လာကြတာပါကွာ သာမန် လူတစ်ယောက်ကို နာမ်စီးတာတို့ ကိုယ်တိုင် လူအဖြစ်အသွင်ပြောင်း

တာတို့ အမျိုးမျိုးပဲ ... တချို့က သာသနာပြုဖို့ ဘုရားတည်ဖို့ ဆေးကုဖို့ တချို့က သူတို့လိုတာယူဖို့ အမျိုးမျိုးရှိကြတယ်”

ကိုသီဟက စိတ်ရှည်လက်ရှည်ရှင်းပြတယ်။ ခန့်ထည်က-

“ကိုသီဟက တကယ်လေ့လာထားတာပဲ ... ”

“လေ့လာရုံတင် မဟုတ်ဘူး။ ကျင့်ပါကျင့်ထားရတာ လောကီ ပညာရပ်တွေမှာ စိတ်တန်ခိုးကျင့်စဉ်တွေရှိတယ် ...

စိတ်ရဲ့ ပါဝါတက်ရင် မြင်လိုတာ သိချင်တာတွေသိတယ်”

“ကိုသီဟကို ကျွန်တော် သင်္ဘောပေါ် မရောက်ခင်က ကြုံခဲ့တာကို ပြောပြရဦးမယ်”

“ဘာအကြောင်းလဲ ... ”

“ကောင်မလေး တစ်ယောက်အကြောင်း ... ထူးဆန်းတယ် ကိုသီဟ ခုနပြောတဲ့ ဇာတ်လမ်းနဲ့ ဆက်စပ်နေမလား မသိဘူး”

“ဟင် ... ဟုတ်လား ဆိုပါဦး”

ကိုသီဟက စိတ်ဝင်တစား မေးလေရာ ... ခန့်ထည်က သူ့ကားကို တားစီးပြီး မီးလောင်ထားသည့် ဟိုတယ်ရှေ့တွင် ဆင်းသွားသည့် ချိုဇင်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးအကြောင်း ပြောလေတယ်။

“နာမည်ကတော့ တူနေတယ် ... ငါ့ညီ ပြောပုံအရ အသက်အရွယ်ကလည်း ကိုယ့်ဇာတ်လမ်းထဲက ကောင်မလေးနဲ့ ရွယ်တူလောက်ပဲ”

“ဟုတ်တယ် ... ကောင်မလေးက ရည်ရွယ်ချက်ရှိရှိ ကျွန်တော့်ကားကို တားစီးသွားတာ Taxi ကားငှားရင် ရတာပဲလေ”

ခန့်ထည်က သူစဉ်းစားမိတာ ပြောတော့ ကိုသီဟက-

“ဟုတ်တာပေါ့ ... အဲဒီကောင်မလေးကို ငါ့ညီတွေ့ရင် မှတ်မိလား”

“မှတ်မိတာပေါ့ ... အခု ဒီသင်္ဘောပေါ်မှာတောင် သူပါလာတယ် ... ကျွန်တော့်ကိုတောင် မမြင်ချင်ယောင်ဆောင်သွားတာ”

“ဟုတ်လား ... အစ်ကို့ကို ပြစမ်းပါ”

“ပြမယ် ... အစ်ကို”

ခန့်ထည်ကပြောလိုက်တယ် ကိုသီဟကတော့ တစ်စုံတစ်ခုကို လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားနေတယ်။

ပြီးတော့ မတ်တတ်ထရပ်ပြီး ...

“အစ်ကို အခန်းပြန်တော့မယ် ... ငါ့ညီပြောတဲ့ ကောင်မလေးဟာ အစ်ကိုပြောတဲ့ ဇာတ်လမ်းထဲက ကောင်မလေးသာဆိုရင် ဒီသင်္ဘောမှာ ထူးခြားတာတွေ တွေ့ရဦးမယ်ထင်တယ်”

ပြောကာ ခန့်ထည်ရှေ့ကထွက်သွားတော့တယ် ...

www.burmeseclassic.com

တစ်ပေကတိတည်းလားလျှင် မေးတဲ့ မိန်းကလေးက ...

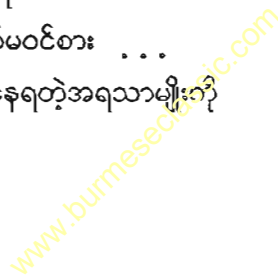
အခန်း (၉)
ကပ္ပိခန်းမ

ကိုသီဟထွက်သွားတော့ ခန့်ထည်တစ်ယောက်တည်း ထိုင်ခုံ
မှာ ထိုင်ရင်ကျန်ခဲ့တယ် ...

သင်္ဘောရဲ့အတွင်းပိုင်းမှာတော့ စင်တင်နာမည်ကြီးတေးဂီတ
အဖွဲ့က ဖျော်ဖြေနေတဲ့အသံ တစ်ချက်တစ်ချက် ပျံ့လွင့်လာတယ်
သင်္ဘောပေါ်မှာတော့ ပျော်စရာတွေအစုံအလင်ပါသလို လောင်းကစား
ပိုင်းတွေကလည်းအစုံပဲ ...

မြို့သေးသေးလေးတစ်မြို့လို ဖန်တီးထားတာကြောင့် ဆံပင်
ညှပ်၊ ခေါင်းလျှော်တာကစလို့ ကာရာအိုကေဆိုင်အထိပါတယ်လေ
ခန့်ထည်က လူများများရှုပ်နေတာတွေကို စိတ်မဝင်စား ...

တစ်ယောက်တည်း အေးအေးချမ်းချမ်းနေရတဲ့အရသာမျိုးကို
သာ ကြိုက်နှစ်သက်သူ ဖြစ်တယ်လေ ...

ပင်လယ်ထဲမှာ အခုလို ခရီးသွားရတဲ့ အရသာက သူ့အတွက် ပထမဆုံးတွေ့ကြုံတဲ့ အရသာတစ်ခုပါ။ စိတ်ထဲလည်း ပေါ့ပါးလို့နေတယ် ...

ရန်ကုန်စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်က ဘွဲ့ရခဲ့ပြီး သင်တန်းတွေတက်ရင်း လုပ်ငန်းတစ်ခုကို ထူထောင်ဖို့ ကြိုးစားနေတယ် ...

မမထည်ဝါရဲ့ အရိပ်အောက်မှာ ကလေးတစ်ယောက်လို ကြီးပြင်းခဲ့ရပြီး အရာရာကို မမထည်ဝါရဲ့ အရိပ်က လွှမ်းမိုးထားတယ် ရည်းစားဆိုတာလည်း မရှိခဲ့ ...

ဘဝကို စည်းတွေ ဘောင်တွေနဲ့သာ ဝန်းရံခံထားရသူလေ “ဟင် ...”

တစ်ယောက်တည်း အတွေးလွန်နေရာမှ သူထိုင်နေတဲ့ ခပ်လှမ်းလှမ်း သင်္ဘောလက်ရမ်းမှာ ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ မိန်းမပျိုတစ်ယောက် ခပ်တိုးတိုး စကားတွေ ပြောနေတယ် ...

မိန်းမပျိုက သူထိုင်နေရာကို ကျောပေးထားတာကြောင့် မျက်နှာကို မမြင်ရ ...

အသက်သုံးဆယ်ဝန်းကျင်လောက်ရှိမည့်ယောက်ျားက လက်ရမ်းကိုမှီကာ မိန်းမပျိုကို စကားပြောနေတယ် ...

“ခစ် ... ခစ် ... ခစ်”

“ဟင် ...”

မိန်းမပျိုရဲ့ရယ်သံက ပင်လယ်လေနဲ့အတူ ပျံ့လွင့်လာတယ်။ သူ့ အဲဒီအသံကို ကြားဖူးနေတယ် ...

“ဘယ်လောက်သာယာလဲ ... ဟန်နီ ကိုယ့်ဘဝမှာ ဒီညက အလှဆုံးပဲ ... ဒီက ဟန်နီကလည်းလှ ပင်လယ်ကြီးကလည်း လှနေတယ်လေ”

“ခစ် ... ခစ် ... ခစ်”

ရယ်သံသာကြားရတယ် ခပ်တိုးတိုးပြန်ပြောတဲ့ မိန်းမပျိုရဲ့ အသံကိုတော့ မကြားရဘူး ...

“သင်္ဘောတစ်စီးလုံးမှာ ဟန်နီ အလှဆုံးပဲ ... အခုမှစတွေ့တယ်ဆိုပြီး ပိုတယ်မထင်နဲ့ ကိုယ်တကယ်ပြောတာ”

“ဟင်း ... ဟင်း”

မိန်းမပျိုရဲ့ ပခုံးကို အမျိုးသားက ညင်သာစွာ ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး သူရင်ခွင်ထဲကို ဆွဲသွင်းလိုက်တယ် ...

“ဟင်း”

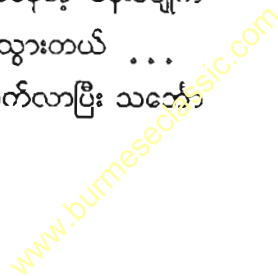
ခန့်ထည်လည်း သူနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖြစ်နေတာကြောင့် ဆက်မထိုင်လိုတာကြောင့် မတ်တတ်ထရပ်လိုက်တယ် ...

ပြီးတော့ ...

လက်ရမ်းဘေး စကြွန်လမ်းအတိုင်း လျှောက်ဖို့ထွက်လာတော့ “ဟင် ...”

အမျိုးသားရဲ့ ရင်ခွင်ထဲ ခေါင်းစောင်းကာနေတဲ့ မိန်းမပျိုက သူ့ကို စိုက်ကြည့်လိုက်တဲ့အကြည့်ကြောင့် လန့်သွားတယ် ...

ချက်ချင်းပဲ အကြည့်ကိုလွှဲပြီး ဆက်လျှောက်လာပြီး သင်္ဘောအတွင်းဘက်ကို ဝင်လာတော့ ...

ငြိမ့်ညောင်းတဲ့ တေးသွားနဲ့အတူ ယောက်ျားမိန်းမ တွဲကနေကြ တဲ့ ခန်းမထဲရောက်လာတယ် ...

ခန့်ထည်လည်း ဘားကောင်တာမှာ ဘီယာမှာရင်း ဘီယာ သောက်ကာ အပျင်းပြေသဘောနဲ့ ကနေသူတွေကို ကြည့်နေတယ်။

“ရှင် တစ်ယောက်တည်းလား ... ”

“ဟင် ... ”

ဘေးနားက မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ မေးသံကြောင့် ခန့်ထည်လှည့်ကြည့်လိုက်တယ် ...

“ရှင့်ကို မေးနေတာလေ”

“ဪ ... အင်း ... တစ်ယောက်ထဲပါ”

မိန်းကလေးက အသက်နှစ်ဆယ်လောက်ရှိမည်ထင်တယ်။ မျက်နှာလေးက ကြည်လင်ဝင်းပနေတယ် ... ဝတ်ထားတာက ခေတ်ရှေ့ပြေး ပုံစံမဟုတ်ဘဲ သူ့နဲ့လိုက်ဖက်စွာ ဂါဝန်ရှည် အဝါန ပြောင်လေးကို ဝတ်ထားတယ် ...

“ဟုတ်လို့လား ... ဒီသင်္ဘောကိုစီးတဲ့လူအများစုက မိသားစု တွေ ချစ်သူတွေ သူငယ်ချင်းတွေ ပျော်ပျော်ပါးပါး စီးကြတာလေ”

“ဟုတ်ပါမှာ ... ကျွန်တော် အဲဒီအခွင့်အရေးမရသေးဘူး”

“ခစ် ... ခစ် ... ခစ်”

မိန်းမပျိုလေးက အားရပါးရ ရယ်တယ် ...

ခန့်ထည်က ...

“ကျွန်တော် တကယ်ပြောတာဗျ”

“အင်း ... အဲလိုဆို နောက်တစ်ခေါက် အတွဲနဲ့စီးဖို့ လူလာရှာတာလား”

“ဟာ ... မ ... မဟုတ်ပါဘူး”

ခန့်ထည်က ရှက်ရွံ့စွာပြောတဲ့ပုံစံကို မိန်းမပျိုလေးက ကြည့်ပြီး ရယ်ပြန်တယ် ...

“ခစ် ... ခစ် ... ခစ်”

“ရှင်ဟာလေ ... သိပ် ရှက်တတ်တာပဲ ... ရယ်ရတယ်”

“ဗျာ ... ”

“မိုး တကယ်ပြောတာ ... မိုးက ရှင့်လိုတစ်ယောက်တည်း လာခွင့်ရချင်တာ လာလို့မရပါဘူး ... ဒက်ဒီရော မာမိပါပါတယ် ပြီးတော့ ဟိုလူကြီးလည်းပါတယ်”

“ဟင် ... ”

မိုးဆိုတဲ့ကောင်မလေး မေးဆတ်ပြရာကို ခန့်ထည်ကြည့်လိုက် ပေမယ့် အတွဲလိုက်ကနေသူတွေများတာကြောင့် ဘယ်သူမှန်း မသိ လိုက် ...

မိုးဆိုတဲ့ ကောင်မလေးက ခန့်ထည်အား ...

“မိုးက အဲဒီလူကြီးနဲ့ လက်ထပ်ရမှာလေ ... လက်မထပ် ချင်ပါဘူး ... ပုံစံကိုက မုန်းစရာကြီး”

“အင်း ... အင်း”

ခန့်ထည်က ဘီယာသောက်ရင်း အလိုက်သင့်ခေါင်းညိတ်လိုက် တယ် ...

“လာ ... က ရအောင်”

“ဟင် ... ”

“ရှင်ကကြောင်တောင်တောင်နဲ့ ကရအောင်လေ ... မိုးကောင်းကောင်း ကတတ်ပါတယ်”

“ကျွန်တော် မကတတ်ဘူး”

“မကတတ်လည်း လာ ... ”

မိုးဆိုတဲ့ ကောင်မလေးက ဇွတ်တရွတ် ခန့်ထည်ကိုအတင်း ဆွဲခေါ်ကာ ကနေသူတွေရဲ့ အလယ်သို့သွား၍ တေးသွားနဲ့အညီ ကတော့တယ် ...

မိုးရဲ့ လက်ဖဝါးလေးကို ကိုင်ထားတဲ့ ခန့်ထည်ရဲ့လက်တွေ အေးစက်နေတယ် ... သူ့ဘဝမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အထိအတွေ့ခံရတာ ပထမဆုံးပဲလေ ...

“ကျွန်တော် ဘာမှ မလုပ်တတ်ဘူးနော်”

ခန့်ထည်က လေသံတိုးတိုးနဲ့ပြောတော့ မိုးက ...

“မိုး ခြေထောက်ရွှေ့တဲ့အတိုင်း လိုက်ရွှေ့”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့”

ခန့်ထည်ရဲ့ ပုံစံကိုကြည့်ပြီး မိုးကကြိတ်ရယ်တယ် ... ပြီးတော့ တေးသွားအတိုင်း ညင်သာစွာ စီးပျော်နေရင်းမှ ...

“ဟင်”

ရုတ်တရက် သူ့လက်ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း အပုတ်ခံရတာကြောင့် ကြည့်လိုက်တော့ အသက်လေးဆယ်ဝန်းကျင် လူကြီးတစ်ဦး ...

မိုးက ထိုလူကြီးအား ...

“ဦးသက် ရှင် ... ဘာလုပ်တာလဲ”

“ကိုယ့်ပစ္စည်းကို ကာကွယ်တာ ... ဟေ့ကောင် မင်းသွားတော့ ... ”

“ဪ ... အင်း”

ခန့်ထည်က ဘာမှန်ညာမှန်းမသိ အဟောက်ခံရတာကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက်ရှေ့မှလှည့်ထွက်လာတယ် ...

ဘားကောင်တာမှ ဘီယာမှာ၍ ကပွဲခန်းမကိုကျောခိုင်းပြီး သောက်နေရာ ...

“ရှင် ... ဘာလို့ ပျော့ညံ့တာလဲ၊ အဲဒီလူကြီးက ယဉ်ကျေးမှု မရှိဘူး ... သူလုပ်ချင်ရာတော့ အကုန်လုပ်တယ်၊ သူများကိုတော့ လိုက်ကန့်သတ်တယ် ... ရှင်သူ့ကို ဘာလို့ပြန်မပြောတာလဲ”

နောက်ကျောက မိုးအသံကြားလို့လှည့်ကြည့်ပြီး ခန့်ထည်က-

“သူပြောတာမှန်နေတာပဲ ... ”

ပြောပြီး ကပွဲခန်းမထဲကထွက်လာတယ် ...

မိုးဆိုတဲ့ကောင်မလေး ဘယ်လိုဖြစ်ကျန်ခဲ့မယ် သူမတွေးမိခဲ့ တွေးစရာလည်း မလိုဘူးလေ ...

ဘာမှ သိခဲ့ကြတဲ့ လူတွေမှ မဟုတ်တာ ...

www.burmeseclassic.com

ဈေးစုပ်ခံရတာ စာပတ်ခံရတာမဟုတ်ဘူး ...

အခန်း (၁၀)
တရားခံဟာ ပိညာဉ်

“ဒုန်း ... ဒုန်း”

အခန်းတံခါးထုသံကြောင့် အိပ်မယ်လို့ကြံကာ ရှိသေးတဲ့ ခန့်ထည် အိပ်ရာပေါ်ကဆင်းပြီး တံခါးကိုဖွင့်လိုက်တယ် ...

“ဟင် ... ကိုသီဟ ဘာကိစ္စလဲ”

“လာ ... လိုက်ခဲ့ ခန့်ထည် သင်္ဘောအပေါ်ထပ် လေသာ ဆောင်မှာ လူတစ်ယောက် သေနေလို့တဲ့”

“ဗျာ ... ”

ခန့်ထည် အံ့ဩသွားတယ်။ ကိုသီဟ ထွက်သွားတော့ သူ တစ်ယောက်တည်း အဲဒီမှာ ဆက်ထိုင်နေခဲ့တာလေ ... အတွဲတစ်တွဲ ရောက်လာလို့ သူထထွက်လာတာ-

ကိုသီဟနဲ့အတူ လေသာဆောင်ကို အပြေးရောက်လာတော့ သင်္ဘောလက်ရမ်းဘေးမှာ အမျိုးသားတစ်ယောက်လဲကျလို့နေတယ်။

သူ့ဘေးမှာ သင်္ဘောမှတာဝန်ရှိသူတချို့နဲ့ လူတွေ့ဝိုင်းကြည့်
နေကြတယ် ...

ကိုသီဟက သေဆုံးသူနားတိုးကပ်သွားပြီး ဘေးက လူတချို့
အား ...

“ကျွန်တော် ဆရာဝန်တစ်ယောက်ပါ ကြည့်ပါရစေ”

“ကြည့်ပါ အလောင်းကိုတော့ မထိပါနဲ့ ... လိုအပ်တဲ့
စစ်ဆေးမှု လုပ်ရအောင်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ...”

သင်္ဘောလုံခြုံရေးအရာရှိရဲ့ စကားကို ကိုသီဟက ခေါင်းညိတ်
လိုက်တယ် ...

“ဟင် ...”

အလောင်းရဲ့ လည်ပင်းမှာတော့ သွေးအနည်းငယ်ထွက်နေတဲ့
အပေါက်နှစ်ပေါက်ကြောင့် ကိုသီဟ အံ့အားသင့်သွားတယ်။

လုံခြုံရေးအရာရှိက ကိုသီဟအား ...

“ဒေါက်တာ ဘယ်လိုယူဆလဲ”

မေးရာ ကိုသီဟက အလောင်းကိုကြည့်နေရာက ထလိုက်
ပြီး ...

“အရိုးရှင်းဆုံးပြောရရင် အသတ်ခံရတာပါ”

“ကျွန်တော်လည်း အဲလိုတွေးပါတယ် ဒါပေမယ့် ဒဏ်ရာက
ထူးဆန်းနေတယ် ... ချွန်ထက်တဲ့အရာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် လည်ကုပ်ကို
ထိုးခံရတာဆိုရင် သွေးတွေက ကြမ်းပြင်ပေါ်ကျမှာပဲ သွေးကထွက်နေ

တယ်ဆိုရုံလေးဆိုတော့ ...”

လုံခြုံရေးအရာရှိရဲ့ စကားကို ကိုသီဟက ခေါင်းညိတ်လိုက်
တယ် ... ကြည့်နေသူတွေက ကိုသီဟ ဘာပြောမလဲ စိတ်ဝင်တစား
နားထောင်နေကြတယ် ...

“ကျွန်တော် ယူဆတာကိုပြောရမလား ...”

“ပြောပါ ဒေါက်တာ ...”

“သွေးစုပ်ခံရတာ ...”

ကိုသီဟက စကားကိုတစ်လုံးချင်းပြောလိုက်ရာ ကြည့်နေသူ
တွေက ...

“ဟာ ...”

“ဟင် ...”

အံ့ဩထိတ်လန့်သွားကြတယ် ... လုံခြုံရေးအရာရှိက ...

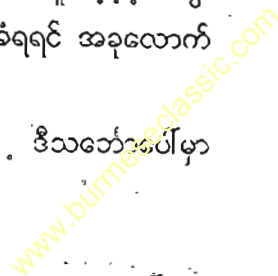
“ဘယ်လို ဒေါက်တာ ... သွေးစုပ်ခံရတာ ဟုတ်လား။

လူကိုသေစေလောက်အောင် သွေးစုပ်နိုင်တဲ့ သတ္တဝါက ဘယ်လို
သတ္တဝါဖြစ်မလဲ”

ပြောရာ ကိုသီဟက လုံခြုံရေးအရာရှိ မျက်နှာကိုသေချာစိုက်
ကြည့်ပြီး ...

“အလောင်းသေဆုံးတာ ဘာမှ မကြာသေးဘူး ... သွေး
တွေခန်းပြီး ဖြူဖွေးနေပြီ ... သာမန်အသတ်ခံရရင် အခုလောက်
သွေးမခန်းဘူး ...

ကဲ ... အားလုံးဘဲနားထောင်ကြပါ ... ဒီသင်္ဘောပေါ်မှာ

သွေးစုပ်တဲ့ ဖုတ်ကောင်ရှိနေတယ် ... သတိထားပြီးနေကြ”

“ဟင် ... ”

“အို ... ”

ကိုသီဟစကားကြောင့် လူတွေအားလုံး ထိတ်လန့်ကုန်ကြတယ်
ရဲအရာရှိက ...

“ဒေါက်တာ စိတ်ကူးယဉ်ဆန်ဆန်တွေ ပြောမနေပါနဲ့”

“ကျုပ်တကယ်ပြောနေတာ ကျုပ်အထင် သဘောပေါ်မှာ
အခုလို ပုံစံမျိုးထပ်ဖြစ်ဦးမယ် ... ခင်ဗျား ဒီအလောင်းကို အမြန်
ဆုံး သင်္ဂြိုဟ်ပစ်လိုက်တာကောင်းမယ်”

“အဲလိုလုပ်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ ... သဘောကမ်းကပ်တဲ့အထိ
သယ်သွားရမယ် ... လိုအပ်တာစစ်ဆေးရမယ်လေ”

ကိုသီဟလည်း လုံခြုံရေးအရာရှိကို ဘာမှဆက်မပြောတော့
ဘဲ ခန့်ထည့်ကိုခေါ်ကာ အခန်းသို့ပြန်လာခဲ့တော့တယ်။

“မာမိ ... မီး ခွေးရှပ်လေးလိုချင်တာ ဝယ်မပေးဘူး ဟီး
ဟီး ... ”

သမီးလေးက ဇွတ်တရွတ်သူပူဆာမရတော့ အားရပါးရ ရှိုက်ငို
တော့တယ် ...

“ဒီကလေးတော့ ငါရိုက်လိုက်မယ် ... အပြင်မှာ ဘာဈေးမှ
မရှိဘူး ... ဒီမှာ ဈေးကမတရားကြီးနေတာ”

“မရဘူး ... ဟီး”

မအေကဆူလိုက် သမီးကငိုလိုက်ဖြစ်နေတာကို ကိုအောင်
စိတ်မကောင်း ...

“စန္ဒာကလည်းကွာ ... သမီးလေးလိုချင်တာ ဝယ်ပေးလိုက်
ပေါ့။ ကဲ ... တိတ်တော့ သမီး မေမေလိုက်ဝယ်ပေးလိမ့်မယ်”

“ကိုအောင် ရှင့်သမီးကို တော်တော်အလိုလိုက်”

“သွားသာဝယ်ပေးလိုက် ... ဝယ်မဝေးရင် ဝှံ့ကျနေမှာ
အိပ်မှာလည်း မဟုတ်တော့ဘူး”

www.burmeseclassic.com

မစန္ဒာက သူ့သမီးယုလေးအား ...

“လာ ... သွားမယ်”

“ဟုတ် ... ”

ယုလေးက မစန္ဒာလက်ကိုဆွဲ၍ အားရဝမ်းသာလိုက်လာတယ်။

ပြန်လမ်းအတိုင်းလျှောက်လာကြရင်း သဘောအောက်ထပ် ကစား

စရာရောင်းသည့်ဆိုင်သို့ လှေကားအတိုင်း ဆင်းလာခဲ့တယ် ...

ညဉ့်လည်းနက်နေပြီဖြစ်တာကြောင့် လူကရှင်းလို့နေပြီ အရပ်

ရောင်းတဲ့ဆိုင်က ခွေးရုပ်ကလေးကို မစန္ဒာက ယုလေးအတွက်

ဝယ်ပေးလိုက်တယ် ...

“လိုချင်တယ် ရပြီနော် ... ”

“ဟုတ် ... ”

ယုလေးက အရုပ်ကလေးကိုပိုက်ပြီး ပျော်နေတယ် ...

“ကဲလာ အခန်းပြန်မယ် ... ”

မစန္ဒာက ယုလေးကိုလက်ဆွဲကာ အခန်းကိုပြန်လာတော့

လမ်းချိုးတစ်နေရာအရောက်မှာတော့ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ မိန်းကလေး

တစ်ယောက်လျှောက်လာပြီး ယုလေးကိုမြင်တော့ ...

“ဟယ် ... သမီးလေးက ချစ်စရာလေး”

ကလေးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်ချပြီး ပြောတယ် ...

“သမီးလေး ဒီအရုပ်လေးဘယ်ကရလဲ ... ”

“မေမေ ဝယ်ပေးတာ ... ”

“ချစ်စရာကောင်းလိုက်တာ အန်တီကိုပေးမလား”

“ဟင့်အင်း ... မီးကနှစ်ရုပ်လို့ချင်တာ မေမေက တစ်ရုပ်ပဲ ဝယ်ပေးတာ”

ယုလေးက ခွေးရုပ်လေးကိုပွေ့ရင်းပြောတယ် ...

“သမီးလေးက နောက်တစ်ရုပ်လို့ချင်တာလား”

“အင်း ... ”

“အန်တီ ဝယ်ပေးမယ်လား”

“မဟုတ်တာ ... အားနာစရာ”

မစန္ဒာက ဘေးကမနေသာတော့ဘဲဝင်ပြောတော့ မိန်းကလေး က ...

“ရပါတယ် အစ်မရဲ့ ... ကျွန်မက ကလေးတွေသိပ်ချစ်တာ ဝယ်ပေးလိုက်မယ်နော်”

“ယုလေးကတော့ လုပ်တော့မယ်၊ ငါတစ်ခေါက်ပြန်လျှောက် ရဦးမယ်”

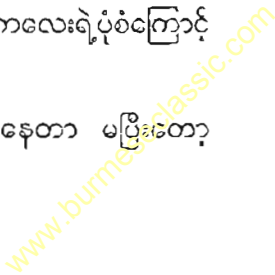
“ရတယ် အစ်မ ... ကျွန်မသွားဝယ်လိုက်မယ်၊ အစ်မ ဒီကပဲစောင့် သမီးလေး လိုက်မလား ကြိုက်တဲ့အရုပ်ယူရတာ ပေါ့”

“လိုက်မယ်”

မစန္ဒာလည်း ကလေးကို လိုက်ခွင့်ပေးလိုက်တယ် ... ခေတ်မီမီ စတိုင်ကျကျ ဝတ်စားထားတဲ့ မိန်းကလေးရဲ့ပုံစံကြောင့်

စိတ်မချစရာ လုံးဝမရှိ ...

ယုလေးက လိုချင်တာဆိုရမှ မရရင်ငိုနေတာ မပြုံးတော့

ဇ

သစ်ငှက်စိုးတို့ စိုးသူည

အခုလည်း အရုပ်တစ်ရုပ်ရပြီး ထပ်ဝယ်ပေးမည်သူရှိတော့ လိုချင် ပြန်ရော ...

“ဟင်”

မစန္ဒာစောင့်နေတာ အချိန်အတော်ကြာလာပြီ ... ဟို ကောင်မလေးက ကလေးကို လာပြန်မပို့ပေး ...

“မဖြစ်သေးဘူး လိုက်သွားမှ”

မစန္ဒာလည်း လိုက်သွားပြီး အရုပ်ဆိုင်ကိုသွားမေးတော့-

“ကျွန်မတို့ဆိုင်ကို အစ်မနဲ့ကလေးလာဝယ်တာနောက်ဆုံးပဲ”

“ဟင် ... ”

မစန္ဒာလည်း သူ့အခန်းသို့ သူ့ယောက်ျားကို အကျိုးအကြောင်း ဝင်ပြော၍ ကလေးရှာရန် အပြေးလာခဲ့တော့တယ် ...

နှစ်ပေဖက်တင်းဖြတ်ခွာဖက်ပြီး ဂုတ်တဂုတ် ...

လှမ်းလှမ်းကကြည့်ရင် ဘာကိုမှသံသယကွဲမမြင်ရဘူး ... လျှောက်လမ်းထောင့်ချိုး တစ်ခုအရောက်မှာ အခန်းတစ်ခုကိုကွယ်ပြီး ထိုအဝင်သွားတာကြောင့် ခန့်ထည်က အခန်းထောင့်ကိုကွယ်လျက် ချောင်ကြည့်လိုက်တယ် ...

“ဟင်”

ထိုအတွဲက တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မျက်နှာချင်းဆိုင် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ဖက်ထားရာ ခန့်ထည်ကြည့်နေရာနှင့် အမျိုးသမီးရဲ့ မျက်နှာကို မြင်နေရတယ် ...

ထိုစဉ်မှာပဲ ...

“ဟာ”

အမျိုးသမီးရဲ့ ပါးစပ်ဟလာပြီး အမျိုးသားရဲ့ လည်ကုပ်ပေကိုက်လေရာ ...

“အား ...”

အမျိုးသားရဲ့ စူးရှစွာအော်လိုက်တဲ့အသံက ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာတယ် ...

ရုန်းကန်ချိန်လည်း မရတော့ဘဲ တဖြည်းဖြည်းအောက်ပျော့ခွေကာ ကျလို့သွားတယ် ...

အမျိုးသမီးက နှုတ်ခမ်းကသွေးစတို့ကိုလျှာနဲ့သိမ်းပြီး ထိုနေရာမှ ထွက်သွားရာ ခန့်ထည်လည်း အမျိုးသမီးနောက်ကလိုက်ပါလာတယ် ... ခပ်သွက်သွက် လျှောက်သွားရာသို့ ခန့်ထည်လည်းနောက်မှ လိုက်လာတယ် ...

အခန်း (၁၁)
သင်္ဘောကုန်းပတ်ပေါ်ကအတွဲ

“ဟင်”

သင်္ဘောလက်ရမ်းမှာ မတ်တတ်ရပ်နေစဉ် သူ့ဘေးမှဖြတ်သွားတဲ့ စုံတွဲတစ်တွဲကို အမှတ်တမဲ့ ကြည့်မိရာ ခန့်ထည်စိတ်ထဲ ဇေဝေဝေ ဖြစ်သွားတယ် ...

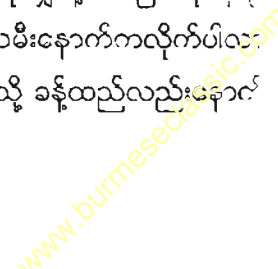
စိတ်ထဲ အလျင်အမြန် စဉ်းစားရင်း တွေးမိတာက ...

“ဟို ... မိုးဆိုတဲ့ ကောင်မလေးရဲ့ လူကြီးပဲ၊ သူ ဘာလို့ ဟိုကောင်မလေးနဲ့ တွဲတာလဲ ပြဿနာပဲ”

စိတ်ထဲမသင်္ကာတာနဲ့ သူတို့ထွက်သွားရာ သင်္ဘောအောက်ဆုံးထပ်ကို နောက်ယောင်ခံလိုက်လာတယ်။

အောက်ဆုံးထပ် သင်္ဘောနောက်ပိုင်းမှာတော့ ဂိုဒေါင်သဖွယ် အခန်းတွေရှိနေတာကြောင့် လူကရှင်းနေတယ် ...

မီးရောင်ကိုလည်း ခပ်မှိုနံမှိုနံသာ ထွန်းထားတာကြောင့် ခပ်

လှေကားအပေါ်တက်သွားပြီး သင်္ဘောလက်ရမ်း ဘေးလမ်း
 အတိုင်းလျှောက်သွားလေရာ အနားရောက်တော့ ခန့်ထည်က -
 “ဟေ့ ... နေဦး”
 “ဟင်”
 အမှတ်တမဲ့မို့ ခန့်ထည်ခေါ်သံကြားပြီး လှည့်ကြည့်သည်။
 “မင်း ... ချိုဇင်မလား ငါ့ကိုမညာနဲ့နော် ... ဟုတ်တယ်
 မလား”
 “ရှင်ကို မသိပါဘူး”
 အမျိုးသမီးက ခန့်ထည်ကို ခပ်စိမ်းစိမ်းကြည့်ပြီပြန်ပြောတယ်။
 “မင်း မညာပါနဲ့ သင်္ဘောစီးဖို့လာတဲ့ညက မင်း ငါ့ကားကို
 တားစီးတာလေ”
 “ဪ ... ရှင်လား”
 အကြောင်ရိုက်တဲ့ပုံစံနဲ့ ချိုဇင်က ခန့်ထည်ကိုမေးတယ်။
 “မင်း ... ဘာမသိချင်ယောင်ဆောင်နေတာလဲ”
 “အင်း ... အင်း”
 ချိုဇင်က သူ့ခေါင်းကို လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်နဲ့ဖိလိုက်တယ်။
 “အား ... မူး ... မူးလိုက်တာ”
 ပြော၍ ခွေလဲသွားတယ် ...
 “ဟင် ... ဟေ့ ဘာဖြစ်တာလဲ”
 ခန့်ထည် အလျင်အမြန် ပွေ့ထားလိုက်တယ် ...
 “ဟေ့ ... ဘာဖြစ်တာလဲ ပြဿနာပဲ ငါ့အမှုပတ်တော့မယ်”

ခန့်ထည်က ချိုဇင်ကိုပွေ့ထားရင်းခေါ်ကာပြောပေမယ့် သူ
 ထက်ပေါ်မှာ ချိုဇင်က သတိလစ်လို့နေလေပြီ။
 ငါးမိနစ်ခန့်ကြာတော့ ...
 “အင်း ... အင်း”
 “ဟာ ... သတိရပြီဟေ့ ... မင်း ဘာဖြစ်တာလဲထလေ”
 “အင်း ... အင်း ... ”
 ချိုဇင်ရဲ့ မျက်လုံးတွေပွင့်လာတယ် ... ပြီးတော့ ခန့်ထည်
 ကို မော့ကြည့်တယ် ...
 “ဟင် ... ရှင် ... ရှင် ဘာလုပ်တာလဲ”
 ချိုဇင်က ခန့်ထည်ပွေ့ထားတဲ့လက်ပေါ်ကအတင်းရှုန်းထတယ်
 “ရှင် ... ကျွန်မကို ဘာလို့ပွေ့ထားတာလဲ”
 “ဟာ ... မင်းလဲကျသွားလို့ ငါပွေ့ထားတာလေ”
 “ဟင် ... ကျွန်မ လဲကျသွားတာ ဟုတ်လား”
 ချိုဇင်က သူ့ကိုယ်သူ ဘာမှသိပုံမပေါ် ... ခန့်ထည်ကို
 ပြန်မေးနေတယ် ...
 “အေး ... မင်း ဘာလုပ်လာတယ်ဆိုတာ မင်းကိုယ်မင်း
 မသိဘူးလား ... ဒါမှမဟုတ် မသိချင်ယောင်ဆောင်နေတာလား”
 ချိုဇင်က ခန့်ထည်ကို ရီဝေစွာမော့ကြည့်တယ် ... ပြီးတော့
 “တကယ် မသိတာပါ ... ဟင့် ... ဟင့်”
 ပြော၍ ရှိုက်ကြီးတငင်ငင်ခိုချလိုက်လေတော့တယ် ...

www.burmeseclassic.com

“ကဲ ... တိတ်ပါ ... လာ တို့တွေ ဟိုနားက ခုံတန်းလျား မှာထိုင်ပြီး စကားပြောရအောင်”

“အင်း ... ”

ခန့်ထည် ခေါ်လာရာနောက်သို့ ချီဇင်က လိုက်လာတယ်။ နှုပ်ယောက်သား ခုံတန်းလျားမှာထိုင်ကြတော့ ခန့်ထည်က ...

“မင်း ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ ... ငါဘာမှန်းမလည်နိုင်ဘူး ... ပြီးတော့ မင်းဟာ လူတစ်ယောက်မှဟုတ်ရဲ့လား”

“လူတစ်ယောက် ... ”

ချီဇင်က စကားပြောရင်း ရပ်သွားတယ် ...

“ဟုတ်တယ်လေ ဒီသဘောပေါ်မှာ မင်းကြောင့်လူသုံးယောက် သေခဲ့ပြီ ... ”

“ဟင် ... သေခဲ့တယ် ဟုတ်လား”

ချီဇင်က အိပ်ပျော်နေရာမှ လန့်နိုးသူတစ်ယောက်လိုမေးလိုက်တယ် ...

“ဟာ ... မင်းကိုယ်တိုင်သတ်လိုက်တာတောင် မသိဘူးလား ... ”

“ချီဇင် တကယ်မသိတာပါ ... ”

ခန့်ထည်က စိတ်ပျက်စွာနှင့် ...

“ငါ့ရှေ့မှာ မင်းသတ်လို့သေတာက ယောက်ျားနှစ်ယောက်၊ ပြီး ကလေးမလေးတစ်ယောက် ... ”

“မသိဘူး ချီဇင် အဲဒါတွေမသိဘူး”

ချီဇင်က ခန့်ထည်ကို ပြန်အော်၍ ငိုပြန်တယ် ...

“ခက်တယ် ... မကြာခင် မင်းဒုက္ခရောက်တော့မယ် ... မင်း ငါ့ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောစမ်း ... မင်း လူမဟုတ်ဘူးမလား”

“ရှင် ... ရှင်က ဘယ်လိုထင်လို့လဲ”

ချီဇင်က ဝမ်းနည်းသံနဲ့ ခန့်ထည်ကို ပြန်မေးလိုက်တယ်။

“မင်း လူသတ်တာ သွေးစုပ်လိုက်တာ မင်း ... မင်းဟာ သွေးစုပ်ဖုတ်ကောင်မလား”

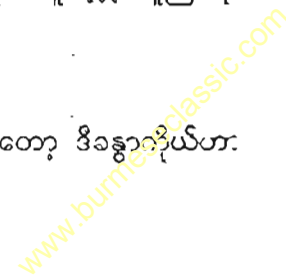
“ရှင် ... ”

ချီဇင်က မျက်လုံးလေးဝိုင်းလျက် ခန့်ထည်ကိုအလန့်တကြား ပြန်ကြည့်တယ် ... ခန့်ထည်က ချီဇင်ကိုကရုဏာသက်စွာနဲ့

“ငါ့ကိုပြောရင် ငါမင်းကို ပြဿနာမရှာပါဘူး ... ကူညီစရာ ရှိရင် ကူညီလို့ရအောင်လေ”

ပြောတော့ ချီဇင်က ...

“ချီဇင်ပြောပြပါမယ် ... တကယ်တော့ ဒီခန္ဓာကိုယ်ဟာ

ချိုဇင်ခန္ဓာကိုယ်ပါ။ ဝိညာဉ်ကလည်း ချိုဇင်ဝိညာဉ်ပါပဲ ... ဒါပေမယ့် ဘစ်ခါတစ်ခါ သတိလစ်သလိုဖြစ်သွားပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘာမှန်းကို မသိတော့တာပါ။

“သတိပြန်ရရင် ချိုဇင်မှန်းပြန်သိတယ်ပေါ့”

ခန့်ထည်က စကားကိုထောက်ပေးလိုက်တယ် ...

“ပြန်သိတယ် ... ပြီးတော့ အိပ်မက်လိုလိုနဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ လည်ပင်းကိုကိုက်ပြီး သွေးစုပ်သလိုမျိုးကို ပြန်သိနေတယ်”

“အင်း ... အဲဒါတွေက သယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“ဟင်း ... ”

ချိုဇင်က သက်ပြင်းချလိုက်တယ် ...

“ကျောင်းကပြန်လာပြီး ခေါင်းမူးလို့အိပ်တယ် ... အိပ်ရာကထတော့ ခေါင်းအုံတာနဲ့ ရေခေါင်းလောင်းချိုးတယ် ... ခေါင်းထဲ မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်လာပြီး လဲကျသွားတယ် ...

အဲဒီအချိန်မှာ ချိုဇင်ကို လူမည်းကြီးနှစ်ယောက် လက်တစ်ဖက်ဆီဆွဲပြီး လာခေါ်တယ် ... လေထဲလွင့်ပြီး တစ်နေရာရောက်တော့ ကျောက်ဂူကြီးထဲရောက်သွားတယ် အဲဒီဂူထဲမှာ လူမည်းကြီးတွေ အများကြီးပဲ သူတို့ဘေးက ကျောက်ခုတ်တင်မှာ ကောင်မလေးတစ်ယောက်လဲနေတယ် ...

အံ့ဩဖို့ကောင်းတာက အဲဒီကောင်မလေး ချိုဇင်နဲ့ တစ်ပုံတည်းပဲ ... လူမည်းကြီးထဲကတစ်ယောက်က ချိုဇင်ကို နင်နဲ့တို့ သမီးတော်နဲ့ ဝိညာဉ်ချင်းလဲမယ်ဆိုပြီး လက်စွဲရမ်းလိုက်တယ် ...

ချိုဇင်လည်း ကြောက်ကြောက်နဲ့ ငယ်သံပါအောင်အော်ရင်း ပြေးထွက်လာတယ် ... ချိုဇင်နောက်က သူတို့တွေလိုက်ကြတယ်။ ဒါပေမယ့် မမှီပါဘူး ... စမ်းချောင်းတစ်ခုဖြတ်ပြီးပြေးလာတော့ တစ်ဘက်မှာ သူတို့ကျန်ခဲ့တယ် ...

ချိုဇင်လည်း အိမ်ကိုမှန်းပြီး ပြန်လာတယ် ... အိမ်ရောက်တော့ ချိုဇင်ရုပ်ခန္ဓာမရှိတော့ဘူး။ အိမ်ကလူတွေက ချိုဇင်အလောင်းပျောက်လို့တဲ့ ဒါနဲ့ပဲ ချိုဇင်လည်း ကိုယ့်အလောင်းကိုယ်လိုက်ရှာတာ အရပ်ထဲမှာ လူမနေတဲ့တိုက်ပျက်ကြီးမှာ ချိုဇင်ခန္ဓာကိုယ်လဲနေတာ တွေ့တာနဲ့ ဝိညာဉ်ဝင်ကပ်လိုက်တယ် ... ဒါပေမယ့် ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ချိုဇင်ကြောင့် လူတွေသေနေပြီ ... ဒါကြောင့် ကြောက်ကြောက်နဲ့ ညဘက်မှာ အိမ်ကချိုဇင်အဝတ်အစားနဲ့ပိုက်ဆံယူပြီး ရန်ကုန် ထွက်လာတာ ... ”

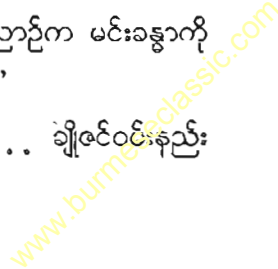
ချိုဇင်က ရှည်လျားစွာ ခန့်ထည်အားရှင်းပြတယ်။ ခန့်ထည်က

“ဒီလိုဆို ဒီသဘောမှာ သွေးစုပ်ခံရပြီး သေတာက ဘယ်လိုလဲ ... ”

“ချိုဇင်ရှင်းပြပါ့မယ် ... ချိုဇင်အိပ်တဲ့အချိန်ပဲဖြစ်ဖြစ် ဒါမှမဟုတ် ခေါင်းတွေမူးပြီး သတိလစ်သွားတာနဲ့ ဘာမှကို မသိတော့တာ ... ”

“အင်း ... အဲဒီအချိန်မှာ တစ်ခြားဝိညာဉ်က မင်းခန္ဓာကို ဝင်ကပ်ပြီး သူလုပ်ချင်တာလုပ်တဲ့သဘောပေါ့”

“ချိုဇင်တော့ မပြောတတ်တော့ပါဘူး ... ချိုဇင်ဝင်းနည်း

တာက ဒီခန္ဓာကိုယ်ကို ဝိညာဉ်နှစ်ခုက ပိုင်နေသလိုဖြစ်နေတယ်၊
ချိုဇင် ဘာလုပ်ရမလဲ ... ပြောပါ”

“ဟင်း ... ”

ခန့်ထည်လည်း ဘာမှမပြောတတ်တော့ သက်ပြင်းကိုသာချ
လိုက်တယ် ... ။

ဝိညာဉ်နှစ်ခုက ဒီလိုဆိုပြီး ...

အခန်း (၁၂)
ဝိညာဉ်တွေ့စားဆီးပို့

သင်္ဘောပေါ်မှ လူတွေကတော့ ထိတ်လန့်လို့နေကြပြီ ... အပျော်ခရီးထွက်လာကြပေမယ့် သူတို့အားလုံး မပျော်ကြ။ ဘယ်အချိန် ကိုယ့်နောက်ရောက်လာပြီး ကိုယ်လည်ပင်းကို သွေးစုပ်ခံရမလဲဆိုတာကိုတွေးပြီး ထိတ်လန့်နေကြတယ် ...

လုံခြုံရေးအရာရှိကတော့ ...

“ဘာမှ မစိုးရိမ်ကြပါနဲ့ တရားခံကို ကျွန်တော်တို့ အပြင်းအထန်ရှာနေပါတယ် ... တစ်ယောက်တည်း လူရှင်းတဲ့နေရာမျိုး မသွားကြပါနဲ့ ပုံမှန်အတိုင်းပျော်ကြပါ ခရီးသည်တွေလုံခြုံရေးအတွက် ကျွန်တော်တို့တာဝန်ယူပါတယ် ...”

လုံခြုံရေးအရာရှိက ဘယ်လိုအာမခံချက်ပေးပေး ခရီးသည်တွေရဲ့ စိုးရိမ်ထိတ်လန့်မှုကို မဖြေဖျောက်နိုင်ခဲ့ ...

ထို့ကြောင့် ...

သင်္ဘောပေါ်ရှိ အရေးပေါ်လုံခြုံရေး အစည်းအဝေးပွဲကိုခေါ်ရတယ်။ လုံခြုံရေးအရာရှိများနှင့်အတူ ဆရာဝန်အဖွဲ့ ခရီးသည်ကိုယ်စားလှယ်သုံးယောက်နှင့် ကိုသီဟကိုပါခေါ်သဖြင့် အစည်းအဝေးအခန်းသို့ ကိုသီဟရောက်လာတယ် ...

လုံခြုံရေးအရာရှိက ...

“သင်္ဘောပေါ်မှာ လူသေတာ သုံးယောက်ရှိပြီ။ သုံးယောက်လုံးဟာ ဒဏ်ရာထူးနဲ့သေကြတာ ကျုပ်တို့တရားခံကိုဖော်ထုတ်နိုင်ဖို့နဲ့ နောက်ထပ် လူတွေမသေအောင် ကာကွယ်ဖို့အတွက် လူကြီးမင်းတို့ ဆီက အကြံဉာဏ်တောင်းခံပါတယ် ...”

ပြောတော့ အစည်းအဝေးလာသူတွေက သူတို့အမြင်ကို တစ်ယောက်တစ်မျိုး ပြောကြတယ် ...

အားလုံးပြောပြီးလို့ နောက်ဆုံးမှာ ကိုသီဟကထပြန် ...

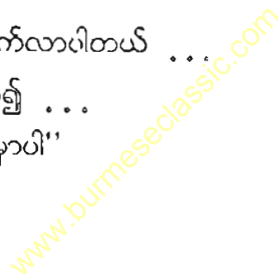
“ကျွန်တော် အခုပြောမယ့်စကားဟာ အခုဒီအစည်းအဝေးကိုလာတဲ့ လူတွေ ယုံကြည်ကြမယ်မထင်ဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်ပြောမှာ အမှန်တကယ်ဖြစ်တဲ့ ကိစ္စပါ။ ကျွန်တော်တို့သင်္ဘောပေါ်မှာ သွေးစုပ်ဖုတ်ကောင် ပါလာပါတယ်”

“ဟာ ... မဖြစ်နိုင်တာ”

“အဓိပ္ပါယ်မရှိတာ ဒီလူစိတ်မှမှန်ရဲ့လား”

တစ်ယောက်တစ်မျိုး ဝေဖန်သံတွေ ထွက်လာပါတယ် ... ကိုသီဟက ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်ဘဲဆက်၍ ...

“နောက်ထပ်လည်း လူတွေသေဆုံးဦးမှာပါ”

ပြောတော့ လုံခြုံရေးအရာရှိကထ၍ ...

“ခင်ဗျား အဲဒီစကားမပြောသင့်ဘူး၊ ကျုပ်တို့ကိုစော်ကားနေ သလိုပဲ”

“ကျွန်တော် အမှန်အတိုင်းပြောတာပါ။ သေသွားတဲ့လူတွေ ရဲ့အလောင်းကို ပင်လယ်ထဲသင်္ဂြိုဟ်ပစ်ရင် ကောင်းမယ် ...

ဒါမှမဟုတ်ရင် နောက်ဆက်တွဲ ပြဿနာတွေ ထပ်ဖြစ်နိုင် တယ် ... ဘာလို့လဲဆိုတော့ ပရလောကနဲ့ ဆက်စပ်နေတဲ့ ပြဿနာကြောင့်ပါ ... ”

ကိုသီဟက ရှင်းပြပေမယ့် လုံခြုံရေးအရာရှိက ...

“ဒေါက်တာစကားတွေ စိတ်ကူးယဉ်သိပ်ဆန်နေတယ်။ သေ သွားတဲ့ လူတွေက ဘာခုကွထပ်ပေးနိုင်မှာလဲ ... သူတို့အလောင်း တွေကိုလည်း အောက်ထပ်အခန်းလွတ်ထဲထည့်ပြီး သော့ခတ်ထား တာလေ”

“ကျုပ်ကတော့ ကျုပ်တွေ့ထင်ယူထားတာကို သတိပေးပြီးပါ ပြီ”

ကိုသီဟကပြော၍ အစည်းအဝေးခန်းထဲက ထွက်လာတယ်။

စကြိုန်လမ်းအတိုင်းလျှောက်ရင်း ကော်ဖီဆိုင်ရှေ့အဖြစ်မှာ ...

“ကိုသီဟ ... ”

သူနာမည်ကိုခေါ်လိုက်တဲ့အသံကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ခန့်ထည်နှင့် ကောင်မလေးဟစ်ယောက် ကော်ဖီဆိုင်သောက်နေ တယ်။

“ဟုတ်လှချည်လား ခန့်ထည် Girl Friend တောင် ရှိနေပြီပဲ”

“ထိုင် ... ကိုသီဟ ဘယ်ကပြန်လာတာလဲ”

“အစည်းအဝေးက သိတယ်မလား ... ငါပြောတာ ဘယ်သူမှ လက်မခံကြဘူး ... ”

“ကိုသီဟ ဘာပြောလို့လဲ”

“သင်္ဘောပေါ်မှာ လူတွေထပ်သေဦးမယ် ... အလောင်းတွေ ကို ရေထဲပျော်လိုက်လို့”

“ဟင် ... ”

ခန့်ထည်မျက်နှာ ပျက်သွားပြီး ဘေးကကောင်မလေးကို အလျင်အမြန် ကြည့်လိုက်တယ် ... ပြီးတော့ ...

“ကိုသီဟကို ပြောစရာရှိတယ် ... ”

“ဟေ ... ဘာလဲကွ”

“ဒီမှာပြောလို့မရဘူး ... အခန်းသွားမယ် လာ ချီဇင်”

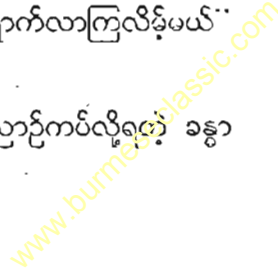
ခန့်ထည်က ကောင်မလေး လက်မောင်းကိုကိုင်ကာ အလော တကြီး ထထွက်လာတော့ ကိုသီဟလည်း နောက်မှလိုက်လာတော့ တယ် ...

www.burmeseclassic.com

“အဲဒါပဲ ကိုသီဟ ... ကျွန်တော်တို့ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ
 သူကလည်း သူ့ကိုယ်ပိုင်စိတ်ကြောင့်ဖြစ်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး”
 ကိုသီဟတစ်ယောက် ချီဇင်ကို အလွန်စိတ်ဝင်စားသွားတယ်
 “ချီဇင် မင်းရင့်ကိုသိလား”
 “သိပါတယ် ... မင်းရင့်က ချီဇင်ကို သိပ်ချစ်တာပါ။
 ချီဇင်ရဲ့အလောင်းပျောက်လို့ မင်းရင့်ပြဿနာတက်တာလည်း ချီဇင်
 သိပါတယ် ... ဒါပေမယ့် ဘာမှမတတ်နိုင်ပါဘူး”
 “ဟုတ်ပြီလေ ... ချီဇင်ရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကို မကောင်းဆိုးဝါး
 ဝင်ကပ်ပြီး သူ့လုပ်ချင်ရာလုပ်တာ ချီဇင်သိလား ... ”
 ကိုသီဟအမေးကို ချီဇင်က ခေါင်းညိတ်လိုက်တယ် ...
 “သိပါတယ် ဖြစ်နေတုန်းတော့ မသိဘူး ... ဖြစ်ပြီးမှ
 အိပ်မက်လိုလို သိတာ ... ”

“ဟုတ်ပြီလေ ... ချီဇင်ကို မကောင်းဆိုးဝါး ဘယ်အချိန်
 ကပ်နိုင်လဲဆိုတာတော့ အတိအကျ မသိဘူးပေါ့ ... ”
 “အများအားဖြင့်တော့ ညဘက်ကပ်တယ်ထင်တာပဲ”
 ချီဇင်ကပြောတော့ ကိုသီဟက ခေါင်းတဆက်ဆက်ညိတ်ကာ
 နေတယ် ... ပြီးတော့ ...
 “ခန့်ထည် ... တို့ ချီဇင်ကို တစ်ယောက်ထဲထားလို့
 မဖြစ်တော့ဘူး ... ”
 “ရှင် ... ”
 ချီဇင်က အံ့ဩသွားရာ ကိုသီဟက လက်ကာပြု၍ ...
 “မကောင်းဆိုးဝါး မကပ်နိုင်အောင် လုပ်ရမှာပေါ့ တကယ်တော့
 ကပ်ခဲ့ရင်လည်း တခြားလူတွေ အန္တရာယ် မဖြစ်အောင်ထိန်းချုပ်
 မယ်လေ။ ချီဇင်က ခန့်ထည်အခန်းမှာလာနေလိုက် အစ်ကိုနဲ့
 ခန့်ထည်က တစ်ခန်းထဲနေလိုက်မယ် ... ချီဇင် ပုံစံပြောင်းတာပဲ
 အချိန်မီ ထိန်းချုပ်လို့ရတယ်လေ ... ”
 ခန့်ထည်က ချီဇင်ကိုလှမ်းကြည့်တယ် ချီဇင်ကတော့ ခေါင်း
 လေးငုံ့ကာနေသည်။
 “ဘယ်လိုလဲ ချီဇင် ... ဖြစ်မလား”
 “ဖြစ်ပါတယ် ... ဒါပေမယ့် မနက်ဖြန် လကွယ်ညမလား
 လကွယ်ညဆိုရင် သူတို့တွေ ဒီသင်္ဘောပေါ်ရောက်လာကြလိမ့်မယ်”
 “ဟင် ... ဘယ်လို”
 “ဟုတ်တယ် ... သူတို့တွေက ဝိညာဉ်ကပ်လို့ရတဲ့ ခန္ဓာ

ကိုယ်မှန်သမျှကို ကပ်လိမ့်မယ် ... လူတွေရဲ့ သွေးသားဟာ သူတို့ အစာပဲ လူတွေရဲ့သွေးသားကို လာယူလိမ့်မယ်”

“ဟာ ... အဲလိုဆို ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

ခန့်ထည်ကမေးတော့ ချိုဇင်က ...

“ချိုဇင် ခန္ဓာကိုယ်ကို မကောင်းဆိုးဝါးကပ်လာရင် ချိုဇင် ခန္ဓာကိုယ်ကို ဖျက်ဆီးပစ်ပါ”

“ဟာ ... အဲလိုဆို ချိုဇင် ဝိညာဉ်ဘယ်ကပ်လို့ရတော့မလဲ”

“ချိုဇင် ဘဝတစ်ခုကို သွားပါ့မယ် ... ချိုဇင်ကြောင့် တခြားလူတွေ ဒုက္ခမဖြစ်စေချင်လို့ပါ”

ခန့်ထည်က ပျက်ယွင်းတဲ့ မျက်နှာနဲ့ချိုဇင်ကို လှမ်းကြည့်နေ ပေမယ့် ကိုသီဟကတော့ တစ်စုံတစ်ခုကို လေးနက်စွာတွေးနေတော့ တယ် ...

သမီးလေးမသေဘူးဆိုပြီး ချိုဇင်ကတော့ ...

ဦးလူဝလည်း သောက်ထားတဲ့အရှိန်နဲ့ မူးနေတယ် ...

“ဝုန်း ... ”

“ဟင်”

အတွင်းမှ အလွန်အားပြင်းစွာ တွန်းလိုက်တဲ့အရှိန်ကြောင့် တံခါးမှာ ရှေ့သို့ကျသွားတယ်။

ဦးလူဝလည်း ကြောင်၍ကြည့်နေစဉ် အထဲမှ ယောက်ျားနှစ်ဦးနဲ့ ကလေးမလေးတစ်ယောက် ထွက်လာတယ် ...

“ဟင် ... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ မသာတွေထလာတယ် ပြဿနာပဲ ... ”

ဦးလူဝက ကြောက်ကြောက်နဲ့ နောက်လှည့်ပြေးမယ်လုပ်ရာ

“ဟင်”

သူပခုံးပေါ် လက်အေးကြီးတစ်ဘက်ကျလာပြီး တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားတယ် ...

“မ ... မလုပ်ပါနဲ့”

ဦးလူဝက အတင်းရုန်းသော်လည်း ဦးလူဝကိုအတင်းဖက်၍ ပါးစပ်ကိုဖြူ၍ ဦးလူဝလည်ပင်းအား ကိုက်လိုက်ရာ ...

“အား ... ”

ငယ်သံပါအောင် အော်လိုက်တဲ့အသံကြားရပြီး ခဏအကြာမှာ တော့ ဦးလူဝလဲခွေ၍ ကျသွားတော့တယ် ...

သူတို့သုံးယောက် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ပြုံးပြီးကြည့်နေကြတယ် ...

အခန်း (၁၃) မသာတွေထွက်လာပြီ

“ဝုန်း ... ဝုန်း”

အခန်းတံခါးကို အတင်းဆွဲ၍ လှုပ်ရမ်းလိုက်တဲ့အသံကြောင့် အခန်းအပြင်၌ ရှိနေသော လုံခြုံရေးတစ်ဦးဖြစ်တဲ့ ဦးလူဝ ထိတ်လန့်သွားတယ် ...

“မသာတွေ ထည့်ထားတဲ့အခန်းက ဘာလို့အသံမြည်နေတာလဲ”

“ဝုန်း ... ဝုန်း”

အခန်းက လော့တံခါးဖြစ်သော်လည်း အပြင်မှသောခလောက်ကိုပတ်လာရိုက်၍ ထပ်မံခတ်ထားတာကြောင့် ပွင့်စရာအကြောင်း မရှိ။

ထို့နောက်မှာတော့ ...

သူတို့သုံးယောက်က သာမန်လူများလိုပင် သဘောအတွင်း
ဘက်သို့ လျှောက်ကာလာတယ် ...

သိပ်မကြာပါ ... လဲကျနေတဲ့ ဦးလူဝခန္ဓာကိုယ်လည်း
ဆတ်ခနဲတုန်လာပြီး ... သူတို့သုံးယောက်နောက်သို့ ပြေးလိုက်ကာ
အတူတကွ ထွက်လာကြတော့တယ် ...

“ဒုန်း ... ဒုန်း”

အခန်းတံခါးထုသံကြောင့် မစန္ဒာက သူ့ယောက်ျားကိုလှမ်း
ကြည့်လိုက်တယ် ...

“ဘယ်သူလဲ ... မသိဘူး”

“တစ်ယောက်ယောက်နေမှာပေါ့ကွာ ... ဖွင့်ပေးလိုက်”

“အင်း ... အင်း”

မစန္ဒာထိုင်ရာမှထ၍ အခန်းတံခါးကိုဖွင့်ပေးလိုက်ရာ ...

“ဟင် ... သမီးလေး”

သူ ဘယ်လိုမှမျှော်လင့်မထားတဲ့အရာတစ်ခု မစန္ဒာယောက်ျား
ကိုအောင်ကတော့ စိတ်ထဲ ဝေဝေဝါဖြစ်နေတယ် ...

“သမီးလေး မသေဘူးနော် ... မေမေ ဝမ်းသာလိုက်တာ
သမီးရယ်”

မစန္ဒာက အားရဝမ်းသာနဲ့ သူ့သမီးအား ပြေးဖက်မည်ပြုလိုက်
ရာ ကိုအောင်က ...

“မစန္ဒာ မဖက်နဲ့ သူ့ကိုမထိနဲ့”

အလျင်အမြန် သတိပေးသော်လည်း ကလေးက မစန္ဒာ
လည်ပင်းကို အတင်းပြေးကာ သိုင်းဖက်ထားတယ် ... ကိုအောင်က
အနားသို့ပြေးလာပြီး မစန္ဒာကို ဖက်ထားတဲ့ ကလေးလက်တွေကို
အတင်းဖယ်ချရာ ...

မစန္ဒာက ...

“ကိုအောင် ... ရှင်ဘာဖြစ်နေလဲ ... ဒါ စန္ဒာတို့သမီး
လေးလေ ... ”

“မဟုတ်ဘူး သူ့မျက်လုံးတွေ နီရဲနေတယ် ... သူ့ပုံစံက
ဘာအမူအရာမှမရှိဘူး၊ မကောင်းဆိုးဝါးကပ်နေတာ ဖယ်”

ကိုအောင်က ကလေးလက်ကို အတင်းခွာချသော်လည်း
အလွန်သန်မာစွာနဲ့ မစန္ဒာကို ဖက်ထားတာ ခွာမရတော့ ...

ပြီးနောက် မစန္ဒာလည်ပင်းအား ကိုက်ရန်အတွက် ပါးစပ်ကို
ဖြုလိုက်ရာ ...

“ဟင် ... ”

ဖြူဖွေးနေသော အစွယ်နှစ်ချောင်းထွက်ပေါ်လာပြီး ကိုက်ချ
လိုက်လေတော့တယ် ...

“အား ... ”

မစန္ဒာက ငယ်သံပါအောင် အော်လိုက်ပြီး ခွေကျသွားရာ
ကိုအောင်က ကုလားထိုင်ကို ပြေးယူပြီး ကလေးကို အားရပါးရ
ရိုက်ချလိုက်ရာ ...

“ခွပ် ... ”

www.burmeseclassic.com

“ဟင် ... ”

ကလေးက နည်းနည်းလေးမှ မတုန်လှုပ် ကိုအောင်က အဆက်
မပြတ် ရိုက်ချတယ် ... သို့သော်လည်း

ကလေးက ဘယ်လိုမှမဖြစ် ကိုအောင်ကို နှိရဲသော မျက်လုံးနဲ့
စိုက်ကြည့်ပြီး ကိုယ်ပေါ်ခုန်တက်ကာ လည်ပင်းအား ကိုက်ချလိုက်လေ
တော့တယ် ...

“အား ... ”

“မိုး”

“ဟင် ... ရှင် ... ရှင် ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ... ရှင် သေ
သွားပြီလေ”

“ဟင့်အင်း ... ”

မိုးအလွန်ထိတ်လန့်နေတယ် ... ဒီလူကြီးကို နဂိုတည်းက
ကြောက်လန့်နေတာလေ ...

အခန်းအပြင်ဘက်ကို ပြေးထွက်ဖို့ ကြိုးစားလိုက်တယ်။

“ဂုန်း ... ”

မိုးရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကို အတင်းဆောင်တွန်းလိုက်တာကြောင့် ခုတင်
ပေါ်ပြုတ်ကျသွားတယ် ...

“ရှင် ... ဘာလုပ်တာလဲ”

“ငါ ... မင်းကို လာခေါ်တာ”

ကြောက်မက်ဖွယ်အသံကြီးနဲ့ ပြောလေရာ ...

“ကျွန်မနားကို မလာနဲ့ ... သွား ... သွား”

မိုးက အတင်းပြန်အော်ရာ ထိုလူကြီးက အနားသို့တဖြည်းဖြည်း တိုးကပ်လာသည်။

မိုးက ခုတင်ပေါ်မှာရှိတဲ့ ခေါင်းအုံးနဲ့ကောက်ပေါက်တယ်။

“ဂုန်း ... ”

ထိုစဉ် ... အခန်းတံခါးပွင့်လာပြီး မိုးရဲ့မိခင်နဲ့ ဖခင်ရောက်လာတယ် ...

“မောင် မင်းဒင် ဘာလုပ်တာလဲ ... ”

“ဟင် ... ”

မင်းဒင်က မိုးကိုအာရုံစိုက်နေရာမှ အသံကြားရာ အနောက်ဘက်လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ...

“ဟင် ... မင်း ... မင်း”

မျက်လုံးနှစ်ဘက်လုံးက နီရဲကာ မိုးရဲ့မိခင်ရှေ့ကို တဖြည်းဖြည်းတိုးကပ်လာပြီး သူ့လက်နဲ့ ပခုံးနှစ်ဖက်ကိုကိုင်၍ လည်ပင်းအားကိုက်မည်အပြုတွင် မိုးကအတင်းပြေးကာ ခါးကိုအားကုန်လက်နဲ့ ဆွဲထားတယ် ... သို့သော်

လုံးဝမရ ...

“အား ... ”

မိခင်ရဲ့အော်သံနဲ့အတူ လဲကျသွား၏။ မိုးရဲ့ဖခင်က မင်းဒင်ကိုပြေးထိုးရာ ထိုးတဲ့လက်ကို သူ့လက်နဲ့ဆုပ်ထားပြီး ...

“အာ ... အား”

“ရှင် ... လွတ်”

မင်းဒင်က မိုးရဲ့ဖခင်ကို အတင်းဆွဲ၍ လည်ပင်းကိုကိုက်လေရာ ...

“သမီးပြေး ... ပြေးတော့”

“အဖေ ... ”

“ပြေး သမီး ပြေး ... ”

မိုးလည်း ဘယ်လိုမှ မတတ်နိုင်တဲ့အဆုံးမှာတော့ အပြင်သို့ အတင်းပြေးကာ ဝှက်လာခဲ့တယ်လေ ...

လုံခြုံရေးအကျိုး အမြတ်များလဲ ?

အခန်း (၁၄)
သစ်နက်သားစူးများ

သဘောတစ်စီးလုံးမှာ အော်ဟစ်သံတွေ ထိတ်လန့်တကြား
ပြေးလွှားသံတွေ ဆူညံလို့နေတယ် ...

ကိုသီဟနှင့် ခန့်ထည်တို့လည်း အခန်းအပြင်ဘက်ထွက်လာပြီး
အခြေအနေကို ကြည့်တယ် ...

“ကိုသီဟ ... ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ၊ သဘောပေါ်က လူ
တော်တော်များများ သွေးစုပ်ခံလိုက်ရပြီထင်တယ်”

“အင်း ... ”

ကိုသီဟက ခန့်ထည်ပြောတာကို ခေါင်းပဲညိတ်တယ်။ ဘာမှ
ပြန်မပြော ... လေးနက်စွာစဉ်းစားနေတယ် ...

အဲဒီအချိန်မှာပဲ သဘောလုံခြုံရေးအရာရှိနှင့်အဖွဲ့ ရောက်လာ
ပြီး ...

“ဒိုင်း ... ဒိုင်း”

သေနတ်ဖောက် အသံပေးလိုက်တယ် ...
ရုတ်တရက်တော့ အသံတွေတိတ်သွားတယ် ...
လုံခြုံရေးအရာရှိက ...

“ကျုပ်ကတော့ သရဲတစ္ဆေတို့ သွေးစုပ်ဖုတ်ကောင်တို့ ဘာမှ
နားမလည်ဘူး ... အားလုံး ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်နေပါ မနေရင်
ကျုပ်သေနတ်က ငြိမ်အောင်လုပ်ပေးရမယ် ... ”

သင်္ဘောအလယ်ခန်းမထဲက လူတွေကို အော်ပြောလိုက်တယ်
သေနတ်တွေကို ထိုလူတွေဆီ ချိန်ထားတယ် ...

ထိုအချိန်တွင် ...
“အား ... ”
“ဒိုင်း ... ”

မျက်လုံးနီရဲကာ အသိစိတ်ကင်းမဲ့နေသူတစ်ယောက် အတင်း
ပြေးလာရာ ရဲအရာရှိက သေနတ်နဲ့ပစ်လိုက်တယ် ...
နောက်တစ်ယောက်လည်း ပြေးလာတယ် ...

“ဒိုင်း ... ”
သေနတ်ပစ်ခံရသူတွေကလည်း ကျလို့သွားပေမယ့် ပြန်ထ
လာတယ် ...

“ဟာ ... ”
လျင်မြန်လွန်းတဲ့အရှိန်နဲ့ ရဲအရာရှိအဖွဲ့ကို ဝင်လုံးရာသေနတ်
နှင့် လဲပစ်၍ မရတော့ ... အတင်းလုံးနေရာမှ လည်ပင်းအား

ကိုက်လိုက်တော့တယ် ...

“ကိုသီဟ ... အခြေအနေက မကောင်းတော့ဘူး ...
ကြာရင် တစ်စီးလုံး အဲလိုဖြစ်တော့မယ် ... ”

“လာ တို့တွေ ချီဇင်ဆီသွားကြမယ်”
“ဟုတ်ကဲ့ ... ”

နစ်ယောက်သား ချီဇင်ရီရာ အခန်းသို့ပြေးထွက်လာကြတယ်။
အခန်းတံခါးကို အပြင်ကပိတ်ထားသဖြင့် ဖွင့်၍အထဲသို့ဝင်လာရာ
ခုတင်ပေါ်တွင် ခွေခွေလေးအိပ်နေသော ချီဇင်ကိုတွေ့လိုက်ရ၏။

“ချီဇင် ... ”
“အင်း ... ”

ချီဇင်က မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်တယ် ... ပြီးတော့ ထထိုင်ပြီး
“ဘာလဲဟင် ... ”

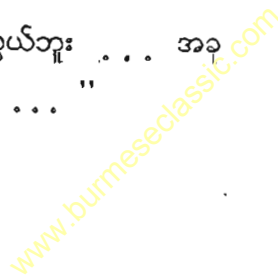
မေးရာ ခန့်ထည်က ...
“ချီဇင် ... သင်္ဘောအောက်ခန်းထဲ ထည့်ထားတဲ့ အလောင်း

တွေကို ဝိညာဉ်တွေစီးမိပြီး သင်္ဘောပေါ်ကလူတွေကို ဒုက္ခပေးနေ
တယ် ... ”

“ဟင် ... ”
ချီဇင်က ခန့်ထည်ကို အံ့သြစွာကြည့်တယ် ...

ကိုသီဟက ...
“သင်္ဘောတစ်စီးလုံး အစီးခံရရင် မလွယ်ဘူး ... အခု

တောင် အတော်များများ သွေးစုပ်ခံလိုက်ရပြီ ... ”
“အင်း ... ”

ချိုဇင် ဘာလုပ်ရမုန်းမသိဖြစ်နေတယ်။ တကယ်ဆို သူဟာ ပုံမှန်ဆို သာမန်မိန်းကလေးတစ်ယောက်မလား ...

ခန့်ထည်က ...

“သူတို့ကိုနှိမ်နင်းဖို့ လုပ်မှဖြစ်မှာပေါ့ ... ”

“ခန့်ထည် ... သူတို့ဟာ တို့သာမန်လူတွေနဲ့မတူဘူး။

ပရလောကသားတွေဆိုတော့ လူတွေလို နှိမ်နင်းလို့ မရဘူး”

“ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ အစ်ကို ... ”

“အင်း ... သူတို့ ဒီသင်္ဘောကထွက်သွားရင် သင်္ဘောပေါ်မှာ အခုလှုပ်ရှားနေတဲ့ လူတွေအားလုံး အလောင်းတွေပဲ ကျန်တော့မယ် ...

သူတို့သွေးစုပ်ခံရတဲ့အထဲမှာ တို့လည်းပါချင်ပါသွားနိုင်တယ် လုပ်စရာနည်းလမ်းတစ်ခုပဲရှိတယ် ... ”

“ပြောလေ ... ကိုသီဟ”

ခန့်ထည်ကပြောပေမယ့် ကိုသီဟက မဖြေသေး။ ခေါင်းကို ဆတ်ကာ အခန်းအပြင်ကို ထွက်သွားတယ်။

သဘောက ချိုဇင်ရှေ့မှာ မပြောချင်တဲ့သဘော။

ကိုသီဟ အခန်းအပြင်ထွက်သွားတော့ ခန့်ထည်လိုက်မည်

အပြု ချိုဇင်က ...

“အစ်ကို ... ”

“ဟင် ... ”

ချိုဇင်က ခန့်ထည်နားသို့ လျှောက်လာပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင်၌

မျက်နှာကိုဟောကြည့်ပြီး ...

“ချိုဇင်ကို ပစ်မထားနဲ့နော် ... အစ်ကိုသွားရာကို ချိုဇင် ကိုခေါ်သွားပါ ... ချိုဇင် အရမ်းကြောက်တာပဲ အစ်ကို ... ”

“အင်း ... ”

ခန့်ထည်က သူလက်နှင့် ချိုဇင်ပခုံးတစ်ဘက်ကို အသာဆုပ်ကာ နှစ်သိမ့်ရင်း အခန်းအပြင်ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့လေတော့တယ်။

www.burmeseclassic.com

မျိုးနွဲ့ ရထားတာ ဘာအသုံးဝင်မှန်းလည်း သူ မသိဘူး ...

ငါက အတင်းတောင်းတာနဲ့ ငါ့ကိုပေးလိုက်တာလေ"

"သစ်နက်သားက ဘာသုံးလို့ရလဲ ကိုသီဟ"

"ဆက်ပြောမယ် ... မူလက သုံးပေပတ်လည် တစ်ပေ အမြင့်တုံးပဲ ... အဲဒီတုံးကို အခုလို စို့ ပုံစံတွေလုပ်ပြီး ငါ့ဆရာ သမားတစ်ယောက်က စီရင်ပေးထားတာ ...

သူ အသုံးဝင်တာက ပရလောကသားတွေနဲ့ ပတ်သက်ရင် ဘာမဆိုနိုင်တယ် ... "

"ဟင် ... "

ခန့်ထည် အံ့ဩသွားတယ် ...

"ဒီသစ်နက်သားနဲ့ ဝိညာဉ်စီးထားတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကို စိုက်လိုက် တာနဲ့ အဲဒီဝိညာဉ်ဟာ ခန္ဓာကိုယ်မှာ မကပ်နိုင်ပဲ ချက်ချင်းထွက်သွား ရတယ် ... "

"ဟာ ... အဲဒါဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ ဒီသစ်နက်သားချွန်နဲ့ ဟိုကောင်တွေကို စိုက်လိုက်ရင်ရမှာပေါ့ ... "

ခန့်ထည်ပြောတာကို ကိုသီဟကပြုံးလိုက်တယ် ... ပြီး တော့ ...

"ဝိညာဉ်စီးပြီး လှုပ်ရှားနေတဲ့အချိန်မှာ သစ်နက်ရတာ သာမန်အလောင်းကို စိုက်လို့မရဘူး ... သစ်နက်သားကလည်း ငါ့ဆီမှာ အများကြီးပါမလာဘူး ...

ငါတို့ကိုယ်ငါတို့ ကာကွယ်ဖို့လောက်ပဲရမယ် သင်္ဘောပေါ်မှာ

ကိုသီဟက သူ့အခန်းထဲရောက်တော့ လက်ဆွဲသေတ္တာတစ်လုံး ကို ယူလာပြီး စားပွဲပေါ်တင်လိုက်တယ်။

"ကိုသီဟ ဘာတွေလဲ"

"ပြမယ် ... "

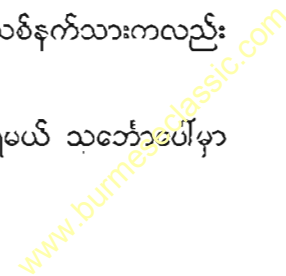
ကိုသီဟ သေတ္တာပိတ်ထားတဲ့ ခလုတ်တွေကို ဖြုတ်ပြီးသေတ္တာ အဖုံးကို ဖွင့်လိုက်ရာ ...

"ဟင် ... "

သေတ္တာထဲတွင် အနက်ရောင် သစ်သားဆူးများကို ခန့်ထည် တွေ့ရတယ် ...

ကိုသီဟက သစ်သားဆူးတစ်ခုကို ကောက်ကိုင်ပြီး ...

"ဒီသစ်သားကို သစ်နက်သားလို့ခေါ်တယ် ... အလွန်ရှားပါး တဲ့ သစ်သားတစ်မျိုးပဲ။ ငါ ကချင်ပြည်နယ်ဘက်သွားရင်း မုဆိုး တစ်ယောက်ဆီကရခဲ့တာ သူတို့က မျိုးရိုးစဉ်ဆက် အမွေသဘော

ဝိညာဉ်အစီးခံရတဲ့ လူ့အရေအတွက်က နည်းတာမဟုတ်ဘူးလေ”

“ဟုတ်တယ်ဗျာ ... ”

“ရှေ့ ... မင်း ငါးချောင်းယူထား ... ငါ ငါးချောင်းယူထားမယ် ... အခုလိုလုပ်ရမှာက သင်္ဘောကပ္ပတိန်ဆီသွားပြီး ဝိညာဉ်အစီးခံရတဲ့ လူတွေကို အသက်ကယ်လှေပေါ်တင်ပြီး သင်္ဘောက ခွာဖို့ စီစဉ်မှုဖြစ်မယ် ... ”

အချိန်နည်းနည်းကြာတာနဲ့ သင်္ဘောတစ်စီးလုံးက လူတွေ ဒုက္ခတွေ့သွားမယ်”

“ဟုတ်တယ် ... ကိုသီဟ ကောင်းတယ်၊ ကျွန်တော်ပါ လိုက်ခဲ့ရမလား”

“မလိုက်နဲ့ နေခဲ့ ... မင်း သတိထား စောင့်ကြည့်ရမှာက ချိုဇင်ပဲ ... ချိုဇင် ပုံစံပြောင်းတာနဲ့ နဖူးကို သစ်နက်သားအချွန်နဲ့ စိုက်ချလိုက် သူက အရေးကြီးတယ် ... ”

သူ့ကို မထိန်းချုပ်နိုင်ရင် အခြေအနေက အခုထက်ပိုဆိုးသွားမယ် ... ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ”

ကိုသီဟ အခန်းအပြင်ဘက်ထွက်သွားတော့ ခန့်ထည်လည်း သစ်နက်သား ငါးချောင်းကို ဘောင်းဘီအိတ်ထဲထည့်ထားလိုက်ပြီး အခန်းအပြင်ဘက်ထွက်လာတယ် ...

“ဝုန်း ... ”

“ဒုံး ... ”

သင်္ဘောအလယ်ခန်းမဆီမှ ထွက်လာတဲ့အသံတို့ကို အဆက်မပြတ် ကြားနေရတယ် ...

ထိုစဉ် ...

“ဟင်”

ကောင်မလေးတစ်ယောက် သူ့ရပ်နေရာဆီသို့ ပြေးလာသည်ကို လှမ်းတွေ့လိုက်တယ် ...

“လုပ်ပါဦး ... ”

သူ့နောက်မှာတော့ အခိုးကြီးတစ်ယောက်နှင့် အဘွားကြီးတစ်ယောက် လိုက်လာတယ် ...

ကောင်မလေးကို သေချာကြည့်လိုက်တော့ မိုးဆိုတဲ့ ကောင်မလေး ဖြစ်နေတယ်လေ ...

မိုးနဲ့အတူပါလာတာ ...
ဘယ်သူတွေလဲ ...

အခန်း (၁၅)
စစ်မှန်တဲ့သံယောဇဉ်

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

ခန့်ထည်ကမေးတော့ မိုးက ခန့်ထည်ခန္ဓာကိုယ်ရဲ့နောက်ဘက်ကိုဝင်ပြီးပုန်းတယ် ... သူ့နောက်ကလိုက်လာတဲ့ အဘိုးကြီးနှင့် အဘွားကြီးလည်း ခန့်ထည်ရှေ့တွင်ရပ်လျက် မိုးအား ...

“မိုး ... သမီး အမေတို့ဆီလာပါ”

“ဟင့်အင်း ... မလာဘူး၊ မိုးကိုကယ်ပါဦး”

အဘွားကြီးက သမီးကိုကရုဏာသက်စွာ ခေါ်တဲ့လေသံကြောင့် ခန့်ထည်က ...

“သူတို့က မိုးအမေနဲ့အဖေလား ... ”

“ဟုတ်တော့ဟုတ်တယ် ... အခု မဟုတ်တော့ဘူး၊ မိုးကို သတ်မလို့လိုက်လာတာ”

“သမီးမိုး ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ ... သူပြောတာ

ယုံနဲ့ အလကား ... လာ"

ခန့်ထည် အဘွားကြီးရဲ့ အခြေအနေကိုကြည့်လိုက်တယ် ပုံမှန် ပုံစံမဟုတ်မှန်းသိတာနှင့် တောင်းဘိထဲ လက်နှိုက်ကာ သစ်နက်သားကို အဆင်သင့်လုပ်ထားလိုက်တယ် ...

"ဝုန်း ... "

ရုတ်တရက် အဘွားကြီးက ခန့်ထည်ရှေ့ပြေးလာပြီး မိုးအား လှမ်းဆွဲမည်ပြုစဉ် ...

"ဒုတ် ... "

ခန့်ထည် အလျင်အမြန် အဘွားကြီးရဲ့နဖူးအား သစ်နက်စူးနှင့် ဖိုက်ချလိုက်ရာ ...

"အား ... "

အာခေါင်ခြစ်လျက် အော်လိုက်ပြီးလဲကျသွားရာ အဘိုးကြီးကလည်း ပြေးလာပြန်သဖြင့် အဘိုးကြီးရဲ့နဖူးအား သစ်နက်စူးဖြင့် ဖိုက်ချလိုက်တယ် ...

"အား ... "

"ဟင်"

သစ်နက်စူးနှင့် အစိုက်ခံရသည့် အဘိုးကြီးနှင့် အဘွားကြီးတို့ နဖူးမှ အရည်မည်းမည်းများ စီးကျလာတယ် ...

"ဟင့် ... ဟင့်"

မိုးရဲ့ ရှိုက်သံထွက်ပေါ်လာတယ် ...

"ငိုမနေနဲ့ တိတ်ပါ။ သူတို့က မင်းအဖေနဲ့ အမေ မဟုတ်ဘူး"

"သိ ... သိပါတယ် ... ဒါပေမယ့် ဟင့်"

မိုးက ငိုရှိုက်နေတုန်းပါပဲ ...

ခန့်ထည်က ... မိုးဘေးကခွာ၍

"ငါလုပ်စရာတွေရှိသေးတယ် အန္တရာယ်မဖြစ်ချင်ရင် ငါ နောက်လိုက်ခဲ့"

"ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့"

ခန့်ထည်က လှည့်ထွက်ပြီး ရှေ့ဆက်သွားရာ မိုးကနောက်က လိုက်မည်အပြု ...

"ဟင် ... "

မိုးရဲ့ ပခုံးပေါ်သို့ အေးစက်နေတဲ့ လက်တစ်ဖက်ကျလာတယ် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ...

"ရှင် ... ရှင် ဘာ ဘာလုပ်မလို့လဲ"

"ဟေ့ ... ဘာဖြစ်နေတာလဲ ... ဟင်"

ခန့်ထည်က မေးလိုက်ပြီး နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ချိုဇင်က မိုးကိုအတင်းဖက်ကာ လည်ပင်းအား ကိုက်ထားလျက် ...

"မင်း ... မင်း"

ချိုဇင်ရဲ့ မျက်လုံးတွေက နီရဲလို့နေတယ် ...

ချိုဇင် ပုံစံကလုံးဝပြောင်းလဲသွားပြီ ...

အိတ်ထဲက သစ်နက်သားစူးကို စမ်းကြည့်ပြီး တစ်ခုအား လက်ထဲအသင့်ဆုပ်ကိုင်ထားတယ် ...

"ဝုန်း ... "

ချိုဇင်က မိုးအားလွှတ်ချလိုက်ရာ မိုးရဲ့ခန္ဓာကိုယ်မှာ ကြမ်းပြင်ပေါ် ပစ်ကျသွားတယ် ...

“ဟင်း ... ဟင်း”

ချိုဇင်က နှုတ်ခမ်းကိုသပ်လျက် ခန့်ထည်ကိုကြည့်နေတယ်။

“ဟင် ... ”

ကြမ်းပြင်ပေါ်ကျသွားတဲ့ မိုးရဲ့ခန္ဓာကိုယ်က တဆတ်ဆတ် တုန်လာတယ် ...

“ဝုန်း ... ”

ချက်ချင်းပဲ ထရပ်လိုက်ပြီး ခန့်ထည်ကိုကြည့်လိုက်တယ်။

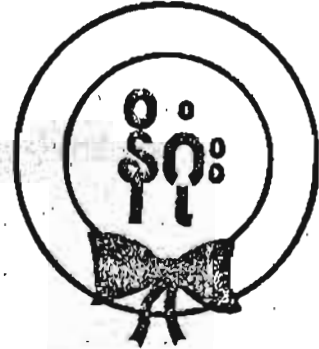
“ဟင် ... ”

နီရဲနေသော မျက်လုံးတို့က အရောင်တောက်နေတဲ့ မိုးဟာ ချိုဇင်နဲ့အတူ ယှဉ်ရပ်နေတယ် ...

ခန့်ထည်လည်း အိတ်ထဲက သစ်နက်သားကို ထုတ်လျက် ချိုဇင်နှင့် မိုးတို့နှစ်ယောက်ရှိရာသို့ ပြေးပြီးစိုက်ချလိုက်တယ် ...

“အား ... ”

ခန့်ထည် သစ်နက်သား စိုက်ချလိုက်တာကတော့ ချိုဇင် မဟုတ်ဘဲ မိုးဆိုတဲ့ ကောင်မလေး ဖြစ်လို့နေတယ်လေ ... ခန့်ထည်ရဲ့ လက်တစ်ဖက်မှာတော့ သစ်နက်သားတစ်ချောင်းရှိနေတယ်။ ချိုဇင်က ခန့်ထည်ကို ဘယ်လိုမှ မတုန်ပြန်ဘဲ ထွက်သွားလေတော့တယ် ... ။

၈၂၅၅၁၁၉၂၂ ဘုရားကျော် ...

သင်္ဘောကပ္ပတိန်နဲ့ ကိုသီဟတို့ စီစဉ်မှုဖြင့် သွေးစုပ်ခံရပြီး
ဝိညာဉ်ဘဝ မပြောင်းလဲသူများကို အသက်ကယ်လှေများပေါ်တင်
လျက် သင်္ဘောမှခွာစေတယ် ...

သင်္ဘောတစ်စီးလုံးကို သွေးစုပ်ဖုတ်ကောင်တို့ စီးမိသွားပြီလေ။

ခန့်ထည်တစ်ယောက် သင်္ဘောအတွင်းပိုင်းမှာ ချိုဇင်ကို သဲသဲ
မဲမဲရှာနေတယ် ...

“ဟင် ... ”

သင်္ဘောခန်းမအလယ်ရောက်တော့ များစွာသော သွေးစုပ်
ဖုတ်ကောင်များရဲ့ ရှေ့ရပ်နေသူက ချိုဇင်ကိုတွေ့လိုက်တယ်။

“ချိုဇင် ... ”

ခန့်ထည်အတင်းပြေး၍ ချိုဇင်အနားသွားရာ အနားရောက်
တော့ ...

“ဂုန်း ... ”

ခန္ဓာကိုယ်တောင့်တောင့်နှင့် လူကြီးက ခန့်ထည်အားဆွဲရာ

“ဒုတ် ...”

သစ်နတ်သားစူးဖြင့် နဖူးအားရိုက်စိုက်ချလိုက်တယ်။

အဲဒီနောက်မှာ ခန့်ထည်ကို ဝိုင်းထားကြတယ်။

“ဟေး ... ဟေး”

ခန့်ထည်က ချိုဇင်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာရပ်ပြီး လက်ထဲ တွင် တစ်ချောင်းထဲကျန်နေတဲ့ သစ်နက်သားကိုဆုပ်ကိုင်ထားတယ်

“ချိုဇင် ... မင်းအခုလိုဖြစ်တာ ငါလက်မခံနိုင်ဘူး”

ချိုဇင်ရှေ့ရပ်ပြောနေတော့ ချိုဇင်က ရီဝေစွာနဲ့ကြည့်နေတယ် ချိုဇင်ဘေးရပ်နေတဲ့ လူကြီးတစ်ဦးက ...

“သခင်မ ... သူ့သွေးကိုယူပါတော့”

ပြောလိုက်စဉ် အားလုံးက ...

“ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ်”

ဝိုင်းအော်ကြရာ ချိုဇင်က ခန့်ထည်လက်တစ်ဖက်ကိုဆုပ်ကိုင် ပြီး ...

“လာ ...”

ခန်းမအပြင်ဘက်ထွက်ရာ တံခါးမှ ကုန်းပတ်ပေါ်ခေါ်လာတယ် သင်္ဘောကြီးရဲ့ဘေးမှာတော့ အသက်ကယ်လှေတစ်စင်းသာကျန်တော့

ပြီး ...

လှေပေါ်မှာတော့ သင်္ဘောသားတချို့နဲ့ ကိုသီဟ ...

“ဟေ့ကောင် ခန့်ထည်လာ ...”

ကိုသီဟက ကျယ်လောင်စွာအော်ရာသို့ ချိုဇင်ကနဲ့ကြည့်တယ် ပြီးတော့ ... ခန့်ထည်အား -

“ရှင်သွားပါတော့ ... ကျွန်မဟာ အရင်ထဲက ချိုဇင် မဟုတ်ပါဘူး ... ဝိညာဉ်တို့ရဲ့ သခင်မသာဖြစ်တယ် ... ရှင့်ကို မထင်မှတ်ဘဲ လမ်းမှာဆုံရာက သံယောဇဉ်ဖြစ်ပြီး ဒီသင်္ဘောပေါ် ပါလာတာပါ ...

ဒီခန္ဓာဟာ ချိုဇင်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးခန္ဓာပါ ရှင့်ကို ကျွန်မ သိပ်ချစ်တယ်၊ ရှင်နဲ့အတူ ဆုံစည်းခွင့်ရဖို့ တမလွန်ကို ရှင့်ကိုခေါ်ယူ ဖို့ ဝိညာဉ်တွေက တောင်းဆိုနေတယ် ...

ဒါပေမယ့် ကျွန်မ ရှင့်ကိုမခေါ်ရက်ပါဘူး ... ရှင်သွားပါ တော့”

“မဟုတ်ဘူး ... မဟုတ်ဘူး”

ခန့်ထည်ကအော်လိုက်စဉ် ကိုသီဟက လှေပေါ်မှ ခက်ခက်ခဲခဲ ရပ်ကာ ခန့်ထည်ရဲ့လက်အား ဆွဲချလိုက်တယ် ...

ခန့်ထည်ရဲ့ လက်ထဲက သစ်နက်သားစူးက ကုန်းပတ်ပေါ် ကျကျန်ခဲ့တယ်။

“ချိုဇင် ... ချိုဇင်”

လှေလေးက တရွေရွေခွာသွားပေမယ့် ကုန်းပတ်ပေါ်မှာ သူတို့ ကို ကြည့်နေတာကတော့ ဝိညာဉ်တွေရဲ့ သခင်မနဲ့ ဝိညာဉ်များသာ ဖြစ်နေတော့တယ်လေ ...

www.burmeseclassic.com

တစ္ဆေသဘော (သို့မဟုတ်) သွေးစုပ်ဖုတ်ကောင်တွေ စီးနင်း
သွားတဲ့ သဘောကြီးကတော့ ပင်လယ်ထဲမျောလို့နေတယ် ...

တရွေ့ရွေ့ထွက်ခွာသွားတဲ့ အသက်ကယ်လှေပေါ်က ခန့်ထည်
တစ်ယောက်ကတော့ သဘောကြီးကို မျက်စိတစ်ဆုံး ရီဝေစွာကြည့်
ရင်း ပါလာတယ် ...

ဝိညာဉ်တွေရဲ့ သခင်မက နောက်ဆုံးအခြေအနေထိ သူ
လည်ပင်းက သွေးကို မစုပ်ခဲ့ဘူး ...

သူ့ကိုယ်တိုင်ကရော ...

ချိုဇင်ဆိုတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကို မက်မောတွယ်တာ သံယောဇဉ်
တွယ်ခဲ့တာလား ...

ဒါမှမဟုတ် ...

ဝိညာဉ်သခင်မကိုသာ ...

အဲဒီအဖြေကိုတော့ ကမ်းပေါ်ပြန်ရောက်ပြီး လပေါင်းများစွာ
ပင်လယ်ထဲမှာ တစ္ဆေသဘောကိုရှာဖို့ ကြိုးစားနေတဲ့ ခန့်ထည်သာ
သိမှာပါလေ ...

ကျွန်တော့်ဆီ မင်းရင့်ရောက်လာတယ် ...

သူ့ချစ်သူရဲ့အလောင်းကို ရှာတွေ့လားတဲ့ ...

ကျွန်တော်ပြုံးပြီး ခေါင်းခါလိုက်တယ် ...

စိတ်ဓာတ်ကျစွာ ထွက်သွားတဲ့ မင်းရင့်ကျောပြင်ကိုကြည့်ပြီး

ကျွန်တော်သက်ပြင်းချလိုက်တယ် ...

ခန့်ထည်သာ ချိုဇင်နဖူးကို သစ်နက်သားစူးနဲ့စိုက်ခဲ့ရင်

လူ့ဘဝကို ချိုဇင် ပြန်လာနိုင်မှာပါ ...

ဝိညာဉ်သခင်မကို သူ့လွတ်လပ်ခွင့်ပေးလိုက်တာ ခန့်ထည်
ကိုယ်တိုင်က ချိုဇင်ကို ချစ်သွားတာလား ...

ဝိညာဉ်သခင်မကို ချစ်တာလား ...

ဒီအဖြေကို ခန့်ထည်ပဲ သိမှာမှာပါ

“ဟင် ...”

ပြော၍ ရုပ်တုကိုကိုင်ပြီး ဆိုင်ထဲမှ ထွက်သွားသဖြင့် ကျွန်တော် နောက်မှလိုက်သော်လည်း မမိတော့ ...

အဲလိုဆို ...

လှူလောကထဲကို သွေးစုပ်ဖုတ်ကောင်တွေရောက်လာပြန်ပြီ လား ...

ဒေါက်တာသိဟ

တစ်နေ့ ...

ကျွန်တော် ဗိုလ်ချုပ်ချေက ပန်းပုဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ နှင်တံကိုင် သရဖူဆောင်းထားတဲ့ ဘုရင်မရုပ်တုကို သဘောကျလွန်းလို့ ဝယ်ဖို့ ဈေးမေးရာ ...

“သုံးသိန်းပါ အစ်ကို”

“မများဘူးလား လျှော့ဦး”

ကျွန်တော်မှ ဆိုလိုက်စဉ် ...

“ရှေ့ သုံးသိန်း ကျွန်မယူမယ်”

“ဟင် ...”

မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ငွေပေးပြီး ရုပ်တုကိုယူလိုက်၍ ကျွန်တော်လှည့်ကြည့်ရာ လွန်စွာအံ့သြသွားတယ် ...

“ချို ... ချိုဇင်”

ထိုမိန်းကလေးက ကျွန်တော့်ကို စူးစူးစိုက်စိုက်ပြန်ကြည့်ပြီး

“ခန့်ထည်ကို လာခေါ်တာ”

အထူးဝမ်းနည်းကြေကွဲခြင်း

မောင်ခန့်ထည် အသက်(၂၄)နှစ်သည် ၁၀-၉-၂၀၁၂ နေ့၌ ရုတ်တရက်ကွယ်လွန်သွားပါ၍ ဘယ်လိုမှ ဖြေမဆည်နိုင်အောင် ကြေကွဲဝမ်းနည်းမိပါတယ်...

ကျန်ရစ်သူ
မထည်ဝါ

ငြိမ်းပါပြီ...

အစဉ်ကြိုးစားလျက်

သစ်တော့ဆွဲ ဖိုးသုည

အမှတ်(၂၅)၊ အရှေ့မြို့ပတ်လမ်း၊

ဆရာစံမြောက်အရှေ့ရပ်ကွက်၊ ဗဟန်းမြို့နယ်၊

ရန်ကုန်မြို့။

တယ်လီဖုန်းဖြင့် ဝေဖန်မိတ်ဆက်အကြံပြုလိုသူများမှောင်လင့်လျက်

Ph : 01-401364, 09-73113909